

Jumătatea Sălbatică

AL DOILEA VOLUM AL
TRILOGIEI HALF LIFE

TREI

SALLY GREEN

YOUNG

FICTION
CONNECTION

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Sally Green

Jumătatea Sălbatică

Traducere din engleză de
Ioana Filat

Editori:
Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Mihaela Doagă

Design coperta © Tim Green, Faceout Studio
Imagini coperta © Triggerfish at Debut Art

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Cabriela Chircea

Corectură:
Sânziana Doman
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GREEN, SALLY

Jumătatea sălbatică / Sally Green; trad.: Ioana Filat. –
București: Editura Trei, 2015
ISBN 978-606-719-303-9

I. Filat, Ioana (trad.)
821.111-31=135.1

Titlul original: Half Wild
Autor: Sally Green

Copyright © Sally Green 2015

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

ISBN: 978-606-719-303-9

Lui Indy

„Și duhul greu mi-l simți atunci,
îți dă fiori de gheață-n piept
și-ți urcă-n geamăt pe gâtlej.”

Wilfred Owen, *Înnebunit de regrete*

Cuprins

partea întâi. roșu.....	11
o nouă zi.....	12
în așteptare.....	19
cu annalise.....	28
se întunecă.....	35
gata cu așteptarea.....	39
n-ai murit, nu?.....	44
nesbitt.....	50
kieran și partenerul lui.....	55
o ultimă privire-n urmă.....	65
partea a doua. darurile.....	69
van dal.....	70
amuleta.....	80
o propunere.....	89
fumul-de-noapte.....	97
ploaia.....	102
slovacia.....	107
aiureli magice.....	111
îi spun lui Gabriel.....	115
îmi pun sufletul în joc.....	124
prima țepușă.....	130
cea de-a doua țepușă.....	133
a treia țepușă.....	135
partea a treia. pe drum.....	138
prefă-te în obama.....	139
barcelona.....	143

profesoara și tutorele meu.....	147
isch.....	152
pilot.....	157
pe drum.....	166
harta.....	171
forma cuvântului.....	179
partea a patra. jurnal de buncăr.....	183
din nou optimist.....	184
punem la punct planul de bătaie.....	190
buncărul lui mercury.....	192
noi.....	202
roz.....	204
tremurul a încetat.....	205
sertarul încuiat.....	208
annalise nu respiră.....	212
prinde puteri.....	216
groparii.....	220
fairbornul e al meu.....	225
cicatricele.....	228
înmormântarea.....	232
întocmim o hartă.....	234
irezistibil.....	236
dresden, wolfgang și marcus.....	240
scurtătura.....	247
partea a cincea. râuri de sânge.....	250
die rote kürbisflasche.....	251
alunele.....	265
marcus.....	270
alianța.....	280
râuri de sânge.....	285

incursiunea.....	292
primul atac.....	297
blondine.....	303
la plimbare.....	310
cu arran.....	311
râd.....	313
întrunirea.....	320
connor.....	323
încetinește timpul.....	328
o văd pe jessica.....	332
roșu.....	334
<i>mulțumiri</i>	336

partea întâi

roșu

o nouă zi

o forfecuță începe să cânte

și îi răspunde altă pasăre,
nu o forfecuță, altceva

iar începe prima pasăre

și iar

forfecuța...

fir-ar să fie, e dimineață

am adormit

e dis-de-dimineată

fir-ar să fie

trebuie să mă trezesc
trezesc

trebuie să mă

nu-mi vine să cred că am adormit...

chchchchchchchhchchchcchhhhhchchch
chchchhhchchchhchchchcchchhcchcchc
chchchhcchchchchchchhchchchchchhch
chhchhhchchchchccchchchchchhchchch
hchchhchchchchhchchchhchhchchchchc

FIR-AR SĂ FIE!

zgomotul vine de-aici de undeva. E AICI!

hchchhchhhchchccchchchchhchchchhch
chchchchchchhchchchcchhhhhchchchhc
chchhhchchchhchchchcchchhcchcchchc
hchchhcchchchchchchhchchchchchhchc
chhchhhchchchchccchchchchchhchchch
chchchhchchchchhchchchhchhchchchch
hchchchhchhhcheccchchchchhchchchhc

larma asta înseamnă, fir-ar să fie, că un posesor de mobil e în zonă. Undeva foarte aproape de mine. Nu-mi vine să cred că am adormit cu vânătorii ăștia care-mi suflă în ceafă, cu ea, cea iute de picior, pândind de aproape ieri-noapte.

chchchchchchchhchchchcchhhhhchchch
chchchhhchchchhchchchcchchhcchcche

GÂNDEȘTE-TE! GÂNDEȘTE-TE!

chchchhcchchchcchchchchchchchhchchc
hhhhhchchchhchcchchchhhchchchhchch

e un mobil, sigur e un mobil, zgomotul îmi pătrunde în țeastă, nu e doar în urechi, e undeva în dreapta sus, e înăuntru, neîntrerupt, ca o interferență electrică, țiuit pur, țiuit de mobil, se aude tare, de parcă vine de la vreo trei, patru metri de mine.

chchhcchcchchchhchchchhchchchchcchch
hchchchhchchchcchhhhhchchchhchcchc

bine, ce să zic, o groază de oameni au mobil. dacă e un vânător, acel vânător, și mă vede, acum aș fi mort.
nu sunt mort.
nu mă vede.

hhchchhchchchchchhchchchchhchhhchc
chccchchcchchchchchchchhchchchcchhh

zgomotul nu se aude mai tare. nu se apropie.
însă nici nu se îndepărtează.
oare sunt în vreo ascunzătoare?
stau întins pe-o rână, cu fața lipită de pământ. nici nu mișc. nu văd decât pământ în fața ochilor. trebuie să mă mișc un pic.
dar nu încă. mai întâi trebuie să mă gândesc.
păstrează-ți calmul și vezi ce-i de făcut.

hchchhchcchchchhhchchhchchchchhchc
hchchhchhhchchchchccchchcchchchchhch
chchchhchchchhchchchchcchchchchchhch
chchchhchhchchchchcchchchchcchhhhh

nu adie deloc vântul, soarele nu se vede, e doar o

lumină difuză.

e încă devreme, probabil că soarele e încă ascuns după coasta muntelui. pământul e rece, însă uscat, fără pic de rouă. se simte miros de pământ și de pin și... încă un miros.

a ce miroase oare?

și mai simt și un gust anume în gură.

un gust neplăcut, un gust de... ah, nu...

nici să nu te gândești

nu te gândi

nu te gândi

nu te gândi

gândește-te la altceva

Gândește-te unde te afli.

chcchcchcchcchcchhhcchcchhhhchcchc
hhchcchcchcchcchcchhhcchcchhhcchcchc
hchcchhhcchcchhhcchcchcchhhcchcchc

Ești întins la pământ, e dis-de-dimineată, aerul e rece. Ți-e frig. Ți-e frig pentru că... ești gol. Ești gol și ud de la brâu în sus. Pieptul, brațele... fața îți sunt ude. Când îți miști degetele de la mâna stângă doar cu un milimetru, le simți lipicioase.

Sunt înțelepte. Parc-ar fi muiate într-un sirop zaharisit. Numai că nu-i sirop...

nu te gândi nu te gândi

nu te gândi nu te gândi

GÂNDEȘTE-TE LA ALTCEVA!

GÂNDEȘTE-TE CUM SĂ RĂMÂI ÎN VIAȚĂ!

chchhchhhcchcchcccchcchhhcchcchcchcccc

hchchchhchchhchchchhchhchchchchhch

Trebuie s-o iei din loc. Vânătorii îți suflă în ceafă.
Femeia aia iute de picior pândează de aproape. Mai-mai să
pună mâna pe tine azi-noapte.
Ce s-a întâmplat aseară?

ce s-a întâmplat?

NU! UITĂ TOTUL!

chchchchchchchchchchhchchchchchhhhhchc

GÂNDEȘTE-TE CUM SĂ RĂMÂI ÎN VIAȚĂ.
VEZI CE-I DE FĂCUT.

Poți să te uiți, să-ți miști capul un milimetru, ca să vezi
mai bine în jur. Pe pământ, unde-ți ții capul, e un covor
de ace de pin. Ace de pin cafenii. Însă nu e culoarea lor
obișnuită. E culoarea sângelui uscat, îți ții brațul stâng
întins. E mânjit, plin de pete de sânge. Acoperit de o
crustă cafenie. Numai că mâna nu ți-e mânjită de sânge,
e înțeleasă într-o peliculă groasă.

Roșu

hchhchcchchchhhchchhchchchchchhchch

O să cauți un pârâu să te speli. Să te cureți de toată
murdăria.

hchhhchchchchccchchcchchchchchchchh

Trebuie neapărat să pleci. Dacă vrei să fii la adăpost,
trebuie să pleci. Trebuie s-o iei din loc. Să scapi.

chchchhhchchcccchchchchhhchchhhc

Mobilul e aproape, sunetul rămâne neschimbat. N-o să

se apropie.

Însă tot trebuie să te uiți. Trebuie să vezi ce se întâmplă.
Întoarce-ți capul în cealaltă parte.

Hai că poți.

Seamănă un pic cu un trunchi de copac prăbușit. Fă să
fie un trunchi fă să fie un trunchi fă să fie un trunchi

Nu e un trunchi... E negru cu roșu. Ghetе negre.
Pantaloni negri. Un picior îndoit, celălalt întins. Geacă
neagră. Fața e întoarsă.

Are părul șaten, tuns scurt.

Scăldat în sânge.

Zace nemișcată, ca un trunchi prăbușit.

E încă umedă.

Încă mustind de sânge.

Nu mai e iute de picior.

Al ei e mobilul.

hchcchchchchchchchhchchchchcchhhhhchc
hchhchcchchchhhchchchhchchchcchchhc
chcchchchhchchchhchchchchchchhchch
chchchhchchchchhchhhchchchchccchchc

Iar când ridici capul vezi gâtul - o rană deschisă,
ferfenițită, însângerată, adâncă și

roșie

în așteptare

M-am întors în Elveția, sunt într-o vale îndepărtată, sus în munți – nu valea în care se află cabana lui Mercury, însă în apropiere, faci jumătate de zi până aici pe jos.

Sunt aici de câteva săptămâni, timp în care m-am dus de vreo două ori până în valea lui Mercury și înapoi. Prima dată am făcut cale-ntoarsă pe unde venisem, căutând pârâul în care am pierdut cuțitul magic Fairborn, pe care l-am șterpelit din mâinile Vânătorilor. Bine, pe care l-a șterpelit Rose. Am găsit pârâul destul de ușor, mai că-ți săreau în ochi sângele și niște pete gălbui presărate pe pământ. Însă cuțitul ia-l de unde nu-i. Am tot dat ture pe mal și am dat roată pe lângă petele alea – m-am uitat prin boschete, am săltat pietrele din loc. Deja eram caraghios – pe bune, am ajuns să caut pe sub pietre! După două zile de răscolit peste tot, a trebuit să mă opresc. Nici nu mai știam dacă într-adevăr avusesem la mine Fairbornul; poate îl luase vreun animal în bot și fugise cu el; poate dispăruse prin cine știe ce farmec. Ce mai, o luasem razna. De-atunci nu m-am mai dus să-l caut.

Acum stau și aștept aici, în valea asta, la peșteră. Așa m-am înțeles cu Gabriel, așa că asta fac – îl aștept pe Gabriel. El m-a adus aici odată și a dosit în peșteră cutia cu scrisori – sunt scrisorile de dragoste pe care și le-au scris părinții lui, singurul lucru care i-a mai rămas. Cutia e la mine în rucsac. Iar eu sunt aici. Îmi spun că măcar avem un plan. Asta-i bine.

Bine, nu-i cine știe ce mare plan: „Dacă se-ntâmplă ceva, du-te și așteaptă-mă la peșteră”

Și s-a întâmplat ceva, ceva rău de tot.

Nu credeam c-o să fie nevoie să ne ținem de plan. Credeam că, dacă lucrurile or să se-mpută în halul ăsta, o

să fiu mort. Și totuși încă trăiesc. Am șaptespe ani, sunt vrăjitor în toată regula, cu trei daruri și tot. Numai că nu știu cine mai trăiește. Rose... Rose chiar a murit... Sunt sigur - au împușcat-o Vânătorii. Annalise s-a cufundat într-un somn greu ca moartea, e în mâinile lui Mercury și știu că nu trebuie să rămână prea mult în starea aia, altfel somnul de moarte o să se preschimbe în moarte pe bune. Iar Gabriel n-a mai apărut, deși au trecut săptămâni întregi de când am furat cuțitul Fairborn - patru săptămâni și patru zile. Dacă ar mai fi în viață, ar fi aici cu mine, iar dacă l-au prins Vânătorii, o să-l tortureze și...

Însă la asemenea lucruri nu-mi îngădui să mă gândesc. E una dintre regulile pe care mi le-am impus cât aștept: nu te gândești la nimic negativ, doar la lucruri bune. Numai că n-am ce altceva să fac, decât să stau și să aștept și să mă gândesc. Așa că zi de zi îmi derulez în minte gândurile bune și îmi zic de fiecare dată că, la sfârșit, o să mă trezesc cu Gabriel lângă mine. Și trebuie să-mi zic că încă se mai poate. Încă mai poate să vină. Trebuie doar să rămân optimist.

Bun, gânduri bune, o iau de la capăt...

Mai întâi mă uit ce e-n jur. Cât vezi cu ochii, numai chestii bune, să vezi drăcie, zi de zi dau de aceleași chestii bune:

Copacii. Copacii sunt buni. Cei mai mulți sunt înalți, cu trunchiuri destul de drepte și groase, dar câțiva sunt prăbușiți la pământ și cu scoarța năpădită de mușchi. Majoritatea au ace în loc de frunze, de un verde în nuanțe de la negricios până la verde crud, după cum bate lumina soarelui și cât de trecute sunt. Cunoscut atât de bine copacii de aici, că îi văd și cu ochii închiși, însă mă străduiesc să stau cu ochii deschiși cât mai mult - e mai ușor să-ți păstrezi optimismul când ai ochii deschiși.

După ce termin cu copacii, trec la **cer**, și cerul e un lucru bun, de obicei e de un albastru senin ziua, pe când noaptea e aproape negru. Îmi place așa. Uneori pe cer sunt **nori**, mari și albi, din câte observ, arar sunt cenușii, de ploaie. De cele mai multe ori se îndreaptă spre răsărit.

Aici nu bate niciodată vântul - nu răzbește până jos, în desișul pădurii.

Ce urmează? A, da, **păsările**. Păsările sunt bune, lacome și gălăgioase - tot timpul ciripesc sau ciugulesc ceva. Unele se hrănesc cu semințe, altele cu găze. Pe deasupra pădurii, hăt în văzduh, zboară ciori, însă nu coboară niciodată până jos la mine. Sunt negre. Negru-tăciune. Parcă ar fi decupate cu foarfeca dintr-o foaie de hârtie neagră. Mă uit după vulturi, însă n-am văzut niciunul pe aici, mă întreb dacă tata chiar a luat înfățișarea unui vultur și a venit după mine, pare o veșnicie de-atunci...

Termină!

Gândurile la tata nu-și au locul aici. Trebuie să am mare grijă când mă gândesc la el. Trebuie să mă înfrânez. Altfel e floare la ureche să mă las purtat de gânduri rele.

Așa deci... să mă-ntorc la ce văd în jur. Unde-am rămas? Am terminat cu copacii, cerul, norii, păsările. A, da, **liniștea** e la rând... numai liniște cu nemiluita. O liniște imensă. Liniștea nopții se întinde mare cât Oceanul Pacific. Iubesc liniștea. Aici nu se-aud niciun bâzâit, nicio interferență electrică. Nimic. Am mintea limpede. Mă aștept să-mi ajungă la ureche susurul râului de jos din vale, însă nu-l aud - sunetul apei nu răzbate printre copaci.

Bun, am terminat cu liniștea, vine la rând **mișcarea**. Ce-am văzut până acum în mișcare: mai multe căprioare - tăcute, cafenii, cu un aer delicat și temător. Am mai văzut și iepuri, cenușiu-cafenii, tăcuți. Și șoareci-de-câmp cenușiu-cafenii, marmote cenușii și tăcute. Apoi păianjeni negri și tăcuți, muște negre și tăcute, asta până se apropie, atunci devin dintr-odată incredibil, caraghios de gălăgioase; am mai văzut și un fluture rătăcit, de culoarea albăstrelelor, tot tăcut; din copaci cad conuri de pin cafenii, nu chiar fără niciun zgomot, scot doar un *buf* înfundat când se lovesc de pământ; se mai scutură și ace de pin cafenii, căzând fără zgomot, ca fulgii de nea.

Așadar, numai lucruri bune: fluturi, copaci și din astea.

Mă uit și la mine. Am în picioare **bocancii** vechi. Au talpă grea, elastică de atâta purtat. Pielea maronie s-a

tocit și în dreptul îmi pătrunde apa pe unde s-a rupt ața. Port niște **blugi** largi, comozi, uzați, ruși la genunchiul stâng, cu tivul ros, pe vremuri erau albaștri, dar au ajuns gri, murdari de țărână, cu un pic de verde după cât m-am cățărat prin copaci. **Cureaua:** de piele neagră, groasă, cu cataramă de alamă. E o curea bună. **Tricou:** pe vremuri alb, acum gri, cu o gaură în dreapta și cu mânecile ciuruite, parcă roase de **purici**. Nu cred că am purici. Nu mă mănâncă deloc pielea. Sunt cam **murdar**. Însă mă mai spăl din când în când, de fiecare dată când mă trezesc plin de sânge. Hainele nu-mi sunt deloc pătate de sânge, măcar atâta lucru. Mă trezesc întotdeauna în pielea goală dacă am...

Gândește-te mai departe la haine!

Unde ajunsesem? La tricou. Pe deasupra tricoului port o **cămașă** groasă și călduroasă, de lână, cu carouri verzi, negre și maro încă vizibile. Mai are trei nasturi negri. **Gaură** în dreapta. O **tăietură** în mâneca stângă. N-am nici **chiloți**, nici **șosete**. Aveam șosete, habar n-am ce s-a întâmplat cu ele. Și mai aveam și **mănuși**. **Fularul** e în **rucsac**, cred. Nu m-am mai uitat în el de-o veșnicie. Mai bine m-aș uita. Așa am o ocupație. Bănuiesc că mănușile sunt tot acolo.

Ce mai e la rând?

Mă mai uit un pic la mine.

Mâinile îmi sunt varză. Sunt ceva de plâns. Arse de soare, zbârcite, aspre; **cicatricele** de la încheietura dreaptă sunt de-a dreptul hidoase, parcă mi s-a topit pielea acolo; am **unghiile** negre și roase până-n carne, și mai am și **tatuajele** alea. Trei tatuaje pe degetul mic de la mâna dreaptă și tatuajul mare pe dosul mâinii stângi. **N 0,5**. Tatuajul de Semicod. Ca să știe oricine ce sunt - pe jumătate Vrajitor Negru. Iar dacă nu văd tatuajele de la mână, mai am unul la gleznă și unul la gât (**preferatul meu**).

Numai că nu-s simple tatuaje, însemne, au puteri magice. Dacă Vânătorii pun mâna pe mine, dacă domnul Wallend pune mâna pe mine, o să-mi taie degetul și o să-l

pună într-o sticlă de amuletă, iar așa sunt în puterea lor. Pot oricând să mă tortureze sau să mă omoare dacă dau foc amuletei. Asta bănuiesc c-ar face. Cu tatuajele alea pot să mă controleze. S-ar folosi de ele să mă silească să-mi omor tatăl.

Numai că n-o să-l omor în veci pe tata. Nici dac-aș vrea n-aș putea, pentru că tata e în continuare cel mai puternic Vrajitor Negru de care-am auzit în viața mea, pe lângă el, sunt zero barat. Bine, mă pricep cât de cât să mă lupt și alerg destul de bine, însă în veci n-o să-i pot ține piept lui Marcus.

Fir-ar să fie! Iar mă gândesc la el.

Mai bine mă întorc la mine și la corpul meu.

Uneori corpul meu se comportă ciudat. Se schimbă. Aș face bine să mă gândesc serios la asta. Trebuie să-mi dau seama cum anume se schimbă, de ce se schimbă și în ce dracu' se schimbă.

Nu-mi amintesc niciodată ce se întâmplă cu mine, însă ceva știu că se întâmplă, pentru că mă trezesc gol-pușcă și nu mi-e așa de foame ca de obicei. Însă uneori mi-e rău, dau afară ce-am mâncat în timpul nopții și tot icnesc și icnesc. Nu știu dacă nu cumva corpul meu nu poate să digere ce am mâncat. De cele mai multe ori mă hrănesc cu jivine mărunte, numai că nici nu-mi amintesc să le fi prins. Însă știu că asta fac, pentru că uneori mai dau afară oscioare, câte un petic de blană și sânge. Odată am vomat o coadă – de șobolan, așa cred. Știu că mă preschimb într-un animal. Numai așa se explică. Am Darul tatei. Numai că nu-mi amintesc nimic – nici cum mă preschimb, nici ce fac ca animal, nici cum mă preschimb la loc. Nu știu decât ce se întâmplă după ce mă trezesc. De fiecare dată adorm, așa că probabil sunt ostenit.

Azi-noapte am prins o căprioară micuță. M-am trezit cu leșul ei mâncat pe jumătate lângă mine. De data asta n-am vomitat. Cred că mi s-a mai obișnuit stomacul. Eram mort de foame, însă acum mi-a trecut. Asta dovedește că poți să te obișnuiești cu orice, până și cu carnea crudă. Oricum, mi-e dor de o masă bună. Un burger cu cartofi prăjiți, o

tocăniță, niște piure cu biftec și budincă de Yorkshire. O masă omenească. Niște plăcintă. Cremă!

Ai grijă!

Mai bine nu mă gândesc la ce nu pot avea – așa o iau la vale rău. Trebuie să-mi controlez cu grijă mintea. Să nu mă las dus de gânduri rele. Doar azi am reușit de minune să gândesc pozitiv, așa că, drept recompensă, îmi îngădui să mă gândesc la alții, chiar și la tata, numai că trebuie să am mare grijă când vine vorba de el.

L-am văzut. L-am văzut pe Marcus. Nu m-a ucis, nici nu credeam c-o să mă ucidă, însă, la reputația lui, n-ar fi fost exclus.

Toată copilăria mea am crezut că Marcus nu dă doi bani pe mine, însă se pare că și el s-a gândit tot timpul la mine, așa cum și eu m-am gândit la el. Și a tot pus la cale cum să mă ajute. M-a căutat. A oprit timpul pentru mine, ceea ce mi închipui că nu-i floare la ureche nici măcar pentru el. A ținut ceremonia Darurilor – m-a lăsat să-i beau sângele și mi-a dat trei daruri. Inelul de aur de la el, inelul lui, îl port pe deget, din când în când îl răsucesc și mi-l duc la buze să-i simt greutatea și gustul metalic. În buzunar țin glonțul vrăjit de Vânător pe care mi l-a scos tata din rană. Uneori îl mai pipăi, deși nu știu dacă-mi place să port așa ceva la mine, doar e un obiect din arsenalul Vânătorilor. Iar al treilea dar de la el a fost viața mea, pe care încă nu mi-am pierdut-o. Nu prea știu dacă e un dar în toată regula, știam că există doar daruri materiale, însă e Marcus, știe el ce face.

Îi datorez viața tatălui meu. Mi-am primit Darul de la tata, avem același Dar. Cei mai mulți Vrajitori se chinuie să-și descopere Darul, le ia cam un an să-și dea seama ce Dar au, însă eu n-a trebuit să-l caut deloc. El m-a găsit pe mine. Habar n-am dacă e de bine. Mai bine mă gândesc la altceva...

E bine să mă gândesc la **ai mei**. Nu mă las purtat de gânduri rele când îmi trec în revistă familia. Tot îmi mai e dor de Arran, însă nu așa de rău ca pe vremea când m-a ținut Celia prizonier. În primele săptămâni cât am stat în

cușcă mi-a fost un dor nebun de frate-meu. Sunt ani de-atunci... doi ani, cred. Consiliul m-a prins chiar înainte să împlinesc cinspe ani, chiar înainte să-și primească Arran darurile. Bine, au trecut doi ani de-atunci, însă știu că e bine, la fel și Deborah. Ellen, prietena mea Semipură, a intrat în legătură cu Arran, i-a arătat o poză cu mine și am văzut un filmuleț în care îmi transmitea gândurile lui. Însă știu că le e mai bine fără mine. Nu mai pot să-i văd niciodată, însă nu-i nimic, ei știu că trăiesc, că am scăpat și că sunt liber. Treaba mea e să rămân optimist, ceea ce e bine, căci, cu cât stau mai departe de oamenii la care țin, cu-atât mai bine le e lor.

Uneori zăbovesc la gura peșterii, mă mai întind acolo și trag un pui de somn, însă nu reușesc să mă odihnesc prea bine, de obicei îmi e mai bine când aștept aici, în copacul meu, de unde se vede totul ca-n palmă. Coasta muntelui e tare abruptă aici, n-o să bată nimeni coclaurile prin părțile astea din senin. Însă nu se știe niciodată. Vânătorii își fac bine treaba. Încerc să nu mă gândesc prea mult la Vânători, deși nu-i înțelept nici să mă prefac că nu există. Cum ziceam, stau cocoțat în copacul meu, iar când se lasă întunericul, ca acum, îmi îngădui să depăn amintiri din vremurile de dinainte să devin prizonierul Consiliului, înainte s-o întâlnesc pe Celia, înainte să mă țină în cușcă.

Cel mai mult îmi place să-mi amintesc cum mă jucam cu Arran în pădurea de lângă casa bunicii. M-am ascuns în copac, și, când Arran m-a dibuit în sfârșit, s-a urcat după mine, însă eu m-am cățărat tot mai sus și mai sus pe o creangă subțire. Atunci s-a rugat de mine să mă opresc și am coborât și m-am lăsat lângă el, cam cum stau acum, cu spatele sprijinit de el, călare pe creanga aia. Ce n-aș da să mai stau așa o dată, să mă las moale în trupul lui cald. Să-l simt zâmbind după cum i se afundă și i se ridică pieptul, să-i simt răsuflarea, cum mă cuprinde cu brațul.

Însă mai bine să nu mă gândesc prea mult la asta. Mai bine să nu mă gândesc la ce nu pot avea.

Îmi amintesc și de bunica, de albinele, cizmele și găinile ei, de podeaua plină de noroi a bucătăriei. N-am mai văzut-

o de când m-au luat pe sus. Eram în clădirea Consiliului și mi-au spus că mă lasă în grija Celiei, „tutorele și profesoara mea”. Atunci am cunoscut-o pe Celia, atunci am simțit prima oară pe pielea mea sunetul ăla al ei, Darul cu care mă lăsa lat. Parcă e-o viață de-atunci. Celia m-a doborât la podea cu sunetul ei și atunci m-au luat pe sus și am văzut-o ultima oară pe bunica, părea îmbătrânită și înspăimântată, cum stătea singură în mijlocul Sălii de Evaluare a Consiliului. Acum, când mă gândesc, îmi închipui că Bunica știa că n-o să mă mai vadă niciodată. Celia mi-a zis că a murit, sunt sigur că au silit-o să se sinucidă, ca pe mama.

Acum știu...

Ce se-aude?

Pași! În noapte!

Dintr-odată mă inundă un val de adrenalină.

Pași ușori. Se prea poate să fie un Vânător, atât de ușor pășește.

Întorc încet capul. Nu văd nimic. Cerul e acoperit de nori groși și luna n-are cum să bată până jos în pădure, la mine.

Iar pași. Iar adrenalină.

La naiba! Nu-i doar adrenalină – se trezește animalul din mine.

Atunci o văd. O căprioară micuță. Temătoare.

Iar atunci valul de adrenalină animalică stă să țâșnească, animalul din mine vrea să preia comanda.

Liniștește-te! Liniștește-te! Respiră încet. Numără în gând fiecare respirație.

Unu, inspir și expir încet.

Doi, inspir, îmi țin respirația și expir încet.

Trei, inspir, îl simt în sânge, în focul din vine, și expir încet.

Patru, inspir încet și simt animalul din mine, nu știu ce e, dar mă preschimbă.

Căprioara se îndepărtează și se pierde iute în întuneric. Însă eu sunt tot om și căprioara n-a murit. Pot să-mi controlez Darul. Pot măcar să-l opresc. Și dacă pot să-l

opresc, tot așa aș putea să-l și las liber.

Zâmbesc cu gura până la urechi. Mă simt cu adevărat optimist, de săptămâni întregi nu m-am mai simțit așa.

Azi am făcut treabă bună, m-am ținut de program și nu m-am lăsat prea mult în voia gândurilor negre. Drept răsplată, pot să mă bucur de niște gânduri bune, din alea pe care le-am pus deoparte pentru ocazii speciale. Cel mai mult îmi place să mă gândesc la Annalise. Și iată ce-mi amintesc...

cu annalise

Stăm împreună pe coasta de gresie, bălăngăindu-ne picioarele peste margine. Annalise are cinspe ani, eu n-am decât paispe. Îmi țin piciorul lângă al ei, însă fără să ne atingem. E toamnă târzie. De două luni ne întâlnim aici săptămână de săptămână. De când am început să ne vedem n-am atins-o decât o singură dată, când ne-am întâlnit aici a doua oară. I-am luat mâna și i-am sărutat-o. Parcă tot nu-mi vine să cred că am făcut așa ceva. M-a cam luat valul, cred. Acuma mă gândesc tot timpul la asta, pe bune, *tot* timpul, însă parcă nu mai pot deloc s-o fac. Stăm de vorbă, ne cățărăm și fugim de colo-colo, însă nici când ne fugărim n-o prind niciodată. Când mă apropii de ea, nu sunt în stare. Și nici nu mă las prins.

Își bălăbane picioarele. Fusta gri de uniformă îi e curată, bine călcată și dichisită. Are picioarele catifelate și un pic bronzate, cu firisoare blonzii și fine deasupra genunchilor. Îmi țin piciorul la câțiva milimetri de al ei, însă mai aproape de-atât știu că nu pot să mi-l mișc. Mă silesc să întorc capul și să mă uit la altceva.

Peretele stâncii e abrupt și în vale se deschide hăul, însă poți să sari până jos, pe pământul nisipos. Coroanele copacilor freamătă însuflețite, de parcă ar sta la taclale între ele, și din când în când pică mănunchiuri de frunze. Câteva plutesc prin aer deasupra noastră, și până să facă vreo mișcare, deja știu că Annalise o să-ncerce să prindă o frunză. Întinde mâna, apoi brațul și se lasă cât e de lungă peste marginea stâncii. Cam prea departe deja, însă dac-o să pice, n-o să pățească nimic, totuși poate n-ar fi rău s-o prind, s-o țin bine. Însă nici nu mă clintesc din loc. Tot râzând, se-ntinde și mai mult și prinde frunza, apucându-mă totodată de mânecă, iar eu tot n-o prind, îmi trag brațul

ca să nu pățească ceva, însă fără s-o ating.

În mână ține frunza. Un mic triumphi cafeniu dintr-un mestecăn. O ia de codiță și mi-o vântură pe sub nas.

— Am prins-o. Tu nu m-ai ajutat deloc! Era să cad.

— Știam că n-o să pățești nimic.

— Pe bune?

Mă bate ușor cu frunza pe nas, mai să-mi atingă buzele cu degetele. Îmi feresc capul.

— Pentru tine e, poftim.

— E doar o frunză, îi zic. Găsești pe toate drumurile.

— Întinde mâna. Așa o frunză nu mai găsești. Doar am prins-o cu mâna mea, riscându-mi pielea, de dragul tău.

Întind mâna după frunză - o vreau.

Mi-o pune în palmă.

— Nu știi să mulțumești, așa-i?

Habar n-am. Nici nu mi-a trecut prin cap.

— Și nici nu mă atingi niciodată.

Ridic din umeri. Nu pot să-i zic că am tot timpul în minte milimetrii ăia care ne despart.

— O să pun bine frunza, zic.

Îmi dau drumul de pe stâncă și aterizez jos.

Acum că sunt la poalele stâncii, nu mai știu ce să fac. Sperasem c-o să sară odată cu mine.

— N-am putea să vorbim despre altceva? îi zic, uitându-mă în sus la ea.

— Doar dacă urci iar până aici și mă rogi frumos.

Încep să urc cât de repede pot, ca să mă dau mare, însă când aproape am ajuns sus, mă opresc. S-a dus până la marginea pe unde mă salt de obicei pe stâncă. Mi s-a pus în cale. Aș putea s-o iau la stânga, pe unde se urcă mai greu, așa că mă las mai în jos, mutându-mi mâna de câteva ori, după care urc iar, iar atunci văd că acum s-a mutat iar și mi s-a așezat în drum.

— Bună, mă salută ea zâmbind, aplecată spre mine.

Nu pot să ajung sus decât dacă mă urc peste ea.

— Pardon, fac, ești drăguță să-mi faci loc?

Clatină din cap.

— Și dacă te rog frumos?

Iar clatină din cap, cu un zâmbet cât toată fața.

— Ce să zic, nu ești un Semicod așa de dur cum spune lumea.

— Te rog, Annalise.

Nu mă țin prea bine de stâncă - deja îmi tremură degetele de la efort și picioarele încep să-mi alunece. Nu mai rezist mult.

— Nu înțeleg cum de te-au exmatriculat. Pari un băiat tare timid, spune ea pe un ton de profesoară.

— Nu-s deloc timid.

Se apleacă spre mine zâbind larg.

— Dovedește-mi.

Din două una - ori sar jos, ori mă urc peste ea, și trebuie să mă hotărâsc repede, începe să-mi tremure piciorul drept de cât l-am încordat. Cred că o să reușesc să trec de ea dacă îmi las mâna lângă piciorul ei, în dreapta, însă așa va trebui să mă salt peste bazinul ei și...

— De-abia aștept să le povestesc fraților mei ce papă-lapte ești, mă necăjește ea.

Cum o privesc în față, deși știu că glumește, mă apucă furia doar la gândul că stă de vorbă cu frații ei. Într-o clipă, văd cum i se șterge zâmbetul de pe chip. Îmi dau drumul de pe stâncă, mă răsucesc în aer și aterizez pe pământ.

Nathan! îmi strigă ea. Îmi pare rău! N-ar fi trebuit să...

Aterizează și ea lângă mine, grațioasă și ușoară ca întotdeauna.

N-ar fi trebuit să zic așa ceva. A fost o prostie.

— Dacă află cumva că ne vedem. Dacă...

— Știi că n-o să le zic nimic. A fost o glumă proastă.

Îmi dau seama că exagerez, stric toată ziua, așa că scurm cu gheata în pământ și îi zic că știu. Îi zâmbesc, vreau să ne simțim iarăși bine.

— Să nu zici nimănui că-s așa un papă-lapte, bine? Și nici eu n-o să zic ce tipă dură ești de fapt.

Eu dură? spune ea zâbind iarăși larg și scurmând și ea în pământ cu piciorul.

Apoi trage o linie în nisip zicând:

Dacă pe axa asta avem durii aici – și arată un capăt cu piciorul –, iar în partea asta avem oamenii de treabă, bine-crescuți și timizi – și se duce până la celălalt capăt al liniei, își proptește călcâiul în pământ și se uită la mine –, eu unde zici că aș fi?

Tot mormăind „Annalise, Annalise, Annalise”, mă duc dintr-un capăt în celălalt al axei. Când mai am vreun sfert din distanță până la capătul timizilor, mă opresc și mă dau nițel mai spre celălalt capăt, tot depărtându-mă, până mai am doar o zecime până la capătul durilor.

— Ha! exclamă ea.

— Ești o fată prea rea pentru mine.

— Ei bine, mârâie ea, cei mai mulți tovarăși de școală ar zice că sunt undeva pe-aici – și sare mai spre capătul timizilor.

— Toți tovarășii tăi de școală sunt supuși, îi zic.

— Oricum, pot să miroasă când au de-a face cu o fată de treabă.

— Pe mine unde m-ar vedea?

Mă dau în lături când Annalise își mută piciorul de-a lungul liniei, ajungând lângă mine, lângă capătul durilor.

— Dar frații tăi? Unde m-ar vedea?

După o scurtă ezitare, se mută dincolo de capătul durilor, până la marginea stâncii.

— Copiii supuși de la școală îți știau de frică pentru că erai un bătauș, spune. Ți se dusesse buhul că îți sare una-două țandăra, însă la clasă te vedeau mai tot timpul liniștit, așa că știau că, dacă te lasă în pace, nici tu n-o să te legi de ei.

— Numai că frații tăi nu prea s-au prins. Că trebuie să mă lase în pace, adică.

— Nu. Însă și ei îți știau de frică.

— M-au snopit în bătaie și m-au lăsat lat!

— Asta după ce i-ai snopit tu în bătaie! Bine, e mai mult de-atât.

După ce șovăie o clipă, continuă:

— E vorba că ești cine ești. Sau taică-tu e cine e. De fapt, e vorba de Marcus. De el se tem. Toată lumea se

teme de el.

Sigur, așa e, însă taică-meu n-o să apară din senin să-mi țină partea la cafteală.

— Tu te temi de el? mă întreabă apoi.

Nu prea știu - doar e taică-meu. O fi el un ucigaș periculos, dar tot taică-meu e. Vreau să-l cunosc. Nu mi-aș dori așa ceva dacă m-aș teme de el.

— Annalise, ești omul în care mă încred cel mai mult, însă dacă mă aud cei din Consiliu vorbind despre el sau destăinuind ce simt pentru el sau orice altceva... Nu pot să vorbesc despre el și gata. Doar știi.

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să întreb.

— De cineva tot mă tem eu, să știi - de Consiliu. Și de frații tăi. Dacă...

Însă mă opresc. Știm doar - dacă află cumva că ne vedem, o s-o încurcăm rău de tot amândoi.

— Știu, spune Annalise. Am cea mai îngrozitoare și mai cu probleme familie din câte cunosc.

— Cred că a mea e ceva mai cu probleme decât a ta.

— Ei, nu cine știe ce. Măcar tu îi ai pe Arran și Deborah. Ai niște oameni de treabă lângă tine. Eu n-am pe nimeni de treabă. Bine, Connor e băiat bun dacă nu se-nhăitează cu Lian sau...

— Tu ești de treabă, îi zic.

Zâmbește, însă pe loc îmi dau seama cât de tristă și de singură pare și ce noroc am cu Arran, Deborah și bunica. Și, fără să mă gândesc, o iau de mână. O ating! Mă mir, însă e aievea și nu vreau să mă gândesc la asta prea mult. Avem mâinile cam la fel de mari - a mea e mai lată, ea are degete mai lungi și mai subțiri decât ale mele. Are mâna moale, cu pielea normală la culoare, nu pământie ca a mea.

— Cum de ai tot timpul mâinile așa curate?

Îi întorc încet mâna și o cercetez cu atenție.

— Eu sunt roșu de la praf din cap până-n picioare, însă tu n-ai nici fir de praf pe mâini.

— Sunt fată. Noi suntem renumite pentru minunile de care suntem în stare, băieții nici nu visează la așa ceva.

Îi tremură puțin vocea și la fel și mâna.

Acum m-a cam apucat frica, însă n-am de gând să mă opresc. Îi urmăresc cu degetul conturul mâinii întinse în aer. Îl trec peste degetul mare, apoi de-acolo o iau spre arătător, în sus pe deget, apoi în jos, spre următorul deget, apoi din nou în sus și în jos, în sus și în jos, până când ajung la degetul mic și cobor spre încheietură.

— Mereu mă minunez cât de blând ești, îmi spune. Nici nu te-apropii măcar de capătul durilor.

Vreau să-i răspund, însă nu-mi vine în cap nicio replică bună.

— Iar taci, spune.

— Și ce-are dacă tac?

— N-are nimic, până la urmă. Chiar te prinde.

Începe și ea să-mi traseze cu degetul conturul mâinii.

— Numai că uneori mă întreb la ce te gândești.

Își trece mai departe degetul pe mâna mea.

— Chiar, la ce te gândești?

Mă gândesc că-mi place ce face. E o senzație plăcută. Oare să-i zic? Nu știu.

— Mă... tu...

Își înclină capul ca să se uite la mine.

— Încerci să-ți ferești fața de mine, se plânge. Te-ai înroșit?

— Nu!

Mă ia de bărbie cu degetul și-mi întoarce capul spre ea.

M-am încins un pic, însă n-aș zice că m-am înroșit.

— Ești tare dulce, spune.

Dulce?!

— Mie mi se pare că sunt un dur, zic.

Se ridică râzând.

— Ești dulce și de-abia te miști. N-ai fost în stare să mă prinzi niciodată.

Când o zbughește la fugă, mă iau după ea și, pentru prima oară, chiar o prind.

se întunecă

Cred că e trecut de miezul nopții. A mai trecut o zi. O zi plină de gânduri bune. În care m-am gândit la Annalise tot fără să-mi vină cea mai vagă idee cum aş putea s-o ajut. O zi în care am stat în copac şi l-am aşteptat pe Gabriel şi tot n-a venit. Mai bine-aş dormi, însă nu-s deloc obosit. Rareori mă simt obosit noaptea. Dimpotrivă, mă simt niţel mai viu, însă iese la suprafaţă o parte mai întunecată din mine, ştiu.

Aş putea să-mi fac planuri sau să exersez ce m-a învăţat Celia – cum să ucid cu cuţitul, cum să ucid cu mâinile goale. Ce mai, îţi stă inima-n loc aşa. Sau să trec în revistă date. De pildă, arborele meu genealogic – ce idee bună. Nu trebuie decât să recit toate numele iar şi iar: Harrow, Titus, Gaunt, Darius, Leo, Castor, Maximilian, Massimo, Axel, Marcus, Nathan. Harrow, Titus, Gaunt, Darius...

Desigur, e un pomelnic cam deprimant şi ideea nu e deloc să mă deprim, dar nu-i vina mea că Vânătorii i-au ucis pe toţi sau Consiliul i-a torturat până şi-au dat duhul. Numai Marcus n-a murit, cel puţin aşa ştiu, că trăieşte bine-mersi naiba ştie pe unde. Şi că a fost lângă mine, mi-a salvat viaţa şi mi-a ținut ceremonia Darurilor, însă apoi a plecat şi m-a lăsat singur, *iar toată viaţa m-a lăsat singur*.

— Te-ai descurcat şi singur, mi-a zis.

M-a lăsat baltă frumos, ca la carte!

Nu trebuie să mă las dus de gândurile negre. Tre' să-mi păstrez optimismul, în mă-sa de treabă.

La dracu', stau foarte prost cu moralul.

Trebuie să mai încerc nişte teste de memorie. Da, aş putea să recit toate Darurile furate de taică-meu de la oamenii cărora le-a mâncat inimile. Şi tocmai omul ăsta, ucigaşul ăsta, PSIHOPATUL ăsta a stat în faţa mea şi mi-a

dat cele trei daruri. Iar eu nu pot să-l urăsc și nici măcar nu mă tem de el. Mă... fascinează. Asta-i de bine, nu, să-ți admiri tatăl. Psihopatul de taică-tu. Chiar o fi psihopat? Habar n-am. Nici nu știu care e definiția standard. Nu știu câți oameni trebuie să mănânci ca să-ți câștigi titlul oficial de psihopat.

Iar am ajuns să-mi rod unghiile, numai că nici nu prea mai am ce să rod.

Și stau așa, în copacul meu, rozându-mi unghiile, eu, Nathan, fiul lui Marcus, puștiul care trebuie să-și ucidă tatăl, care a încercat să dovedească că n-o să-și ucidă tatăl predându-i cuțitul Fairborn, însă a bulit-o rău și a pierdut cuțitul. Și doar știu că n-aș putea să-i țin nici măcar o clipă piept lui Marcus, deși toată lumea își închipuie că sunt în stare să-l ucid, toată lumea vrea să-l ucid. Am reușit să scap de Wallend și de Vrăjitorii Albi care vor să-l ucid, am fugit la Mercury și ce să vezi? Și ea vrea să-l ucid pe taică-meu.

Fir-ar să fie! Trebuie să mă gândesc la ceva mai vesel.

Trebuie să mă gândesc iar la Annalise. La ea mă gândeam când stăteam închis în cușcă. Aveam fantezii cu ea, îmi închipuiam că o ating, că facem sex și din astea. Nu c-aș fi făcut vreodată sex sau cine știe ce chestii de genul. Ultima oară când am ținut-o de mână stăteam împreună pe acoperișul cabanei lui Mercury și apoi totul s-a dus dracului, vântul m-a ținut locului cât a ademenit-o Mercury pe Annalise pe iarbă. Îmi amintesc cum zăcea cu pieptul tresăltându-i flămând după aer și cum a mai răsuflat o dată, lent și dureros, și a încremenit – cât urăsc amintirea asta. Urăsc acea ultimă suflare.

Că tot mă gândesc la chestii pe care le urăsc, pot să fac ditamai lista pe subiectul ăsta. Mai întâi ar fi **soră-mea**, desigur: draga de Jessica. De când m-am născut m-a urât cu spume, iar sentimentul e absolut reciproc. Mai e iubitul ei **Clay**, comandantul Vânătorilor, un tip brutal și arogant. Cum să nu-l urăsc, se poate? Și mai e bruta aia de **Kieran O'Brien**, fratele mai mare al lui Annalise, care pe vremuri era la loc de cinste în capul listei, însă acum se menține

mai tot timpul la numărul trei. Numărul doi e ocupat de **Soul O'Brien**, membru al Consiliului. Mi-a zis că vrea să-mi dea cele trei daruri, ceea ce, sincer, mă umplea de groază mai ceva decât traiul în cușcă. Și el e tot un soi de psihopat, cel mai probabil. Și dacă tot suntem la subiectul psihopați, în poziția de top se află **domnul Wallend**. Vrăjitorul Alb căruia i-am fost cobai. Omul care mi-a făcut tatuajele – tot ce urăsc cel mai tare pe lume.

Ce mai, numai lucruri vesele!

Celia nu e în clasament. N-o mai urăsc, ceea ce bănuiesc că e de bine. La urma urmei, e un plus să nu urăști pe cineva care te-a ținut închis în cușcă aproape doi ani. Tre' să fie. Pe de altă parte, s-ar putea să fie doar o dovadă că sunt dus cu capul rău de tot după tot ce-am îndurat. Habar n-am. Cert e că Celia nu e în clasament.

Nici Mercury nu e în clasament. N-ai cum s-o urăști pe Mercury. E ca și cum ai urî vremea.

Mercury mi-a zis c-o să-i dea drumul lui Annalise dacă-i aduc pe tavă capul sau inima lui taică-meu. N-am de gând să-i aduc nimic. Trebuie să fac cumva să mă întorc la Mercury, s-o găsesc pe Annalise, să rup vraja care-o ține prizonieră și să evadăm împreună. Pare tare greu și primejdios, însă am pus la punct un plan, ceea ce iarăși e de bine. Numai că planul e varză, e o tâmpenie, n-are cum să funcționeze în veci. Și așa Mercury sigur o să mă omoare.

Oricum ar fi, mai bine nu-mi fac griji. La urma urmei, *cu toții murim odată și-odată*.

Și deja îmi tot bat capul cu planul actual. Stau aici de mai bine de-o lună și mă chinui să-mi închipui un scenariu optimist al stării de fapt – un scenariu în care Gabriel nu poate să vină nu pentru c-ar fi murit sau l-ar fi prins Vânătorii, ci pentru că se lăfăie în ditamai patul de puf, citind o carte și mâncând croasanți.

Dacă l-ar fi prins, l-ar fi torturat până când scoteau tot-tot de la el. Tot ce știe despre mine, tot ce-a făcut, despre cuțitul Fairborn, Annalise și, clar, unde pot să dea cel mai ușor de mine, despre peștera unde ne-am dat întâlnire.

Dacă mi-aș fi primit Pedeapsa, și eu le-aș fi zis tot. Nu-i nicio rușine. Toată lumea cedează până la urmă sub Pedepsă și n-ai cum să rezisti o lună întreagă. Și totuși Vânătorii n-au venit. Însă nici Gabriel. Ceea ce înseamnă că a murit. L-au împușcat Vânătorii în noaptea când am furat Cuțitul Fairborn. L-au ucis când încerca să mă salveze. Iar eu stau aici în copac și mă chinui să-mi păstrez optimismul.

E destul de pervers să rămâi optimist în situația asta, dacă stai să te gândești.

gata cu așteptarea

Se crapă de ziuă când ajung la cabana lui Mercury. După ce mi-a dat tata cele trei daruri am fugit, cu Vânătorii pe urme. E a treia oară când mă întorc de-atunci. Așa pot să-i pândesc eu, de data asta.

Prima dată m-am întors acum două săptămâni, când m-am asigurat că nu mi-a dat niciun Vânător de urmă. Doar am ucis-o pe cea iute de picior și restul mi-au pierdut urma. Mă gândeam că nu se-așteaptă să mă-ntorc. Doar ce sens ar avea să fac cale-ntoarsă, e o prostie care m-ar putea costa scump. După logica asta, nu mă așteptam să găsesc prea mulți Vânători la cabană. Aiurea! Erau doișpe cu totul. Cred că-și stabiliseră acolo baza de operațiuni cât o căutau pe Mercury. Acolo se afla o scurtătură magică în plin aer prin care ajungea la ea acasă. Pe-o asemenea scurtătură mergeam cu Gabriel la cabană din apartamentul de la Geneva. Tata mi-a zis că Vânătorii pot să dibuie scurtăturile, prin urmare, presupun că fie Mercury a distrus scurtătura ce ducea spre casă, fie Vânătorii au reușit să pătrundă pe-acolo și Mercury e și ea moartă. Iar dacă Mercury e moartă, habar n-am ce s-a ales de Annalise. Numai că Mercury nu e nici neglijentă, nici molâie sau slabă. Cred că a distrus cel mai probabil scurtătura și și-a șters urmele ca lumea, așa că din valea asta nici Vânătorii, nici eu nu mai putem dibui vreo ieșire.

Prima dată când m-am întors la cabană, l-am găsit pe Clay aici, în toane foarte proaste, urla la toată lumea. Era și Jessica. Are o cicatrice lungă, pornind de la frunte, în jos pe nas și până pe obraz, unde-am tăiat-o eu cu Fairbornul. Însă nu pare să-l deranjeze deloc pe Clay – tot împreună sunt, din câte se pare. A cuprins-o cu brațul și i-a dat un pupic pe vârful nasului. La un moment dat a venit la

marginea pădurii și s-a proțăpit cu mâinile-n șolduri și picioarele crăcănate. Parcă se zgâia fix la mine. Eram ascuns bine, n-avea cum să mă vadă, însă tocmai pe mine părea să m-aștepte.

M-am mai întors o dată la cabană acum o săptămână. Nu mai erau decât șase Vânători, mă așteptam să-l găsesc și pe Clay printre ei – îmi închipuiam că știe că o să mă-ntorc, însă nu era. În locul lui, am avut plăcerea să-l văd pe Kieran. Iar atmosfera se schimbase. Vânătorii rămași stăteau la soare, râdeau și se hârjoneau. Parc-ar fi fost în vacanță, în tabără, dacă n-aș fi știut că Vânătorii nu-și iau niciodată vacanță. Cert e că nu păreau să-l aștepte pe fiul-lui-știi-tu-cine să-și facă intrarea.

M-am uitat atent la Kieran, cum stătea la bustul gol, cu părul albit de soare, chipul rumen și bronzat, un pachet de mușchi. Mai că-l ajunge pe Clay la statură. Puseseră la punct o cursă cu obstacole, bușteni, bare de cățarat, frânghii și o plasă. Deși era ditamai huiduma, Kieran era mereu în frunte și-și bătea joc de ei că de-abia se mișcă. Când s-au luat la luptă, fetele păreau toate începătoare. Ce mai, partenerul lui Kieran era el bun, însă Kieran era fenomenal. Însă tot cred că l-aș putea doborî în lupta corp la corp, numai că Darul lui complică mult lucrurile, poate să se facă nevăzut. Una din fete putea să dea foc la diverse lucruri și alta azvârlea cu trăsnete, însă amândouă sunt Daruri destul de slabe. Nu mi-am dat seama de ce erau în stare partenerul lui Kieran și celelalte fete.

Cei mai mulți Vânători sunt femeii, însă mai sunt și câțiva bărbați dibaci printre ele. Doar cei mai puternici și mai dotați sunt primiți în rândurile lor, cuplați bărbat cu bărbat și femeie cu femeie. Nu știam să existe Vânători din alte părți decât din Marea Britanie, însă acum am văzut că două fete nu sunt englezoaice. O mai dădeau din când în când pe engleză, însă între ele și cu partenerul lui Kieran, uneori, păreau să vorbească în franceză. Din câte știu, Consiliile Vrăjitorilor Albi din Europa nu instruiesc Vânători și nici nu vânează Vrăjitori Negri ca în Marea Britanie. Gabriel mi-a spus că în Europa Albii și Negrii

trăiesc în zone diferite, fără să țină cont unii de alții, iar la Vânători nu fac apel decât în situații extreme, când trebuie să dea de urma anumitor vrăjitori – printre care se numără și tata. Dacă au început să recruteze Vânători Albi din partea locului, înseamnă că Vânătorii și-au extins teatrul de operațiuni.

Toată ziua i-am urmărit. Știam că n-ar trebui. Știam că mai bine-aș fi stat la peșteră, să-l aștept pe Gabriel, însă n-am fost în stare să mă urnesc din loc. M-am uitat cum urla Kieran la partenerul lui și mi-am amintit cum m-a prins cu frații lui, cum m-a tăiat și m-a chinuit. Acum mă îngrozește și mai mult ce mi-au făcut. Pe atunci aveam paispe ani, eram mic, doar un copil. Kieran avea douăzeci și unu și i-a adus și pe frații mai mici cu el, l-a pus pe Connor să-mi presare pulberea aia pe spate, a făcut glume, a făcut haz de ei că sunt slabi, ca mine. Și nu doar că m-a tăiat și m-a lăsat cu cicatrice, ci m-a și însemnat, un „N” pe stânga și un „A” pe dreapta. Asta sunt doar: un Semicod, pe jumătate Negru, pe jumătate Alb, nu țin de nicio tabără.

Iar acum mă întorc a treia oară. Mă apropiu de cabana de sus, de pe coastă, prin pădure. Soarele încă nu s-a înălțat deasupra piscurilor din stânga, însă cerul s-a luminat de ziuă. Nu prea știu ce caut aici, însă n-o să zăbovesc cine știe ce. Nu vreau decât să mai arunc o ultimă privire.

Cabana a fost construită hăt sus, pe povârnișul abrupt al văii, la marginea pădurii, în față e un luminiș înverzit. Mai toată valea e acoperită de copaci, deși coastele și piscurile se înalță deasupra pădurii și stâncile cenușii sunt acoperite ici-colo de nea, prin ungherele umbrite, chiar și în miezul verii. Muntele de deasupra văii e mereu înzăpezit, tivit de ghețar – dintr-acolo curge râul, pe pantă în jos, nu se vede din fața cabanei, doar vuietul apei se aude.

Pășesc cu grijă până la marginea pădurii. Nu aud decât bâzâitul mobilelor în țeastă. Însă e un bâzâit stins. Nu-s așa de multe telefoane prin zonă. Nici măcar șase. Vreo două, cel mai probabil. Amândouă sunt în cabană. Așa deci, au renunțat s-o mai caute pe Mercury, își închipuie

că am plecat și nu-s așa de prost să mă-ntorc. Numai că surpriză! Am venit.

Acum s-a luminat de-a binelea.

Ar fi cazul s-o iau din loc.

Numai că nu suport să stau să-l aștept pe Gabriel la peșteră când știu că e mort. Numai că vreau să-l văd și i-am promis c-o să-l aștept, și el mi-a promis, și știu că el m-ar aștepta mai mult de-o lună întreagă, și...

Zăvorul de la ușa cabanei zornăie și iese un Vânător.

Pe loc îl recunosc după statura mătăhăloasă.

Kieran dă ocol cabanei, se întinde și cascade, își rotește capul pe gâtul gros de parcă se pregătește pentru o partidă de box. Se duce la stiva de lemne, ia un buștean gros și-l reazemă în picioare pe buturuga ce-i servește de butuc. Ia toporul și se proptește ca lumea pe picioare. Ce mai, o să facă arșice bușteanul ăla.

Stă cu spatele la mine. Îmi scot cuțitul din teacă.

Kieran se oprește. Se apleacă să culeagă lemnele de la pământ, le ia pe braț, se duce lângă cabană și le stivuiește frumos. O păsăruică trece în zbor pe lângă el, mai să-l atingă. O codobatură. Se lasă lângă cabană. Kieran stă și se uită o clipă la ea, apoi își sprijină toporul pe umăr și mai ia un buștean la tăiat. Și se-apucă iar de treabă.

Țin cuțitul în mână.

Acum pot să-l ucid. O să pice mort în zece secunde. Știu foarte bine. Însă n-am ucis pe nimeni așa, dacă puteam să plec. Și dacă-l omor, chiar va trebui să plec din vale. Dacă Gabriel încă mai încearcă să ajungă la peșteră, aș atrage și mai mulți Vânători încoace. Însă știu că Gabriel a murit, doar că tot nu-mi vine să cred. L-au ucis sigur Vânătorii, tocmai pe Gabriel, unul dintre cei mai aparte, cinstiți și înțelegători oameni din lume. Iar acum îl am în fața ochilor, teafăr și nevătămat, pe unul dintre cei mai oarecare și cruzi oameni din lume. Kieran chiar merită să moară. Lumea ar fi mai bună fără el.

Kieran își face elan cu toporul în timp ce o iau spre el. Nici n-o să se prindă ce se-ntâmplă, c-o să-i și fac felul. E într-o poziție vulnerabilă - nu-l ajută cu nimic toporul ăla

dacă mă mișc rapid și-i înfig cuțitul în gât.

Îl vreau mort.

Numai că totuși, totuși, totuși...

Nu pot să-l ucid așa. Vreau să-l ucid, însă nu într-o clipă și gata, așa cum aș fi silit acum s-o fac. Vreau să mă vadă cum îl omor, să știe că eu îi răpesc tot ce are, eu îi iau viața.

Sau oare doar îmi caut scuze? Oare nu mă pot hotărî și gata?

Iar animalul din mine, valul de adrenalină, nu-l simt deloc, de parcă nu vrea să se amestece în treaba asta.

Ușa cabanei scârțâie iar și se deschide. La naiba! Vânătorul mă poate vedea ca-n palmă, cum o ia pe iarbă. Se scarpină la ceafă, încă adormit, cu ochii în pământ.

O iau iute înapoi. Gonesc în sus pe pantă, spre pâlcul des de copaci, neîndrăznind nici să răsuflu, și mă opresc în desiș, la adăpost, ca să trag cu urechea.

Taie mai departe lemne.

Apoi se oprește și aud glasuri înăbușite: partenerul lui Kieran zice ceva și Kieran îi răspunde, însă nu deslușesc ce zic.

Tăcere.

Apoi iarăși se-aude cum taie lemne.

Am scăpat.

O iau la fugă.

n-ai murit, nu?

O să plec din vale și n-o să mă mai întorc. Trebuie s-o găsesc pe Mercury și să pun la punct un nou plan ca să-i vin în ajutor lui Annalise fără Gabriel lângă mine. Însă întâi și-ntâi, mă-ntorc la peșteră. Cred c-aș face bine să las ceva în urmă, în caz că, prin cine știe ce minune, Gabriel e în viață și chiar reușește într-o bună zi să ajungă până aici.

Fac un popas pe drum și mă așez pe iarbă ca să cioplesc o bucată de lemn găsită pe jos. Vreau să sculptez un cuțitaș de vânătoare luându-mi drept model chiar cuțitul cu care cioplesc. O să las cuțitul de lemn în nișa din fundul peșterii unde și-a dosit Gabriel cutia cu scrisori, apoi o să plec de-aici și n-o să mă mai întorc.

În vreme ce cioplesc în lemn îmi amintesc cum mi-a dăruit Gabriel cuțitul...

Suntem de două zile la cabana lui Mercury. Doar ce am apucat să fac cunoștință cu ea la sosire, iar de-atunci mă lasă să fierb în suc propriu, de teamă că n-o să mă ajute cu ceremonia Darurilor. Așa că eu și Gabriel ne trecem timpul cu drumeții pe munte și înotând în râu.

Azi înainte de revărsatul zorilor plecăm de la cabana lui Mercury și o luăm repede la picior. Gabriel e în frunte, eu după el. Chiar dacă are corp de supus, tot se mișcă iute, nu glumă. Are picioare lungi, un pas de-al lui face cât trei de-ai mei. Urcăm pe peretele de piatră al unei văgăuni și reușesc să țin pasul. Mă iau după el, pun piciorul unde îl pune el și mă mișc din ce în ce mai iute, numai că pentru el totul e o joacă.

Când ajunge pe o culme mai domoală, se oprește și se uită la mine. Rana de la ochi i s-a vindecat, însă tot mai are o crustă la sprânceana stângă, cred c-o să-i rămână o

cicatrice mică - să nu uite niciodată cum l-am atacat în apartamentul din Geneva. Puteam să-l las orb.

Îmi întinde mâna și mă prind de el ca să mă tragă pe culme. Pe stâncă nu prea avem loc amândoi, așa că stăm vârați unul în altul.

Piscurile din depărtare sunt înzăpezite. Aici e frig, însă mie mi-e cald.

— Te-a apucat gâfâitul, îmi zice.

— Suntem sus de tot. Aerul e rarefiat.

— Eu respir fără probleme.

Îl împing cu umărul.

— Nu te băga dacă nu rezisti până la capăt, mi-o întoarce el, împingându-se în mine.

În spatele meu e un povârniș stâncos, abrupt, iar în spatele lui Gabriel se întinde un tăpșan ceva mai jos. Îl împing nu prea tare, ținându-l de geacă, să nu cadă.

Cu un zvâcnet din antebraț, se desprinde din strânsoare și mă împinge tare cu podul palmei. Mă prind de cealaltă mânecă, înjurându-l, și mă redresez. Rânjește ca un idiot și ne-apucăm să ne-mpingem și să ne-agățăm când unul, când altul, din ce în ce mai tare, până când îi iau mâna de pe mine și mă împing cu amândouă mâinile în umerii lui, de se prăvălește în spate, dând să se agațe de mine, fără să mai zâmbească, îngrijorat. Îl prind bine, însă deja m-am aplecat prea mult, nu mai reușesc să-mi păstrez echilibrul și cădem amândoi grămadă. Îl trag spre mine și mă răsucesc în aer, ca să nimerească peste mine când ajungem jos.

— Au!

Am căzut pe tăpșan, însă fix pe niște pietre netede îngropate sub iarbă, m-am izbit ca lumea de ele.

Gabriel se dă jos de pe mine râzând.

— Cred că mi-am rupt o coastă, îi zic înjurându-l.

— Vai, vai, vai. Ce vă mai plângeți voi, englezii.

— Nu mă plâng, asta-i adevărul. Dacă mă vindec repede nu înseamnă că nu mă doare!

— Nu te credeam așa de sensibilos.

— Eu? Sensibilos?

— Îhî.

Se lasă în genunchi lângă mine și își înfige degetul în pieptul meu.

— Sensibilosule!

După ce mi-am vindecat coasta îl apuc de mână și, răsucindu-mă, îl azvârl la pământ, ținându-l sub mine.

— Ba nu-s sensibilos deloc, îi zic împungându-l și eu cu degetul în piept.

— Ba ești, dar nu-i nimic. Îmi place asta la tine.

Îi zic vreo două de dulce și mă ridic de pe el. Apoi îi întind mâna și-l salt de la pământ.

Coborâm iar în pădure, trecem un pârau și urcăm o coastă abruptă, împădurită, e atât de abruptă că trebuie să ne cățărăm ținându-ne cu mâinile de peretele stâncii. Cu toate că panta e atât de ascuțită, copacii sunt înalți, îndoțiți un pic la rădăcină, semănând cu niște crose de hochei. Așa ajungem la o mică porțiune cu pietriș, chiar unde se cascade larg gura unei peșteri. Peștera n-are decât vreo patru, cinci metri lungime și e cam tot la fel de lată, înăuntru nu e deloc umezeală și mă gândesc că aș putea să dorm în ea fără să mi se facă rău.

Miroase a pădure - a putregai și a viață.

— Mă gândeam că, dacă se-ntâmplă ceva... aiurea, putem să ne-ntâlnim aici, spune.

— Ce crezi c-o să se-ntâmples?

— Nu prea știu, însă pe tine te hăituiesc Vânătorii, Mercury e periculoasă și cine știe ce-o să facă.

Cu o ezitare, adaugă:

— Și tu ești tot periculos, cine știe ce-o să faci?

Sigur, are dreptate.

Scoate o cutie de tinichea din rucsacul lui mic și zice:

— O să-mi las aici lucrurile.

Mi-a zis că în cutie își ține suvenirele - scrisorile de dragoste pe care i le-a trimis tatăl său mamei sale și darul pe care i l-ar fi dat lui Mercury dacă ar fi reușit să-l preschimbe din supus la loc în vrăjitor. Nu știu ce e și nici n-o să-l întreb. O să-mi zică el dacă vrea. Pune cutia într-un ungher al peșterii, apoi mai scoate ceva din rucsac și-mi

întinde un pachetel.

— Pentru tine, mi-am zis c-o să-ți placă.

Nu prea știu cum să reacționez.

— Ia-l, îmi zice. E cadou de la mine.

După cum îi șovăie glasul și gestul cam nesigur al mâinii, îmi dau seama că își dorește să-mi placă. Și eu îmi doresc, de dragul lui.

E un pachetel lunguiet și turtit. Cântărește cam cât o carte, însă știu că nu e – mi-ar fi prea greu să apreciez așa ceva. E învelit în punga în care i-au ambalat-o la magazin, verde cu un înscris pe ea, îndoită la gură, doar că s-a boțit în rucsac. E din hârtie groasă, cerată.

Mă las pe vine și deschid cu grijă punga. Înăuntru e ceva învelit într-un strat gros de hârtie moale, albă, nouă-nouță, netedă. Scot ușurel pachetelul și dau drumul pungii – parcă plutește până la pământ. Totul pare cu totul aparte. Simt greutatea cadoului în palmă, pare să-și găsească un anumit echilibru acolo, compact cum e.

— De când n-ai mai primit un cadou? mă întreabă el în glumă, emoționat.

Nici nu mai știu. E mult de-atunci.

Pun pachetelul jos pe pământul acoperit de ace de cetină, un dreptunghi alb pe fundalul verde-cafeniu.

Desfac cu grijă hârtia de împachetat.

Mă mișc cât de încet pot.

Cât de blând pot.

A mai rămas doar o foaie.

— E cazul să-ți placă, după cât caz ai făcut.

Deja îmi place. Mai aștept încă puțin, bucurându-mă de ambalajul de pe jos, de cadoul meu aproape desfăcut.

Dau deoparte hârtia cu vârful degetelor. Și văd cuțitul negru pe foaia albă de hârtie. Mânerul e învelit în piele fină, neagră. Lama e vârâtă într-o teacă groasă, tot de piele, cu o curea de care pot să mi-o atârñ la centură. Mânerul mi se potrivește perfect în mână, nu-i nici prea mare, nici prea mic. Nici prea greu, nici prea ușor. Lama iese lin din ascunzișul ei. E un cuțit de vânătoare cu lamă curbă, îți ia ochii. Lumina chioară se oglindește în metal și

azvârle o scânteie în pădure.

Mă uit la Gabriel, care îmi zâmbește chinuit.

— Îmi place.

Nici nu i-am cerut scuze că l-am rănit la ochi.

Am terminat cuțitul de lemn. Mi-ar plăcea mult să-l vadă Gabriel, însă știu că n-o să se-ntâmples-n veci. Mă ridic și mă uit în urmă, spre cabană, și-mi vine să urlu de furie la cât de nedreaptă e viața. N-o să mai găsesc vreodată un prieten ca Gabriel și ei mi l-au răpit, așa cum mi-au luat tot ce aveam, îmi vine să-i omor pe Kieran, pe toți. Însă știu că, dacă-l omor pe Kieran, iar o să mi-o ia Vânătorii pe urme și de data asta chiar s-ar putea să mă prindă, iar așa cine-o să-i mai sară-n ajutor lui Annalise? Trebuie să fiu cu grijă, măcar de dragul ei.

Mă îndrept spre peșteră.

Aproape s-a lăsat întunericul când ajung, venind de pe un deal, iar atunci zăresc o flacără pâlpâind. Un mic foc de tabără.

Să fie...?

Mă opresc locului. Apoi o iau iarăși la pas, încet-încet, fără zgomot, la adăpostul copacilor.

Cineva a făcut focul la gura peșterii, într-un mic cerc din pietre în care arde un braț de rămurele, iar pe o piatră e un ibric.

Cine să fi făcut focul? Doar nu poate să fie Gabriel, nu? Or fi niște excursioniști, ceva? Sigur nu-s Vânători, n-au cum să fie, nu? N-ar face nici focul și n-ar avea nici ibrice la ei. Nu se-aude niciun bâzâit de mobil. Nu-s supuși. Nici Vânători nu cred să fie.

Să fie Gabriel?

Doar se dă-n vânt după cafea.

În peșteră se vede ceva mișcând. E o siluetă întunecată de bărbat.

Gabriel?

Însă după statură, e cineva mai scund și mai îndesat.

Nu se poate să fie vreun Vânător, nu? Nu se-aude niciun bâzâit, ar trebui să fie doi în loc de unu - sau douăzeci...

La naiba! Cine să fie?

Insul iese din peșteră, în fața focului. Se uită spre mine. E întuneric și sunt bine ascuns după copaci. Sigur nu mă vede.

— Ei drăcie, amice, zice el cu un accent australian.

Mă-ntreb dacă nu cumva sunt doi și vorbește cu prietenul rămas în peșteră.

Însă vine încet spre mine... cu pași șovăitori, însă fix spre mine vine.

Am înlemnit locului, nici nu mai respir.

Mai face un pas spre mine. Și încă unu. Stă și se zgâiește la mine. E la vreo patru, cinci metri de mine, o siluetă desenată în lumina focului. Nu-i văd chipul, dar sigur nu-i Gabriel.

— Ei, drăcie, zice iar. Credeam c-ai murit.

Sigur cu mine vorbește. Probabil vede pe întuneric. Nu mă urnesc din loc, doar mă zgâiesc și eu la el.

Apoi, cu glas ceva mai temător, mă întreabă:

— Dar n-ai murit, nu?

Cu cuțitul în mână, mă duc la el, îl apuc de geacă și, făcându-mi elan, îl azvârl la pământ, mă las pe pieptul lui și-i pun cuțitul la beregată.

— E OK, amice, e OK, îmi spune el, părând mai degrabă enervat decât înfricoșat.

— Tacă-ți gura! i-o tai.

I-am îndesat lama cuțitului în gât, însă de-a latul, ca să nu-l taie. Scrutez împrejurimile, să văd dacă e singur. Cred că-i singur, dar se poate să mai aibă vreun prieten cu el. Nu văd decât copacii întunecați, focul și ibricul.

— Cine ești? Ce cauți aici? îl întreb poruncitor.

— N-o să mă crezi dacă-ți spun că-mi place să trăiesc în sânul naturii, nu?

— N-o să ai nimic împotriva dacă-ți tai limba aia de mincinos, nu?

— Ce mama naibii, amice, glumesc și eu un pic cu tine, te tachinez nițel acolo.

Îmi îndes și mai mult cuțitul în gâtul lui, de-i dă un pic sângele.

— Cred că pot să-ți fac un guler frumos aici.

— Nesbitt, mă cheamă Nesbitt. Iar tu ești Nathan, nu?

Nu-mi dau seama dacă are rost să-i zic că da, însă nu cred să m-ajute cu ceva, așa că-l întreb:

— Ce cauți aici, Nesbitt?

— M-a trimis șefu'.

— Ce te-a pus să faci?

— Să mă ocup de o sarcină.

— Cum ar fi...?

— O chestiune personală.

— O chestiune personală pe care ești dispus să n-o duci până la capăt în halul în care o s-ajungi, cu limba tăiată, cu

mațele pe-afară, cu...

Atunci se răsucește din tot corpul, îmi smucește mâna și mă apucă zdravăn. E mai mare ca mine și mult mai masiv, mai voinic, însă tot reușesc să mă eliberez din strânsoare, să mă dau de lângă el și să mă ridic în picioare. Și el s-a ridicat de la pământ deja – se mișcă mai rapid decât te-ai aștepta.

— Ești sprinten, îmi zice.

— Și tu ai fi dac-ai da jos niște kile.

— La vârsta mea nu stau deloc rău, se încruntă el bătându-se peste burtă. Nici tu n-o duci așa de rău pentru un puști mort.

Mă îndrept de spate luându-mi un aer relaxat.

— Cine ți-a zis c-am murit?

— Nu mi-a zis nimeni, rânjește el, te-am văzut cu ochii mei.

— M-ai văzut? Mort? Cum așa, ai avut o viziune sau ce?

— O viziune?! Neee. Nu mai ții minte, așa-i? Bine, îmi închipui că nu erai chiar în formă pe-atunci. Chiar m-ai văzut, numai că... mi-ai zis Rose, ceea ce...

— Ce? M-ai văzut rănit? Erai în pădure?

— O, da, m-am ținut după tine de la gară. Ce noroc pe mine. Tocmai mă duceam să... Mă rog, nu contează, spune el și-mi face cu ochiul rânjind. Oricum, te-am ochit și am văzut-o și pe Vânătoarea aia. Încă nu te reperase, dar te-ar fi văzut una-două dacă nu i-aș fi distras eu atenția cât să te îndepărtezi. Să știi că ai lăsat o groază de indicii în urma ta, și un copil putea să se țină după tine. Ce m-am mai chinuit să-ți șterg urmele. Însă am trimis-o pe Vânătoare la plimbare și dup-aia te-am urmărit prin pădure. M-am ținut la doi pași de tine, numai că te-am pierdut când am tras un pui de somn. Te-am găsit mai încolo într-o prăvălie de țară. Încercai să citești ziarul, să afli ce zi e. M-a durut să te văd în halul ăla, amice. Peste două zile era ziua ta. Chiar nu-ți mai amintești nimic?

Clatin din cap.

— Ei, și dup-aia m-am dus după tine prin pădure, tot uitându-mă dacă nu cumva s-a luat cineva după tine, cum

aș fi băgat mâna-n foc c-o să se-ntâmples după ce te-ai arătat la prăvălie. Sincer acum, amice, nu credeam că mai ai vreo șansă – parcă te nimerise un glonț de Vânător, așa-i?

Încuviințez din cap.

— Ei, și iar m-am apucat să fac curat după tine și, când m-am întors, am văzut c-ai încercat să te operezi singur, erau dăre de sânge și puroi peste tot și... mi s-a părut că erai mort bine. Erai pământiu și rece, amice – și zăceai cu ochii întredeschiși, încremeniți.

— La tine e cuțitul? Cuțitul cu care m-am operat?

— Nu, răspunde el privind parcă gânditor spre cer și în jur.

— Însă tu mi l-ai luat.

— Nu, eu am luat un cuțit căzut lângă un corp inert, pe care l-am crezut mort pentru că așa părea, mort de-a binelea, cu ochii întredeschiși și cu față de mort.

— Vreau înapoi cuțitul.

— Pun pariu că-l vrei, numai că nu-l mai am. Îmi pare rău, amice.

— E la șeful tău?

Dă din umeri zâmbind.

Rose a murit când a pus mâna pe cuțit și Gabriel probabil a murit și el din cauza lui – și uite-l pe Nesbitt cum ridică din umeri cu zâmbetul ăsta superior pe față. Așa că-i trag un șut zdravăn în piept. O fi el puternic, dar l-am luat prin surprindere, iar acum mă las cu toată greutatea pe pieptul lui și-i îndes vârful cuțitului în beregată. Începe să i se prelingă în jos un nou firicel de sânge.

— E la șeful tău?

— Da.

— Cine-i șeful tău?

— Ia cuțitul și-ți zic.

— Zi-mi, îi ordon îndesând și mai tare cuțitul în piele.

Acum îi curge sânge din plin. Se vindecă, dar lent.

— Hai că știi să duci muncă de convingere, puștiule. Victoria van Dal e șeful meu.

Cred că oricum voia să-mi spună, ca să se dea mare.

— Victoria van Dal?

N-am auzit în viața mea de ea. O fi vreo Vrăjitoare Neagră, de vreme ce prietenul ei m-a ajutat să scap de Vânători. Îi iau cuțitul de la beregată și i-l șterg de geacă.

— Am auzit de ea, zic. E o Vrăjitoare Albă, nu?

— Albă? Van? Fii serios, puștiule. O confunzi, ce mama naibii. E o Vrăjitoare Neagră. Neagră până-n vârful unghiilor. E o admiratoare înfocată de-a lui taică-tău. Și foarte admirată. În cercul Vrăjitorilor Negri.

— Dar hai să ne-ntoarcem la ce te-am întrebat mai înainte. De ce te-a trimis aici?

Nesbitt șovăie.

— Să știi că încă pot să-ți tai limba.

— Nu-s tocmai convins că ești genul care taie limbi.

— Recunosc că n-am mai făcut așa ceva, însă sunt gata să-ncerc orice experiență nouă, să-mi fac mâna, cum ar veni, ce naiba, e doar limba lui Nesbitt, la urma urmei.

Deși nu vorbesc chiar serios, citesc pe chipul lui că nu-i mai arde de glume.

— Am venit să iau ceva. Niște scrisori.

Când mă salt de pe el, dă să se ridice, însă pe loc îi îndes talpa în piept, silindu-l să se lase la loc.

— Bănuiesc că la tine sunt, zice ridicând larg brațele. Nu-i nimic, foarte bine. Atâta te rog, să mi le dai ca să i le duc lui Van.

— Să zicem că scrisorile sunt la mine - de ce ți le-aș da?

— Păi, Van o să se poarte oribil dacă nu mi le dai. Cu mine adică, amice. Și știu că-ți pasă, chiar dacă o ascunzi bine.

Se lasă moale la pământ, cu ochii la mine.

— O să se poarte oribil și cu mine, și cu prietenul tău.

— Ce prieten? Îl întreb, proptindu-mi piciorul și mai bine în pieptul lui.

— Bine, cel puțin așa cred, că e prietenul tău, zice. Tipu' ăla arătos cu plete. Francezu' cu nume de fată.

Mă uit în gol la el. Îmi vine să vărs de teamă și emoție, nici nu-mi vine să-mi cred urechilor.

— Gabriel, spune, cu accent pe „el”.

— N-a murit?

— Nu vrei să-mi dai drumul ca să-ți povestesc?
încuviințează Nesbitt rânjind.

Am impresia că Nesbitt s-a distrat pe seama mea. Așa știe el să se joace.

kieran și partenerul lui

Ne așezăm la foc, Nesbitt face o cafea și-mi întinde masa – pâine, brânză, roșii, chipsuri, un măr și ciocolată. Mă uit la mâncare lingându-mă pe buze. În juma' de minut pot să rad tot, numai că nu știu câtă încredere pot să am în el, așa că nu mă ating de nimic.

— Pari mort de foame, amice, bagă la măsele.

Nici nu răspund, nici nu mișc un deget.

Ia bagheta, rupe coltucul, își înfige dinții în el și-mi întinde pâinea mestecând.

— Nu-i chiar proaspătă, dar alta mai bună n-am.

Mănânc cât de încet pot. Nesbitt mă privește sorbind din cafea.

— Ce te tot uiți la mine? îl întreb.

— Ești o celebritate, puștiule. Știi tu, fiul lui Marcus, jumate Alb, jumate Negru... și, sincer, ai niște ochi de toată groaza.

Îi zic vreo câteva de dulce pe chestia cu fiul lui Marcus, după aia pe chestia cu Semicodul și la urmă pe chestia cu ochii.

— Hei, nu mi-o lua în nume de rău! Doar tu m-ai întrebat. Da' ce să zic, amice, faci niște ochi oribili când te porți așa.

Cum mă port? Doar m-am uitat la el, atâta tot. Îi mai arunc o înjurătură.

— Nu-mi vine să cred că nimeni nu ți-a zis chestia asta.

Țin minte că Annalise mi-a zis că-i plac ochii mei și că o fascinează, însă nu cred că mă uit la Nesbitt cum mă uitam la ea.

La lumina flăcărilor văd că și el are niște ochi neobișnuiți, în două nuanțe de albastru acvamarin și verde care se rotesc în iris ca duse de curent. Ellen are ochii la

fel. Ea e Semipură - pe jumătate supusă, pe jumătate vrăjitoare -, așa că bănuiesc că și Nesbitt e.

— Și tu ești jumate-jumate. Semipur?

— Mă declar jumate Negru, cu toată mândria!

— Dar jumate supus - cu asta nu te mândrești?

— Ăsta sunt și gata, ridică el din umeri.

— Și te mândrești că lucrezi pentru Victoria van Dal?

— Bine, lui Van îi zic „șefu” mai mult în glumă, ea știe asta. Suntem mai degrabă parteneri.

— Da? Cum e tipa?

— E cu totul deosebită - talentată și frumoasă. Are păr frumos, ochi frumoși, piele frumoasă. Ce mai, e frumoasă din cap până-n picioare. Bine, nu c-aș fi văzut-o din cap până-n picioare, dacă-nțelegi unde bat, puștiule. Avem o relație strict profesională. Și e tot timpu' înțolită bine. Parc-ar fi din altă epocă. Din vremurile când lumea se dichisea la patru ace și se mândrea cu stilul ei, știi.

Fac un gest spre mine întinzându-mi larg brațele.

— Nu, îmi închipui că nu știi, face Nesbitt.

— Știu că se ține de hoții.

— Hoții?

— Doar te-a trimis să furi scrisorile lui Gabriel și cuțitul meu e la ea.

— Păi, cum spuneam, dacă îți însușești obiectele unui mort, nu se cheamă chiar furt.

— Dar cum se cheamă?

Nesbitt pare să mediteze o vreme, apoi răspunde ridicând din umeri:

— În cazul tău, se cheamă muncă de curățenie pe câmp, puștiule. Cum se ridică gunoiul, știi, rânjește el.

— Numai că dacă îți însușești scrisorile se cheamă furt - doar nu-ți aparțin.

— Bine, țin să zic că nu mi le-am însușit deloc, doar nici n-am dat de ele. Însă bănuiesc că-s la tine.

Mă uit la el cu chipul lipsit de expresie.

— Oricum, continuă el, nu se cheamă furt pentru că Gabriel i-a zis lui Van unde sunt. I-a zis că n-are decât să le ia.

— Îhî. De ce-ar face Gabriel așa ceva?

— Ca să-i mulțumească lui Van pentru ajutor.

Nesbitt se uită cu un aer inocent la mine, rugându-mă din ochi să-l întreb ce-a făcut Van. Mă văd silit să-i fac pe plac.

— Cum l-a ajutat?

— Gabriel era terminat când l-am găsit. L-au împușcat. Cu două gloanțe de Vânător. Știi cât de groaznice sunt. Nu era rănit grav, gloanțele ieșiseră pe cealaltă parte, însă și așa magia și-a făcut efectul. A zăcut fără cunoștință o săptămână-ntreagă. L-a îngrijit Van. Se pricepe la poțiuni ca nimeni alta. I-a salvat viața. Așa cum și eu ți-am salvat ție viața...

— M-ai lăsat să mor încet, rănit cum eram.

— Ți-am șters urmele.

— Ca să nu te prindă, îi zic clătinând din cap.

— Puștiule! Prietenul meu! Cum poți să-mi zici una ca asta?!

— Unde l-ați găsit pe Gabriel? îl întreb dându-mi ochii peste cap.

— Mergea clătinându-se pe o stradă din Geneva. Gemea de polițai peste tot. Și de Vânători prin alte părți. Ce dezastru! Van a băgat viteză la volan, l-a luat pe sus și ne-am pierdut în noapte.

— Și Gabriel și-a revenit?

— E sănătos tun.

— Atunci de ce n-a venit chiar el după scrisori?

— Ah. Păi, nu prea ne putem încrede în el, nu? Nu vrem s-o șteargă fără să ne predea marfa.

— Sunt sigur că Gabriel e gata să-și arate recunoștința dacă Van i-a salvat viața cum spui.

Nesbitt ridică din umeri zâmbindu-mi iar.

— Da, așa-i, puștiule. Dragoste, pace, alea-alea. Numai că Vrăjitorii Negri tind să nu facă întotdeauna ce trebuie. Mai ales vrăjitorii ăștia francezi cu vino-ncoa', din câte m-am prins eu.

— Și unde-i Gabriel acum?

— Cu Van, pe lângă Geneva. Nu-i departe, faci câteva

ore cu mașina până acolo.

— Atunci poți să mă duci la el - din întâmplare, scrisorile chiar sunt la mine. O să i le dau eu lui Gabriel, să facă ce vrea cu ele.

Și îl sfredelesc pe Nesbitt cu privirea cât de fioros pot. Nesbitt se-nfioară și râde.

— Îmi place planul. Când o luăm din loc, acum sau mâine?

Meditez o vreme. N-am mai dormit ca lumea de-o veșnicie, mi-ar prinde bine să mă odihnesc un pic înainte de plecare. Însă nu vreau să dorm lângă Nesbitt. Tot n-am încredere în el. Și nu mă încred nici în animalul din mine.

— Mâine, zic. Trebuie să fac ceva. Mă-ntorc mâine-dimineată.

— Bine, n-am nimic de făcut, doar să mă odihnesc și să mă gândesc un pic.

Înainte să plec, îl întreb:

— Ai un Dar anume, Nesbitt?

E Semipur, însă trebuie să aibă un Dar al lui.

— Văd pe întunerice. Foarte bine chiar.

— Prinde bine.

— Dar tu? mă-ntreabă. Ai încercat să te întorci la Mercury de ziua ta. Bănuiesc că ai trecut prin ceremonia Darurilor. Însă ți-ai descoperit Darul?

— M-au învățat că nu-i frumos să-ntreb vrăjitorii ce daruri au.

— Atunci cum de m-ai întrebat? Unde-ți sunt manierele, puștiule?

Îl trimit undeva.

— Albii țin la un soi ciudat de politețe, știu eu. Iar tu te porți mai degrabă ca un Alb. Doar ești pe jumătate Alb și ai crescut printre ei...

Nesbitt vrea să mă zgândărească, să afle cum poate să mă dea peste cap. Nu știe decât să bage strâmbe, răutăți și glume nesărate.

— Așa, și? mă-ntreabă. Ți-ai descoperit Darul?

Nu-i răspund. Sunt prea obosit. Mă întorc și o iau din loc. Știu doar că nu semăn cu niciun Vrajitor Alb din câți

cunosc, fie ei buni sau răi. Și nici Nesbitt nu seamănă cu nimeni din câți cunosc.

E o noapte rece. Suntem la sfârșitul lui iulie și, cu toate că ziua e arșiță, aici, în creierii munților, e încă zăpadă în cotloanele înzăpezite ale văgăunilor din peretele nordic al văii. Luând-o pe pantă, departe de Nesbitt, încerc să-mi dau seama cât e adevăr și cât e minciună în tot ce mi-a spus.

S-ar părea că Vânătorii l-au împușcat pe Gabriel când încerca să-i abată de pe urmele mele. Mi-a salvat viața și s-a pus în pericol. Iar Van și Nesbitt l-au salvat, deși nu înțeleg de ce. Doar nu și-au bătut atâta capul pentru niște scrisori. Din câte se pare, Van și Nesbitt au sosit la Geneva odată cu Vânătorii. Or fi venit după mine? Oare s-au înțeles cumva cu Vânătorii? Gabriel mi-a zis că Vânătorii racolează informatori printre Semipuri. Și dacă Victoria van Dal nu e decât o născocire și Vânătorii l-au trimis pe Nesbitt la mine? Însă parcă nu ține. De ce n-ar veni chiar ei la mine și gata?

Și dacă Victoria van Dal chiar există, ce vrea de fapt? Vrea să pună mâna pe mine? Pe scrisori? Gabriel mi-a zis că scrisorile conțin ceva aparte – mi-am închipuit că e vreo rețetă de poțiune sau de farmec. Orice ar fi, Gabriel avea de gând să-l încredințeze lui Mercury dacă putea să-l preschimbe din supus la loc în vrăjitor. Numai că Mercury nu prea dădea zor să pună mâna pe chestia aia. Dacă era așa o minunăție, nu s-ar fi arătat ceva mai dornică?

Și mai e întrebarea supremă: Gabriel chiar trăiește? Probabil i-a zis lui Van de peșteră, însă cine știe ce s-a ales de el după aia?

N-am cum să-mi dau seama ce e adevărat și ce nu. De când sunt, toată lumea mi-a zis că nu te poți încrede în Vrajitorii Negri, însă până acum am impresia că nu-s mai răi decât restul. Nu-mi rămâne decât să merg unde mă duce Nesbitt, la Gabriel, dacă e să sper. Oricum n-am de ales.

Chestia promițătoare în toată povestea asta (și doar dau

Nesbitt n-avea niciun telefon la el mai devreme.

Supușii și Vânătorii au așa ceva.

Oare Nesbitt deja m-a trădat?

Îmi vărs apa din palmă, mă șterg de blugi și scot cuțitul. Peștera e ceva mai jos pe pantă, dincolo de izvor, la câteva sute de metri, așa că o iau într-acolo. Șuietul se aude slab, însă prinde putere. Simt cum începe să se reverse valul de adrenalină animalică, însă respir și expir lent, mă liniștesc singur, concentrându-mă pe ce se întâmplă în jur.

chchchhchchchchchhchchchchhchchchchchchchchhchc
hhchchhchchchchchchchchchchhchchchchchchchchchchc
chchchcchchhchchhchchchhhchchchchchchchchcchhch
hchchchchchchcchchchchchchcchchchchchchcchchchchch
chchchchchchchcchchchchchchchcchchchchchchchcchchch
cchhchchcchchchchchchcchchchchcchchchchchchcchchch

Mai am douăzeci de metri până la peșteră, am coborât până la nivelul ei, cu cuțitul în mână.

cchcchchchchhchcchchchchchchchchchhchchchchch
hchh
hchchchchchhchchhchchhchchchchchchchchchchchch
chch
chchchchchchchchchchchhchchchchchchchchchhch
chchc

Mai jos, pe pantă, mișcă ceva, e o siluetă neagră ascunsă parțial de copaci. Apoi se aude un mormăit. O iau în jos cu pași ușori, dar iuți. Silueta neagră mi se dă din cale și se pierde printre copaci. Doar Vânătorii pot să se miște atât de iute și fără zgomot – un Supus nu e-n stare. Mă iau după siluetă. Gonim cu toată viteza în jos, fără zgomot, iar când mă apropiu mai bine, văd că sunt doi oameni în negru, nu unu. Mă azvârl de pe o stâncă mică și alunec în fund pe pantă în jos, apoi sunt iar în picioare, i-am depășit, numai

că au ajuns și mai în vale și văd cum una din siluetele întunecate îi sare în cârcă celeilalte, din josul pantei. Mă reped la ei, apoi încetinesc pasul. Cele două siluete întunecate se bat pe un petic de pământ mai neted.

Nu sunt doi Vânători. E Nesbitt, urmărit de un Vânător, însă acum Nesbitt a reușit să-l strângă cu brațul de gât. Vânătorul se face tot mai vânăt la față. Când mă apropii de el, Nesbitt ridică privirea, gâtuindu-l mai departe pe Vânător.

— Puștiule, ce m-ai speriat. O clipă am crezut că-i celălalt. Ce mi-ar mai plăcea să-l descos un pic pe tipul ăsta.

Îl recunosc pe Vânătorul din strânsoarea lui Nesbitt, e partenerul lui Kieran.

— N-o să-ți zică nimic și deja avem destule bătaii de cap, îi zic. Celălalt e invizibil. Și iute de picior, nu glumă, nu uit să adaug.

— Minunat.

Nesbitt nu-l scapă din strânsoare, Vânătorul se zvârcolește și se luptă aprig, însă parcă știe deja că a pierdut. Se lasă păgubaș. Mai rezistă o vreme, apoi, cu un ultim zvâcnet, încremenește. Nesbitt îl lasă la pământ.

— Știi cine e celălalt Vânător, spun. Vrea să pună mâna pe mine.

Și eu vreau și cred că pot să-l înving în luptă, însă nu sunt chiar sigur, doar e invizibil. Mă întreb dacă o să-mi sară-n ajutor animalul din mine.

Mă uit în sus spre culme. Am bătut ceva drum.

— Mai bine-ai fugi. Mă ocup eu de celălalt.

— Ești sigur?

Tot cercetez coasta dinspre vârful, însă nu mișcă nimic, tăcere.

— Te sfătuiesc să stai cu capul la cutie câteva ore.

— ăsta n-are nicio armă la el. Doar un cuțit, spune Nesbitt. Nu erau deloc pregătiți.

— Ce faci, stai sau pleci?

— Baftă, puștiule! îmi rânjește Nesbitt și o ia în salturi la vale.

hch
chchcchchcchchcchchchchcch
hchc
hhchchhchhchhchchcchchchhchch
hch
chchchchchchcchchchcchchchch
chc
hccchhchhchchcchchcchchcchhchc
chc
hchchchchchchchchchchchch
ch
chcchcchchcchchcchchcchch
chc
hhhchccchcchhchc
hc
chchchhchchchhchc
hc

hchcc

hhch

chch

o ultimă privire-n urmă

— Nathan? Tu ești? strigă Nesbitt urcând panta.

Apoi se oprește.

Nu fac nicio mișcare. Nici Kieran nu face.

— Rahat!

Nesbitt se întoarce, se apleacă de mijloc și începe să tușească. Tot tușind, i se prelinge o vomă apoasă pe jos. Apoi se îndreaptă de spate, trage aer în piept și se întoarce spre mine, fără să mă scape din ochi, privindu-mă în față, ferindu-și ochii de cadavrul lui Kieran, care zace la gura peșterii.

— Ești bine? mă întreabă Nesbitt.

N-am niciun chef să-i răspund, stau doar nemișcat, în capul oaselor, pe pământ. Nu țin minte ce s-a întâmplat după ce m-am preschimbât. Știu doar că m-am trezit lângă Kieran, cu cuțitul lui înfipt în coapsa stângă. L-am scos și m-am vindecat. Mi-am găsit hainele făcute grămadă chiar unde stătusem să-l aștept pe Kieran, de parcă mă făcusem mic și dispărusem dintr-odată, iar hainele picaseră pur și simplu de pe mine în clipa când m-am preschimbât în... animalul în care mă preschimb de obicei. Inelul tatei era lângă haine. Acum stau și mi-l învârt pe deget. Tot încerc să-mi amintesc ceva, orice, însă n-am decât întuneric în minte.

— De cât timp ai plecat? îl întreb.

— Nu știu. Vreo două ore, cred.

Lupta trebuie să fi început la douăzeci de minute după ce m-am despărțit de Nesbitt și n-a durat mai mult de câteva minute. După ce m-am trezit, m-am dus să mă spăl la pârau și am așteptat aici vreo oră. Așa că, din câte se pare, n-am dormit decât vreo zece minute - nu cine știe ce. Însă nu țin minte ce s-a întâmplat din momentul în care m-

am săltat în picioare pe stânca de deasupra peșterii și până m-am trezit cu cuțitul lui Kieran înfipt în coapsă și gura plină de sângele lui. A trebuit să mă lungesc în albia pârauului ca să spăl tot sângele care-mi scălda fața, gâtul și pieptul.

Nesbitt dă pe gât o ploscă de metal, uitându-se când la mine, când la Kieran.

— Ei, puștiule, îmi zice când îmi întâlnește privirea, bănuiesc că ai moștenit Darul lui taică-tău, așa-i?

Nu răspund.

Nesbitt se duce lângă Kieran și îl cercetează cu mâna la gură.

— Ce-ai făcut mai întâi, i-ai rupt gâtul sau asta a fost mai târziu, când i-ai smuls beregata?

— Tacă-ți gura.

— Și măruntaiele i s-au cam împrăștiat pe-aici, așa că îmi închipui că ai ditamai ghearele și fălci și...

— Taci odată!

— M-am gândit că poate te-ar ajuta să... vorbești, știi?

— Nu te-ai gândit bine.

— Vrei o dușcă? îmi întinde el plosca. Să-ți schimbi gustul.

Îl înjur.

— Dacă e să gândim practic, singura soluție viabilă era să-i omorâm pe-amândoi.

— Ți-am zis să taci. Trebuie neapărat să plecăm.

— Da, și-încă repede. Însă nu-i cazul să intrăm în panică.

N-am intrat în nicio panică.

Doar că nu mai suport, vreau s-o iau din loc.

— Aia doi sigur n-au zis nimănui ce-au de gând, altfel ar roi Vânătorii pe tot dealul ăsta.

— Și de ce-ai impresia că nu roiesc Vânători pe deal?

— Pentru că suntem încă în viață, rânjește el. Și recunosc, amice, că am bătut ceva drum până m-am hotărât să mă-ntorc.

Mai ia o dușcă din ploscă.

— Nu cred că mai e cineva în afară de noi cale de kilometri. Și nici n-au venit cu armele la ei. Vânătorii

umblă de obicei înarmați până-n dinți. Sunt tipii de la cabană, nu? Ne-a zis Gabriel de ea și m-am dus să arunc o privire pe-acolo, de la distanță, de la mare distanță, cât să fiu în siguranță. De fapt m-am uitat cu binoclul din cealaltă parte a văii. Ai trecut de curând pe la cabană?

— Acum două nopți.

— Probabil ți-au luat urma. Știi, când te-am cunoscut, credeam c-ai lăsat atâtea urme pentru că erai rănit, nu pentru că habar n-ai să stai cu capul la cutie.

Îi mai arunc o-njurătură. Într-adevăr, nu prea am fost atent, însă doar pentru că aveam de gând s-o șterg. Sau am făcut-o într-adins? Oare am sperat că o să-mi ia Kieran urma? Nu prea știu ce să cred.

— Bănuiesc c-au ieșit la plimbare, continuă Nesbitt, nu te-au crezut în halul ăsta de nătărău să te întorci la cabană. Și cum mergeau ei la cules de mure sau mai știu eu ce, ți-au văzut urmele – pe-ale mele nu le-au văzut sigur, eu nu las așa ceva, și nici n-am făcut prostia să mă apropiu de cabană – și s-au luat după urme până încoace. Trebuiau să se-ntoarcă după arme, însă n-au vrut să riște să nu te mai găsească după aia. Am avut noroc, numai că o să li se observe lipsa curând. Tre' s-o luăm din loc. Va trebui să-i lăsăm aici. O să fie aiurea dacă-i găsesc Supușii, însă bănuiesc c-o să facă Vânătorii curățenie înainte să dea vreunul de ei.

— Hai să mergem, zic, săltându-mi rucsacul pe umăr.

Cadavrul lui Kieran îmi zace la picioare. Ochiul drept îi e întredeschis, toată jumătatea stângă e carne jupuită și s-au prins musculițe în crusta de sânge. Nesbitt se-apucă să-l buzunărească, îi ia cuțitul, lanterna și banii, însă mobilul îl aruncă pe jos. Vâră în rucsac prada, apoi și-l pune pe umeri și o ia la pas.

Pornesc și eu la drum, însă nu mă pot abține să n-arunc o ultimă privire în urmă. Pe fața lui Kieran roiesc și mai multe muște, încât de la distanță pare să poarte un petic negru la un ochi. Aproape nu mai are gât, mai jos de cap i se zărește șira spinării, albă, însă pieptul îi e nevătămat. Sigur nu i-am mâncat inima, însă stomacul îi e sfârtecat și

îi ies mațele încâlcite într-o grămadă roșu-vânăță. Măntreb ce animal e-n stare să devoreze în halul ăsta un om.

partea a doua

darurile

van dal

Străbatem munții în viteză. Nesbitt e probabil un pic trecut de treizeci de ani. E în formă și clar se bate bine, însă tot trebuie s-o iau mai încet ca să facă față ritmului și să-l mai las să se odihnească din când în când. Eu sunt în stare s-o țin tot într-o fugă toată ziua, toată noaptea și a doua zi, deși nici n-am prea apucat să dorm. Mai că dorm de-a-npicioarele, gonind.

Nesbitt nu vrea să-mi spună unde mergem, însă după ce lăsăm munții și pădurea în urmă, o luăm pe o cărare, între două câmpuri, îndreptându-ne spre un oraș mai din vale. Când văd o cale ferată îl întreb dacă luăm trenul.

— Să călătorim la comun? Nu, amice, ne trebuie mașină.

— O mașină la nimereală sau mașina *ta*?

În loc să-mi răspundă, țopăie încântat când dă cu ochii de un autoturism gri, sclipind de-ți ia ochii.

— Sunt înnebunit după noul model Audi, îmi zice. Iar cheile astea – și îmi flutură rânjind un breloc pe sub nas, înaintând cu spatele – cu senzori sunt mult mai ușor de folosit decât alea vechi.

Se duce lângă portiera șoferului și apasă pe breloc. Portiera se descuie pe loc. După ce ne urcăm, Nesbitt își freacă mâinile încântat.

— Scaune din piele, aer condiționat, comenzi automate. Superbă mașină.

— Numai că nu-i a ta, nu?

— Proprietatea privată e furt, amice, râde Nesbitt. Nu așa zic supușii ăia?

— Eu n-am auzit să zică asta.

Iau brelocul. Nu prea mă pricep la mașini, însă tot observ că e un breloc auto cu telecomandă de BMW, nu de Audi.

— Van și-a pus farmecele la bătaie și acuma deschide cea mai apropiată mașină, nu contează ce model.

Nesbitt dă în spate și pornește în trombă. Îmi fixează ca lumea centura.

— În vreo două ore ajungem. E o supercasă.

— Casa lui Van?

— Nu chiar. Există o groază de case în care nu stă nimeni, e păcat să nu profităm. Noi exploatăm la maximum resursele utilizate sub capacitate, cum ar fi mașinile astea care stau degeaba pe marginea șoselei.

— Bănuiesc că nu cereți permisiunea cuiva ca să le exploatați.

— Te-ai prins, amice, rânjește Nesbitt. Însă, chiar dacă le-ar cere voie Van, oamenii n-ar avea nimic de obiectat. Are ea o poțiune fix pentru asta. Are câte o poțiune pentru cam orice pe lumea asta.

Are dreptate Nesbitt. E o supercasă - o căsoaie modernă, o minune de reședință numai bună pentru șeful unui cartel de droguri. E împrejmuită cu un zid de trei metri, cu poartă din metal masiv, care pare gata să reziste și la un atac cu torpile, manevrată de la distanță, probabil, de persoana care monitorizează camerele fixate pe stâlpi. Van a reușit, se pare, să fenteze sistemul de securitate. Nu înțeleg ce fel de poțiuni sunt în stare să fenteze aparatura electronică, însă îmi închipui că sunt genul care descurcă și portierele mașinilor.

Am lăsat Audiul pe șosea și am mai mers vreo trei kilometri până am ajuns la casă.

— O să dea de ea. Cu rezervorul ceva mai gol, dar nu-i cine știe ce pagubă, spune Nesbitt.

— Chiar te sinchisești de-așa ceva? Îl întreb.

— Păi, unele mașini au dispozitive de detecție, așa că te sfătuiesc să le lași baltă după ce nu mai ai nevoie de ele.

Când ajungem la poartă ne postăm sub camere și așteptăm. Nesbitt a apăsător pe interfon și vorbește în difuzor.

— Hei, eu sunt. Am venit cu Nathan. Știi că ziceam că a

murit? Ei bine, se pare că m-am înșelat, zice el dând din umeri.

Mă uit urât la el.

— E băiat bun.

Ridică ochii spre cameră și pronunță rar, într-o șoaptă teatrală:

— Scrisorile sunt la el.

Niciun răspuns, nici măcar bâzâitul sistemului de închidere.

Soarele se revarsă fierbinte și asfaltul arde ca un furnal. Poarta metalică pare să pulseze în valurile de căldură, însă dintr-odată începe să se miște, alunecând mut într-o parte, și o luăm pe aleea lungă și dreaptă. Când mă uit în spate, poarta deja se-nchide la loc. Pe pământ, de-a lungul zidului împrejmuitor și la baza porții, se întinde un rotocol de sârmă cu lamele. Casa nu e doar o fortăreață, ci servește și de închisoare. În față, pe jumătate ascunsă de pinii înalți, se vede o clădire joasă de sticlă și piatră.

Un bărbat iese din casă și ne urmărește cum ne apropiem. Poartă un costum albastru imaculat. E un albastru pal, aproape alb. Pantalonii îi sunt largi și mai poartă o vestă tot albastru-deschis. Când ne-apropiem văd că are cămașa albă și cravata roz pal, asortată la batista ce i se ițește din buzunarul sacoului. Când aproape am ajuns, ne-ntoarce cu spatele și intră în casă. E înalt, mai înalt ca mine, și zvelt. La păr seamănă cu Soul O'Brien, un păr blond platinat, lins, tuns drept la ceafă. De-abia acum îmi dau seama că am presupus că nu stau aici decât Van și Gabriel, însă se pare că mai e cel puțin o persoană.

— Cine e tipul? Cine mai stă aici? îl întreb pe Nesbitt.

Se uită la mine o clipă și imediat începe să țopăie în fața mea, dând din mâini, și îmi răspunde cântând:

— Nu-i nimeni aici, doar noi, găinile. Și o ține tot într-un cotcodăcit și o cântare cu râsete și fluturat din mâini până ajungem în fața casei.

Intrăm în antreul larg și răcoros, apoi într-un living cu un perete de sticlă ce dă spre peluza întinsă, cu lacul Geneva mai jos. E o cameră imensă, poți să dai petreceri

aici sau un bal, mă gândesc, deși e ticsită cu canapele și măsuțe grupate în trei zone.

Bărbatul stă cu spatele la mine. Ia o brichetă argintie de pe o măsuță și se-ntoarce să-și aprindă țigara ca să-l văd din profil. Are o piele curată și palidă, cu un aer incredibil de sănătos, iar când trage în piept fumul îmi dau seama că nu e bărbat. E Van.

Când se întoarce să se uite la noi mă minunez cât de frumoasă e. Pare și băiat, și fată, și nu pare să aibă mai mult de douăzeci de ani.

— Ei? i se adresează lui Nesbitt.

Vocea nu i se potrivește deloc, însă e firească pentru o fumătoare. După glas, ai zice că rade trei pachete pe zi.

— Ei, salutare, Van. Mă bucur să te văd, ce bine e acasă. El e Nathan.

Van trage cu nesaț fumul în piept și îl dă încet afară. Apoi vine la mine zicându-mi:

— Încântată de cunoștință. Sincer încântată.

Are ochii de un albastru pal, nuanța costumului. N-am mai văzut la ochi decât doi Vrajitori Negri până acum: Mercury și tata. Fiecare arăta altfel și niciunul nu semăna deloc la ochi cu Vrajitorii Albi, la care eu vedeam cum le joacă frânturi argintii în iriși. Însă ochii lui Van au parcă safire rotitoare, unele mari, altele mărunte, care, la atingere, scot scântei ce se preschimbă în alte și alte safire. Sunt cei mai frumoși ochi din câți am văzut vreodată.

— Scrisorile lui Gabriel sunt la tine? mă întreabă ea. Observ că fumul care îi iese din gură nu e cenușiu, ci de un roz foarte stins, nuanța cravatei de la gât. Dâra de fum pare însuflețită, prelingându-se încet în sus pe obraz și răsucindu-se și risipindu-se în aerul din fața ochilor, încât albastrul intens al irișilor pare și mai intens.

Am impresia că răspund ceva, însă nu prea știu ce zic.

Van nu mă scapă din priviri, iar ochii îi sclipesc și mai tare când spune:

— Nesbitt, era vorba că mi le-aduci tu. Își întoarce ochii spre el.

Mă dau un pas în spate, cu greu. Mă silesc să-mi iau privirea de la Van.

— Era vorba să ți le-aduc acasă, ceea ce am și făcut. Puteam să i le fur dacă n-aveam încotro, însă numai cu forța aș fi reușit, așa că mi s-a părut mai bine să evit așa ceva. Puștiul luptă ca lumea, ca nimeni altul - atunci scoate la iveală bestia din el, ca să zic așa. Oricum, acum e aici, scrisorile sunt la el și de-abia așteaptă să-l vadă pe amicul lui, Gabby.

— Așa deci..., zice ea.

Iar a venit lângă mine, și mai aproape, de-i simt răsuflarea pe față. Mă aștept să miroasă a tutun, însă miroase a căpsune.

— Așa deci..., zic.

Mirosul de căpsune se simte vag, așa că respir mai adânc, ca să-l trag mai bine în piept. Femeia asta e cea mai uimitoare ființă din câte-am întâlnit. Trăgând iar aerul în piept, continui:

— Prietenul meu Gabriel... Nesbitt mi-a zis că i-ai salvat viața. Îți mulțumesc. Aș vrea să-l văd.

— Sigur c-ai vrea, îmi răspunde Van. Sigur că și el ar vrea să te vadă. Și cu toții am vrea să vedem scrisorile.

Scrisorile sunt în cutia în care le ține Gabriel, pe care n-am deschis-o decât atunci când am găsit-o în apartamentul lui Mercury. Însă acum îmi vine să scot cutia din rucsac. Când mă aplec să caut în rucsac, trag în piept alt aer, fără mirosul de căpsune. Atunci mă ridic iar, cu rucsacul în mână, fără să fi scos scrisorile.

Când Van îmi zâmbește, simt că mi se înmoaie un pic genunchii. Annalise e frumoasă, însă Van are ceva ce te vrăjește. Te captivează la propriu. Însă trebuie s-o țin la distanță.

— Am nevoie de o gură de aer curat, spun și mă îndrept spre ușile duble, pe care le deschid. Hai să vorbim afară.

Afară e aer curat, chiar dacă foarte încins.

Van vine după mine, arătându-mi o masă umbrită din curtea interioară. Mă îndrept spre o banchetă joasă, însă nu mă așez decât după ea, având grijă să stau de cealaltă

parte a mesei.

— Cheamă-l pe Gabriel, îi strigă ea lui Nesbitt, și adu niște limonadă și ceai pentru patru persoane.

Apoi îmi face semn să mă așez, invitându-mă:

— Te rog, ia loc. Sunt sigură că apare și Gabriel îndată.

Rămânem în tăcere o vreme, timp în care Van fumează mai departe, după care îi zic:

— Nesbitt mi-a spus că l-au împușcat, însă că s-a vindecat. Așa e?

— L-au împușcat de două ori și gloanțele Vânătorilor chiar fac prăpăd, însă, da, și-a revenit. Scutură scrumul țigării, trage iarăși prelung, apoi spune:

— Însă nu prea se simte în apele lui. Ține foarte mult la tine, Nathan, și mă tem că idiotul de Nesbitt, ajutorul meu...

— Partenerul tău de afaceri, o corectează Nesbitt venind în curte cu o carafă de limonadă pe care o pune între noi. L-am găsit pe Gabby la bucătărie și i-am dat de veste că ai ajuns.

— Idiotul de Nesbitt, ajutorul meu, ne-a zis că ai murit. Cum ziceam, Gabriel ține foarte mult la tine și a...

Zăresc ceva mișcând în dreapta, și, când mă întorc, îl văd pe Gabriel ieșind în curte, cu ochii la mine. Îmi dau seama că nu-și crede ochilor. Pare slăbit și împuținat la trup și spune ceva foarte încet.

Mă ridic neștiind ce să spun. Cuvintele n-au cum să exprime ce simt. Vreau să-i zic că mi-a salvat viața, însă deja știe.

Îi ies în întâmpinare în vreme ce se apropie de mine cu pași mari, și când mă strânge cu putere în brațe, îl îmbrățișez și eu. Șoptește ceva, ca mai înainte, cred, însă e în franceză și nu știu ce înseamnă.

Apoi își saltă un pic capul ca să mă privească în ochi. Nu zâmbește deloc și e pământiu și tras la față. Ochii îi sunt căprui, de supus, cum i-i știam, numai că albul e împânzit de vinișoare roșii.

Nu prea știu ce să zic, mai mult bolborosesc.

— Te-am așteptat la peșteră. Datorită ție, am reușit să

fug din Geneva. Am tot sperat că ești în viață. Dacă nu erai tu, aş fi fost mort.

În mod normal, acum ar scoate cine ştie ce replică sarcastică, însă în loc de asta se lasă iar moale în brațele mele și spune ceva tot în franceză.

Rămânem așa, lipiți unul de altul. E slăbit, îi simt coastele prin piele, cum îl țin în brațe. Însă nu vreau să-i dau drumul, aștept să se desprindă el mai întâi.

— Te-am crezut mort, spune el.

Îmi dau seama că asta spusese în franceză.

— Nesbitt a zis că ți-a văzut cadavrul.

— Nesbitt e un prost, se bagă Van în vorbă.

Nesbitt iese din casă cu o tavă încărcată cu un serviciu de ceai spunând:

— Să știi că te-am auzit. Dacă l-ai fi văzut cu ochii tăi...

Lasă jos tava și se-apucă să aranjeze pe masă ceainicul de porțelan, cănița cu lapte, zaharnița, ceștile și farfurioarele, tot mormăind că eram pământiu la față, rece, cu ochii întredeschiși. Când termină, se așază și ia ceainicul.

— Bun, hai să vă servesc.

Vreo jumătate de oră ne punem la curent cu ultimele evenimente.

— Ce-ar fi să ne povestești ce s-a mai întâmplat după ce te-ai despărțit de Gabriel, Nathan? începe Van.

Ridic din umeri. Nu știu dacă să zic ceva sau nu, nu știu câte a aflat deja.

— Hai să te-ajut. Așadar, ai furat - sau mai degrabă Rose a furat - un cuțit dintr-o casă din Geneva. Și nu o vechitură oarecare, ci însuși cuțitul Fairborn. Și nu dintr-o casă oarecare, ci din baza de operațiuni a Vânătorilor, și nu din mâna unui Vânător oarecare, ci din mâna lui Clay, căpetenia lor. Rose a fost o vrăjitoare foarte talentată. Însă planul n-a fost așa grozav și a plătit cu viața. Și pe tine te-au împușcat.

Van trage din țigară și trimite spre mine o dâră prelungă de fum. Simt vag mirosul de căpșune.

— Te rog să ne povestești ce s-a întâmplat mai departe,

Nathan.

Mă uit la Gabriel, care încuviințează din cap.

— Rănit cum eram, nu eram în stare să alerg. M-a salvat Gabriel, care i-a abătut pe Vânători de pe urmele mele.

Încercând să îndrept conversația înapoi spre ea, o întreb:

— De vreme ce tu l-ai salvat pe Gabriel, ce căutai în Geneva în noaptea aia? Credeam că toți Vrăjitorii Negri fugiseră din oraș. Era plin de Vânători peste tot.

— Hai să terminăm cu tine mai întâi, spune ea cu fumul prelingându-i-se încet-încet din gură. Erai rănit, ce-i drept, însă Fairbornul era la tine. Ai fugit din Geneva și ai luat-o prin pădure...

— Însă ce căutai în pădure? o întrerupe Gabriel. De ce nu te-ai dus la cabana lui Mercury pe scurtătura din apartament?

— Glonțul m-a otrăvit și m-am răătăcit. Mi-a luat mult să dau de apartament, iar când am ajuns roiau Vânătorii în zonă. Așa c-am luat-o pe jos - am crezut că am timp să ajung la Mercury înainte de ziua mea. Am furat ceva de mâncare, haine și bani. La început m-am simțit mai bine după ce am mâncat, însă apoi am rămas fără puteri și m-am prăbușit. Mi-am extras singur otrava din corp și am leșinat. Nu eram mort, evident, dar nici mult nu mai aveam. Atunci m-a văzut Nesbitt. După o vreme mi-am revenit și am pornit-o iar spre cabana lui Mercury.

— Desigur, cu toții ne întrebăm un singur lucru, spune Van trăgând aer în piept, ai ajuns?

— Am ajuns. Însă nu Mercury a ținut ceremonia Darurilor.

— Aha. Pentru că nu mai aveai Fairbornul la tine?

— Pentru că era ocupată să se lupte cu Vânătorii.

Așteaptă cu toții cu ochii la mine.

— Tatăl meu mi-a oferit cele trei daruri, spun.

— Trebuie să fi fost ceva cu totul deosebit, spune Van clipind.

— Da.

Văd că se uită la mâna mea, la inel.

— Îl cunoști? Pe Marcus? o întreb.

— L-am întâlnit pe fugă de vreo două ori cu ani în urmă. Nu mai vine de mult la întrunirile Vrajitorilor Negri.

— Știi unde stă?

— Nimeni nu știe, clatină ea din cap.

O clipă rămânem tăcuți, apoi Van spune:

— Din apropourile lui Nesbitt înțeleg că ai moștenit Darul tatălui tău. E ceva foarte rar.

Încerc să nu trădez nimic la față. Nu vreau să mă gândesc acum la animalul din mine. Nu l-am mai simțit deloc de când l-am ucis pe Kieran, azi-dimineață.

— Apoi ce s-a mai întâmplat? mă întreabă Gabriel.

— Tata a plecat. Valea gемеа de Vânători. Mercury s-a înfuriat pe mine. Mi-a spus că Annalise e cu ea și n-o să-i dea drumul decât dacă-i aduc capul sau inima tatei. Apoi ne-au atacat Vânătorii și am fugit. După vreo săptămână am reușit să scap de ei, iar apoi m-am dus la peșteră și te-am așteptat.

— Ai așteptat mult și bine.

Clatin din cap, însă nu pot să-i spun că eram gata să renunț.

— Da, ce noroc pe noi că Nathan e atât de răbdător, spune Van.

— Cum îl știu dintotdeauna, spune Gabriel cu un zâmbet în colțul gurii. Nathan e tare răbdător.

— Și iată-ne la zi, minunat! spune Van. Nesbitt a dat de tine la peșteră când s-a dus să ridice scrisorile. Ah! Apropo de scrisori, ai putea, te rog, să mi le dai acum?

— Ce vrei să fac cu ele? îl întreb pe Gabriel.

— I le-am promis lui Van.

— Și vrei să te ții de cuvânt?

— Mi-a salvat viața.

Mă uit la Van, care ne privește cu un aer senin și triumfător.

Atunci spun pe un ton afectat:

— Firește, Gabriel, sunt ale tale, doar se cuvine să ți le dau, așa cum și Van se cuvine să-mi înapoieze Fairbornul, doar e al meu.

— Al tău? zâmbește Van cu aceeași seninătate. Doar l-ai furat de la Clay. Bine, de fapt Rose l-a furat.

— Iar Vânătorii l-au furat de la străbunicul meu Massimo. E o moștenire de familie.

Soarbe din ceai și-l întreabă pe Nesbitt:

— Crezi că ar trebui să-i dăm Fairbornul? La urma urmei, tu i l-ai luat.

Nesbitt își dezgolește dinții ca un câine rău și clatină din cap.

— Mă văd nevoită să-i dau dreptate lui Nesbitt. Nu prea ai avut grijă de el. Dacă Nesbitt e în stare să ți-l ia... ce mai, și un copil e-n stare. Trebuie ținut la loc sigur. E un obiect periculos, cu puteri mari. Deocamdată cred că o să-l țin eu.

— E al meu!

— De fapt, băiete dragă - Van mă privește cu ochi sclipitori prin ceața albăstrie nemaivăzută -, sunt de acord cu tine. Însă - și ți-o zic cu toată bunăvoința din lume - nu cred că e bine să-l ții la tine. E prea devreme. E un obiect neplăcut, încărcat de puteri rele. Te asigur că-l țin la loc sigur.

Apoi ridică ceainicul.

— Mai vrea cineva ceai?

Nu răspunde nimeni.

— Nathan, scrisorile îi aparțin lui Gabriel, îmi spune ea turnându-și ceai în ceașcă. Te rog să i le dai.

Mă uit la Gabriel, care încuviințează din cap.

amuleta

Gabriel deschide cutia, caută printre scrisori și scoate una din mijlocul teancului. E mânjită de funingine, de când m-am uitat prin ele, cu luni în urmă, când am găsit cutia ascunsă în hornul din apartamentul de la Geneva.

Gabriel pune scrisoarea pe masă, în fața lui Van, zicându-i:

— Amuleta. E a ta. Mulțumesc. Fără tine aş fi mort acum.

Desface scrisoarea și ne aplecăm cu toții să vedem mai bine.

— Mulțumesc, Gabriel, spune Van. Chiar e frumoasă.

Mă dau și mai aproape. Nu știu dacă mi se pare *frumoasă*. E un crâmpei de pergament îngălbenit, cu însemne șterse, în cerneală neagră - un scris cum n-am mai văzut. E dispus în mai multe cercuri. Însă cercurile nu sunt închise, se văd doar niște semicercuri, căci nu e decât o jumătate de pergament.

— Ce știi de la mama ta? îl întreabă Van.

— Nu cine știe ce. Se gândea că e prețios din cauza vechimii. Mi-a povestit că l-a găsit bunica ei într-o casă veche din Berlin. Când zicea că l-a „găsit” voia să spună că l-a furat. Însă mai multe nu știa nici ea.

— Știa unde-i cealaltă jumătate?

— Nu, n-am avut decât bucata asta.

— Și Mercury n-a văzut-o? Nu i-ai zis ce e?

— Nu i-am zis că e doar jumătate din pergament. M-am gândit că, dac-ar ști, și-ar pierde interesul. I-am zis că am o amuletă primită de la mama și că e veche și de preț. Mai mult nu m-a întrebat, probabil pentru că sunt atât de multe.

— Într-adevăr, amulete se găsesc pe toate drumurile și

cele mai multe nu sunt bune de nimic. Cred c-am avut noroc că nu i-ai zis nimic de ea. Și tu ai avut, mă gândesc. Cred că Mercury ar fi știut despre ce e vorba și te-ar fi ucis doar ca să pună mâna pe jumătatea asta măcar.

Van împăturește amuleta la loc cu mare grijă și o vâă în buzunarul hainei.

— De ce? întreabă Gabriel. Ce-are amuleta asta de-i așa deosebită?

Van se întoarce spre Nesbitt.

— Cred că e cazul să scoatem șampania, nu? Sigur găsim o colecție minunată de sticle în pivniță.

Apoi îi zâmbește lui Gabriel.

— Sau poate mai vreți niște ceai, băieți?

Ceva mai târziu rămân singur cu Gabriel în camera lui. Amândoi am băut șampanie. Nu știu de ce am băut, ce era de sărbătorit, și nici nu mi-a plăcut. N-am mai băut șampanie, niciun fel de alcool. Gabriel a discutat cu Van despre ea de parcă era vorba de cine știe ce carte bună.

Când am luat-o spre camera lui Gabriel, coridorul parcă se clătina cu noi. Când i-am zis, Gabriel mi-a spus că nu țin deloc la băutură și a luat-o înainte, apoi s-a întors să mă vadă apropiindu-mă cam greu de el. M-am bucurat să-l văd că zâmbește, părea aproape ca pe vremuri. Iar acum că suntem singuri, pe patul lui, pot să-l întreb în sfârșit ce i s-a întâmplat.

— După ce ne-am despărțit, am tot fugit. Atâta tot, nu e mare filosofie. Am fugit cu Vânătorii pe urme. Îți tot strigam să vii după mine, de parcă erai acolo. Așa i-am păcălit că eram împreună. Am avut noroc. Cel mai mult m-au apărat ceilalți oameni – supușii adică. Am stat în locuri pline de lume, unde era mult haos, înghesuială, ce urăsc cel mai mult Vânătorii – supuși, poliție, zgomot, panică și împușcături. Am sperat să mă ia drept supus, însă voiam și să se țină după mine. M-au împușcat de două ori în fugă. Nu erau răni grave, însă gloanțele otrăvite mi-au luat din puteri, și, cum nu pot să mă vindec, am știut că n-o să rezist prea mult. Nu mă gândeam decât că trebuie să alerg

mai departe. Țin minte că am văzut cum vine o mașină spre mine, trebuie să fi fost Van. Și după aia nu mai știu decât că m-am trezit în camera asta peste câteva zile. Fusesem bolnav, însă după ce mi-am revenit, cred că Van m-a amețit de cap și i-am zis tot. Despre mine, ai mei, scrisori, amuletă... și despre tine. Îmi pare rău, Nathan. Știi că sunt chestii intime. Nu...

— Nu-i nimic, nu-mi pasă. Mă bucur doar că ești în viață. Asta contează. Te credeam mort. N-am vrut să cred, însă era singura explicație logică, știam că, dacă ai fi putut, ai fi venit la peșteră.

— Dacă nu era Van, acum chiar eram mort.

— Dar ce făcea la Geneva? Cum de și-a pus viața în joc pentru amuleta asta, jumătatea asta de amuletă?

— Nu știu. Mi-a zis că tocmai auzise că jumătate din ea ar putea fi la mine. A aflat fără probleme că eram la Geneva și că eram în slujba lui Mercury. Mai întâi s-a temut să nu pună Mercury mâna pe ea, însă după ce Nesbitt a zis că ai murit, și-a făcut mari griji că o să încapă pe mâinile Vânătorilor.

— De ce? Ce faci cu ea?

— Nimic. E doar jumătate. Însă amuletele întregi vindecă și apără. Atâta și-a bătut capul să pună mâna pe ea, că mă gândesc c-o să facă rost și de cealaltă jumătate, și dacă pune cele două părți cap la cap, poate o să funcționeze.

— Chiar nu mai știi nimic despre ea?

— Nu. Era doar un obiect de-al maică-mii. Țin mult mai mult la scrisori.

Cum stăm pe pat, se trage mai în spate, sprijinindu-se de perete.

— N-are decât s-o țină. Nu mă interesează așa ceva.

— Așa ceva?

— Obiecte, chestii. Amulete, cuțite, ce-or fi.

— Nici nu te credeam amator.

Își lasă capul pe spate, cu ochii la mine.

— Mă bucur să te văd, Nathan. Mă bucur că trăiești. Mă bucur foarte mult.

Pare obosit - e cenușiu la față, sub ochi are cearcăne negre.

— Cine și-ar fi închipuit că vom ajunge aici? zice. Vii, într-o casă frumoasă, amețiți de la șampanie.

Însă auzindu-l vorbind despre „obiecte” și „chestii”, mă întreb dacă nu greșesc când îmi doresc să pun mâna pe Fairborn. Am crezut că, dacă e la mine, pot să-i dovedesc tatei că n-o să-l ucid. Însă poate că nici nu-mi trebuie cuțitul ca să-i arăt asta.

— La ce te gândești?

— La chestii. La Fairborn. La tata.

— Cum e?

— Tata? Nu știu. Chiar nu-l cunosc. E mult mai distins decât m-am așteptat - mai dichisit adică. Era la costum. Dacă te-ai fi uitat la el, n-ai fi zis că a ucis sute de oameni.

— Te-am întrebat cum e la fire, nu cum era îmbrăcat.

— Ce vrei să-ți spun? Că e un om extraordinar? Puternic? Păi, da, e. Doar că mi-a depășit orice așteptări. A reușit să oprească timpul cumva - fulgii de zăpadă au încremenit în aer, în cădere, iar noi ne-am văzut de discuție de parcă era ceva cât se poate de firesc. Încă aveam glonțul de Vânător în corp, el mi l-a scos. Apoi mi-a dat trei daruri - un inel, glonțul din corp și viața mea.

Îi arăt lui Gabriel inelul.

— Apoi și-a făcut o tăietură în palmă și mi-a dat să-i beau sângele. Cred că de la bun început, de când m-am născut, a avut de gând să-mi dea cele trei daruri. A așteptat să mă întorc la Mercury - știa c-o să vin. Și a făcut toate astea, a oprit timpul pentru mine, mi-a salvat viața dându-mi cele trei daruri, ca după aia... după aia să plece! Iar m-a lăsat baltă! M-a lăsat pe mâna lui Mercury, în valea aia care gemea de Vânători.

Gabriel nu spune nimic.

— De când mă știu mi-am închipuit că, dacă o să-l văd, o să-i explic, o să-i arăt că n-o să pot să-l ucid în veci. Ceea ce am și încercat, numai că parc-aș fi vorbit cu pereții. Putea să mă ucidă, însă mi-a salvat viața. A fost cel mai uimitor și mai minunat lucru care mi s-a întâmplat

vreodată și dintr-odată gata... n-a mai fost.

— E tatăl tău, însă crede în profeția aia – c-o să-l ucizi.

— Mi-a zis: „Nu prea mă încred în profeții, dar sunt prudent din fire” sau o aiureală din asta. Adică nu are încredere în mine. Nu m-a crezut că am pierdut Fairbornul. Așa că, din câte se pare, chestiile materiale chiar contează, Gabriel, pentru că n-am putut să i-l dau și m-a lăsat iar baltă. Și tâmpenia e că acum îl urăsc. Nu pentru că a ucis atâția oameni sau pentru că le-a mâncat inimile, ci pentru că m-a părăsit când eram mic și încă o dată acum.

— Nu-l urăști. Ești supărat pe el, râde Gabriel. Ceea ce înseamnă măcar că nu-l pui mai presus de restul oamenilor, doar mai tot timpul ești supărat cam pe toată lumea.

Îi zic vreo două și apoi adaug:

— Mă bucur că ești în viață, Gabriel. Așa pot să fiu supărat pe încă un om din câte știu.

Încă se rotește totul cu mine, așa că mă las pe pat.

— Tre' să dorm și tu la fel.

Nu dorm, însă rămân cu el cât pot, adică nu cine știe ce, căci deja s-a lăsat întunericul și nu suport să stau în casă noaptea. Trebuie neapărat să ies.

Cercetez împrejurimile casei. Peisajul e întins, împădurit, într-o pantă dulce ce dă spre lac, iar din toate părțile ne înconjoară zidul înalt și sârma cu lamele. Însă lacul nu poate fi împrejmuit cu niciun zid, într-acolo e o plajă îngustă, cu pietriș și un chei micuț de lemn fără nicio barcă. Munții de pe malul celălalt sunt doar niște contururi întunecate. Luna iese la iveală de după norii risipiți de briza caldă. E vreme numai bună de înotat.

Apa e rece. Liniștită, scăldată în lumina lunii. Înot departe, în larg, și mă las pe spate în apă, cu ochii la cer.

Apoi simt că mă atinge ceva pe picior și pe loc mi se varsă adrenalina animalică în sânge, cuprinzându-mi corpul. Însă se mai potolește un pic când mă liniștesc singur, respirând adânc, spunându-mi că a fost doar un

pește sau vreun obiect care plutea în apă. Și tot respirând adânc, adrenalina se topește de parcă nici n-ar fi fost.

Oglinda lacului strălucește în lumina lunii și mă întreb dacă aș putea să declanșez iar valul de adrenalină. Mă gândesc la ce pericole ar putea pândi în apă, la tot felul de monștri ghemuiți în adâncimi, ascunși în întuneric, venind înot spre mine – un țipar gros și lung care e-n stare să mă-nghită cu totul. Mă cufund, dau aerul afară, împresurat de apa rece și întuneric, și îmi închipui cum vine țiparul spre mine...

Nimic. Bine, nu apare niciun țipar, firește, însă nici adrenalina nu-și face simțită prezența. Mă înalț iar la suprafață și mă uit în jur, parcă sperând să apară vreun monstru, însă n-apare nimic, așa că, după o vreme, o iau încet spre mal.

Gabriel stă pe iarba de pe țărm și se uită la mine. Mă îmbrac și vin să mă așez lângă el.

— O să dorm afară cu tine, îmi zice.

Adun lemne, fac focul și îl întetesc cu rămurile și crengi până se mistuie și merg să mai adun un braț. Mă întreb dacă Gabriel n-o să mă iscodească de ce nu dorm, însă nu spune nimic. Adoarme aproape în zori. Și atunci mă simt și eu în stare să închid ochii. Ziua nu m-am preschimbat niciodată în animal decât sub amenințarea Vânătorilor și nu cred să se-ntâmple așa ceva. Însă noaptea... mai știi?

Ne trezim amândoi după câteva ore și Gabriel arată deja ceva mai bine. I-a mai revenit culoarea în obraji și când mă vede, îmi zâmbește.

Trebuie să-i zic de Annalise, însă mai amân un pic.

— Ai dormit? mă întreabă.

— Cam cât ai dormit și tu. De-ajuns.

— Bun.

Se ridică și se întinde.

— Tre' să mâncăm ceva. Cafea, croasanți, niște chifle cu ouă... Mi-e poftă de ouă.

Mâncăm toată ziua, amândoi suntem sub greutatea normală - cel puțin la început. După-masă înotăm și stăm la soare. Și azi e o zi senină, cu soare dogoritor.

— Am tot vorbit despre orice, numai despre subiectul ăla care ne face să ne certăm nu, spune Gabriel.

— Nu vreau să ne certăm, de-abia ce ne-am reîntâlnit.

Însă știu că trebuie să vorbim despre Annalise. Trebuie s-o salvez, deși sună ridicol, eroic și stupid, însă n-am încotro. Nu pot s-o las pe mâna lui Mercury.

— Trebuie s-o ajut. Spun.

— Ba nu trebuie.

— Ba da, Gabriel. Annalise e în pericol din cauza mea. E în comă sau ce-o fi din vina mea.

— Nu-i în comă și nu-i datorezi nimic.

— Vreau s-o ajut, Gabriel. Trebuie neapărat s-o eliberez. E prietena mea. Îmi place de ea... mult. Înțeleg că n-ai încredere în ea, însă sunt sigur că n-o să mă trădeze și nu m-a trădat.

Își întoarce privirea spre mine.

— Cum au aflat Vânătorii de apartamentul lui Mercury din Geneva?

— Ce?

— M-ai auzit bine. Cum de-au ajuns acolo? Ai zis că apartamentul era plin de Vânători. Eu nu i-am condus într-acolo. Nici nu m-am apropiat măcar. Așa că de unde știau de el?

— Marcus mi-a zis că Vânătorii se pricep să dibuie scurtăturile. Probabil au detectat-o cumva.

— Nu, Nathan, spune Gabriel ridicându-se în capul oaselor. Nu cred că așa merg lucrurile. Nu cred că sunt în stare să le detecteze de la distanță. Dacă ar fi fost pe-așa, ar fi descoperit cealaltă scurtătură, de la casa unde locuiește Mercury de fapt.

— Nu știm dacă n-au descoperit-o deja. Și, oricum, Mercury a apucat să distrugă scurtătura. N-aveau cum să

dea de ea.

— Tot inventezi scuze și explicații, însă nu vrei să recunoști că totul poate fi lămurit foarte simplu – Annalise le-a zis Vânătorilor de apartament.

— Chiar tu mi-ai zis să nu ies din apartament, însă am ieșit. Se poate să mă fi văzut cineva, nu știu cine, un informator, un Semipur ceva, când m-am luat după tine. Ar fi putut să le dea de știre Vânătorilor și și-au făcut apariția când m-am întors.

Gabriel nu spune nimic, se lasă doar la pământ.

— Trebuie să recunoști că e posibil, îi zic.

Nu se uită la mine, prin urmare înțeleg că-mi dă dreptate.

— Gabriel, îi spun, am încredere în ea. A încercat să ne ajute. Mi-a zis cum își păzesc Vânătorii baza, ce farmece folosesc.

— Trebuia să-ți câștige încrederea, să te convingă că îți e credincioasă. Nathan, spionii nu poartă la ei placarde cu „sunt spion”. Se poartă de parcă sunt de partea ta, asta-i toată șmecheria.

Îmi amintesc cum stătea Annalise lângă mine pe acoperișul cabanei lui Mercury, tremurând ca varga de frică, și știu pe loc că nu m-a trădat.

— Trebuie să încerc măcar s-o ajut, Gabriel. Așa ai face și tu pentru mine, și eu trebuie să fac la fel pentru ea.

Nu răspunde.

— Îmi place mult de ea, Gabriel, știi doar.

Gabriel își acoperă fața cu brațele. Tot nu spune nimic, însă văd cum îi tresaltă pieptul.

— Am o mare rugămintă la tine, îi spun.

Aștept o clipă. Și Gabriel așteaptă.

— Vrei să m-ajuti să dau de Mercury?

Amândoi știm că Annalise e cu Mercury, oriunde ar fi.

— Am nevoie de ajutorul tău, Gabriel.

Nu răspunde. Nici nu-și dă mâinile la o parte.

Mai mult de-atât nu pot să fac, așa că mă duc pe mal.

Vine și el lângă mine și ne uităm amândoi la apa liniștită, la munții din depărtare și la cerul albastru, senin, de

deasupra.

— Van mi-a zis că ai murit, îmi spune Gabriel. Nesbitt a povestit cum arătai, că erai rănit. Cum avea Fairbornul la el, știam că nu l-ai fi lăsat să ți-l ia dacă erai încă în viață. Eram sigur că ai murit, fără niciun dubiu.

Se uită la mine, însă apoi își întoarce fața la lac.

— Am plâns, am plâns mult, Nathan. Și nu puteam să-mi scot din cap gândul că o să mă duc să-ți caut trupul și o să-l țin la piept, și n-o să-i mai dau drumul. O să rămân cu tine, chit că o să mor de foame, măcar o să mor cu tine în brațe. Numai la asta eram în stare să mă gândesc.

— Gabriel...

Însă nici nu știu ce să spun. Nu vreau deloc să moară de foame sau de altceva.

— Gabriel, suntem prieteni. Ești cel mai bun prieten al meu, singurul meu prieten. Însă...

— O să rămân întotdeauna lângă tine, îmi spune, întorcându-se spre mine, o să te urmez întotdeauna, oriunde te-ai duce. Nu vreau să fiu în altă parte, nici n-aș îndura să fiu în altă parte. Dacă te duci la Mercury, vin cu tine. Dacă vrei să te-ajut să o eliberezi pe Annalise, o să te-ajut.

Când mă întorc să mă uit la el, îl văd mânios.

— Mulțumesc, îi zic.

E prima oară când îi mulțumesc pentru ceva, însă știu că n-are nevoie de mulțumirile mele, nu asta îi trebuie lui.

o propunere

— Am o propunere.

Van ne-a declarat asta la începutul unei cine bogate, însă mai avem puțin și ne ridicăm de la masă fără să fi auzit despre ce e vorba.

Van stă în capul mesei, eu la stânga ei, iar Gabriel în fața mea. Ne-am petrecut ziua împreună, am mâncat, am înotat, am stat la soare și ne-am ciondănit din când în când. Gabriel spune că suntem în vacanță, așa își petrec supușii vacanțele. Nu ne-am ciondănit pe subiectul Annalise, nici n-am mai pomenit de ea. Ne-am tot contrazis pe tema cine aleargă mai repede (eu îl depășesc de la o poștă, și totuși Gabriel are impresia că a câștigat toate întrecerile mulțumită nu știu cărui sistem care compensează handicapurile inerente condiției de supus), cine înoată mai repede sub apă (tot eu îl întrec cu vreo cincizeci de metri, însă iarăși nu fac față sistemului care se aplică supușilor), cine poate să se cațere mai repede (în grădină e un perete pentru escaladări – așa cum îmi închipui că găsești pe la casele șefilor de cartel – și Gabriel câștigă cursa fără ajutorul sistemului, dacă se aplică sistemul supușilor, eu ajung să mă târăsc ca o rămă). Mâncăm o groază și discutăm o groază despre mâncare – dacă e mai bine să înmoi croasanții în cafea sau în ciocolată caldă, dacă pâinea cu unt de arahide e mai bună decât pâinea unsă cu cremă de ciocolată, dacă cartofii prăjiți sunt mai buni cu maioneză sau cu ketchup, din astea. Îmi dau seama că mi-a fost tare dor de el. E un tovarăș de vacanță plăcut, însă gata cu joaca.

E o cină ceremonioasă, cu pahare de cristal, argintărie și lumânări, deși eu sunt tot în hainele mele vechi. Van e îmbrăcată imaculat, într-un costum crem, iar Gabriel

poartă niște haine noi pe care le-a găsit în casă. Ei doi fac o pereche minunată. Pe Nesbitt nu prea-l dă frumusețea afară din casă, în hainele lui negre obișnuite. În casă face pe bucătarul și la masă pe chelnerul și tre' să recunosc că se pricepe. Acum că mă gândesc, se pricepe la orice – să gătească, să servească ceai, să șteargă urme, să stranguleze Vânători. Van s-a ales cu cel mai bun ajutor posibil.

Mâncăm supă, apoi friptură de miel, însă la sfârșit n-avem parte de niciun desert.

— Eu zic că deja suntem niște dulci toți, comentează Van și mă pufnește râsul. Serios, se întoarce ea spre mine. Mi-a spus Nesbitt că l-ai amenințat că-i tai limba, însă te-ai abținut până la urmă. Îmi închipui că tatăl tău n-ar fi rezistat.

Se uită după Nesbitt, care iese cu un maldăr de farfurii.

— În fine, mă bucur că n-ai făcut-o.

Șovăie o clipă, cu ochii la ușa prin care s-a făcut nevăzut Nesbitt.

— Eu și Nesbitt suntem prieteni vechi și, cu toate că aș duce o viață mult mai liniștită dacă ar fi mut, mă ajută mult mai mult cu limbă cu tot.

Încerc să-mi dau seama ce fel de relație au. Van spune că sunt prieteni vechi, însă nu pare decât cu câțiva ani mai mare ca mine și se poartă cu Nesbitt de parcă ar fi mai în vârstă decât el. Se poartă ca un stăpân cu servitorul care-l slujește de decenii bune.

— Nesbitt mi-a zis că ești expertă în poțiuni, îi spun.

— Foarte generos din partea lui. Și chiar prefer poțiunile. De pildă, nu m-aș servi de un cuțit vulgar ca să tai limba cuiva. Poțiunile se adaptează foarte bine și acționează mult mai precis decât cea mai ascuțită lamă. Dacă ți se picură o anumită poțiune pe limbă, ajungi s-o mănânci – limba adică.

— N-am mai auzit de-așa ceva. Și bunica avea Darul poțiunilor. Era foarte dăruită.

— Presupun că vorbești despre bunica Albă?

Nu așteaptă să-i răspund, ci continuă:

— Cei mai mulți Vrăjitori Albi nu prea știu mare lucru despre puterea poțiunilor Negre. Poțiunile pot fi folosite într-o groază de moduri și au puteri inepuizabile. După umila mea părere, sunt cele mai puternice arme din lume.

— Și chiar ai făcut uz de o asemenea armă? Ai silit pe cineva să-și mănânce limba?

Van ridică vag din umeri.

— Nu prea am dușmani, de cei mai mulți m-am ocupat deja.

Nesbitt se întoarce să mai ia din farfurii și castroane și, punându-le teanc, o îndeamnă:

— Zi-le de poțiunea aia specială pentru cei care nu vor să-și plătească datoriile.

Ne zâmbește larg.

— Eu îmi câștig pâinea cu sudoarea frunții, băieți. Așa ar trebui să faceți și voi.

— Nu prea știu dacă asemenea mărunțișuri merg discutate la masă, spune Van. Oricât de eficientă ar fi metoda asta.

— Cred că Gabriel ți-a mulțumit cum se cuvine pentru ajutor, îi spun lui Van.

— Da. Una peste alta, îmi place să cred că ne-am întrajutorat cum se cuvine. Gabriel e bine, sănătos și eu m-am ales cu jumătatea de amuletă promisă. Gabriel a fost politicos și săritor – pacientul și musafirul perfect. Iar tu, Nathan, ești fermecător în felul tău.

— Serios?

Nu-mi vine să cred că Van mă găsește fermecător în vreun fel. Uitându-mă la Gabriel, care zâmbește larg, cu siguranță amuzat de comentariul despre firea mea fermecătoare, o anunț pe Van:

— Mâine plecăm.

— Desigur, decizia vă aparține.

— Într-adevăr.

— Îmi permiți să te-ntreb ce ai de gând?

— Întreabă după pofta inimii.

— Presupun că intenționezi s-o cauți pe Mercury ca s-o ajuți pe prietena ta Annalise să fugă. E o aventură numai

bună pentru un tânăr orbit de dragoste, spune ea zâmbindu-mi mai întâi mie, apoi lui Gabriel.

— Nu sunt orbit de dragoste.

— Nu. Desigur că nu, spune Van. Oricum ar fi, e o aventură lăudabilă.

Nesbitt aduce cafeaua și o așază în mijlocul mesei.

— Pare nedrept să-ți cunosc planurile de viitor când tu nu le știi pe-ale mele, continuă Van. Iar eu sunt o persoană dreaptă.

Îi face semn lui Nesbitt să toarne cafeaua.

— Și eu caut ceva anume.

— Cealaltă jumătate a amuletei? o întreb.

Van clatină ușor din cap.

— Sper să mă ocup și de asta la un moment dat, însă nu e prioritatea maximă.

— Care ar fi?

— De când ai lăsat în urmă lumea Vrăjitorilor Albi, Nathan, s-au întâmplat multe. Vechea Președintă a Consiliului, Gloria Dale, a fost eliminată. Soul O'Brien a profitat de evadarea ta din sediul Consiliului ca s-o distrugă. Niciun prizonier n-a mai reușit să fugă și mai ești și fiul lui Marcus. A fost o evadare fără precedent, de neiertat.

— Bine, dar Soul m-a ținut prizonier.

Sau cel puțin așa cred.

— Nu contează cine te-a avut în grijă și de ce. Paznicii Consiliului n-au fost în stare să te păzească, iar farmecele clădirii n-au fost în stare să te țină înăuntru. De clădire, paznici și farmece răspunde Președintele Consiliului. Gloria a luat vina asupra ei, iar Soul s-a îngrijit să sufere consecințele.

— Mereu m-am întrebat dacă nu mi-a ușurat cineva evadarea. Pentru că, de îngreunat, nu mi-a îngreunat-o nimeni, asta-i clar.

— Din anumite surse, știu că Soul te-a lăsat să evadezi. Deși lucrurile n-au mers chiar conform planului. Înainte trebuia să-ți taie degetul și să-l folosească pe post de amuletă. Aveau de gând să te silească să-ți ucizi tatăl și să

te omoare după aceea. Însă, din câte văd, nu-ți lipsește niciun deget, spune ea gesticulând cu țigara spre mâna mea. Oricum, evadarea ta a servit de minune scopurilor lui Soul, care a descăunat-o pe Gloria și a preluat conducerea Consiliului.

— Așa deci, acum Consiliul are un președinte bărbat, iar Vânătorii au tot un comandant bărbat. Nu cred că s-a mai întâmplat. Nu cred că Vrăjitoarele Albe sunt prea încântate de situație.

— Ei bine, nu. Femeile sunt în general mai dăruite decât bărbații. Tu și Gabriel sunteți mai degrabă excepția de la regulă.

Nesbitt tușește ca să-i atragă atenția, însă Van nu-l ia în seamă.

— Oricum, de fapt bărbații nu dețin ambele poziții-cheie. Clay a avut și el de suferit din cauza ta. Au murit o groază de Vrăjitori Albi din serviciul de pază al Fairbornului, și totuși i-a fost șterpelit de sub nas, iar Clay nu s-a ales nici măcar cu o julitură ceva. I s-a cerut să se retragă... ceea ce a și făcut.

— Atunci cine e acum comandantul Vânătorilor? întreb, deși bănuiesc deja.

— Cineva chiar s-a ales cu o rană gravă în noaptea când ai furat Fairbornul. E cam tânără și cam lipsită de experiență, însă e inteligentă și foarte dăruită. Și mai e și hâdă la față acum, din câte se spune. Sora ta vitregă Jessica.

Îmi amintesc cum țineam cuțitul în mână, simțindu-i puterea și dorința de a tăia ceva, cum i-a spintecat fața.

— Era iubita lui Clay, spun. Bănuiesc că, acum că și-a atins scopul, relația s-a sfârșit. Sigur ține la funcție mai mult decât la Clay.

— Jessica îi e credincioasă lui Soul și deja și-a luat sarcina să extindă rețeaua Vânătorilor în toată Europa. Soul vrea să preia controlul Consiliului Vrăjitorilor Albi din Europa. Face eforturi să-i câștige de partea lui. Îi vrea pe toți sub comanda lui și mai vrea să alunge toți Vrăjitorii Negri de-aici, așa cum au făcut în Anglia.

Clatină din cap.

— Eu sunt o Vrăjitoare Neagră și nu-i am deloc la inimă pe Albi, însă noi, europenii, trăim din cele mai vechi timpuri după regula toleranței. Ei își duc viața în teritoriile rezervate lor după tradiție, iar noi rămânem pe pământurile noastre. Și așa trăim în armonie.

Van își scoate tabachera argintie și îngustă din buzunarul sacoului și ia o țigară, continuând:

— Soul nu vrea să păstreze armonia. Nu-și dorește decât cât mai multă putere.

Își aprinde țigara, trage în piept și suflă spre tavan norișorul de fum verzui.

— Are de gând să lichideze toți Vrăjitorii Negri din Europa. Și o să omoare pe oricine îi stă în cale, nu contează dacă e Negru sau Alb. Nu e un vrăjitor adevărat.

— Asta ți-ai propus, să-l oprești?

— Da. Ca să reinstaurăm armonia și echilibrul, trebuie să-l împiedicăm pe Soul să preia conducerea Consiliului Europei și trebuie să-i învingem pe Vânătorii din slujba lui.

— Și cine o să facă toate astea?

— Toți vrăjitorii care se aliază în acest scop.

— *Toți* vrăjitorii? Adică și Albi, și Negri?

— Da, toți vrăjitorii care țin la valorile tradiționale.

— Valorile tradiționale care dictează că trebuie să ne urâm unii pe alții?

— Valorile tradiționale care dictează că trebuie să păstrăm distanța, că trebuie să ne respectăm și tolerăm între noi. Cu toții respectăm conceptul de individualitate, nu contează dacă ești Alb sau Negru. Și avem nevoie de noi recruți.

— Bine, dar eu nu sunt nici Negru, nici Alb.

— Ești și una, și alta.

Apoi se uită la Nesbitt.

— Avem și Semipuri în rândurile noastre.

— Stai să văd dacă am priceput - vă aliați cu mai mulți Vrăjitori Albi ca să vă luptați cu Vânătorii care invadează Europa. Și vrei să lupt și eu alături de Vrăjitorii Albi?

— Da.

— Ha! Și cum rămâne cu echilibrul? Eu urăsc Vrăjitorii Albi și ei mă urăsc pe mine. Eu nu știu de alt echilibru decât ăsta.

— Nu-i urăști chiar pe toți. Frații tăi vitregi Arran și Deborah, de exemplu...

— S-au aliat și ei?

— Așa cred.

Nu știu dacă îmi surâde ideea, însă îmi închipui că e adevărat. Ar fi amândoi în slujba cauzei.

— Nu cred că ar fi niște luptători așa buni.

— În armată nu sunt doar soldați, spune Van trăgând din țigară. Cu toții contribuim în felul nostru. Contribuția ta ar fi cu siguranță talentele de luptător. Arran și alții ca el pot să se ocupe de vindecarea răniților. Iar Deborah și alții pot să culeagă informații.

— Câți oameni ați recrutat până acum? o întreb studiind-o din ochi.

— Câțiva. Mai mulți Vrăjitori Albi deja au fugit din Anglia - cei care consideră metodele lui Soul extreme. Și au și zis-o. Au pierdut tot ce aveau, așa că vor să lupte. S-au alăturat și câțiva Vrăjitori Negri - cei care își dau seama că nu se anunță nimic bun dacă stau cu mâinile-n sân. Nu sunt mulți, însă numărul crește pe zi ce trece.

— Atunci n-ai nevoie de mine.

— Puțini recruți știu să lupte.

— Aha.

— Și tu ai nevoie de noi, Nathan. Chiar dacă reușești s-o trezești pe Annalise și să scapi de Mercury, crezi că scapi de griji? O să te vâneze oriunde te-ai duce, și la capătul lumii. Și chiar dacă tu ești în stare s-o ții într-o fugă, scumpa ta Annalise mă tem că n-o să reziste nici două minute.

— O să stăm ascunși.

— O să vă hăituiască.

Sigur, știu că are dreptate. N-o să renunțe în veci.

Când mă uit la Gabriel, îmi spune:

— Orice hotărăști, eu o să te urmez.

— Nu e lupta mea, zic clătinând din cap.

— E în primul rând lupta ta, zâmbește Van.

Mă ridic și dau ocol mesei. Nu-mi surâde câtuși de puțin ideea. N-am niciun chef să mă lupt cu Vânătorii sau să-mi pun viața-n joc în slujba unei cauze. Și chiar nu mă văd luptând cot la cot cu vreun Vrăjitor Alb. Nu vreau decât s-o găsesc pe Annalise și să trăim în liniște, netulburați de nimeni pe malul unui râu toată viața.

Ies din sufragerie, mă duc în salon și mă așez pe canapea, cu ochii la lac și la munții din depărtare.

fumul-de-noapte

Se pare că nici aici n-am scăpat de ei. Nici nu trece un minut de când stau în salon, că intră Van, iar Gabriel se așază pe scaun lângă mine, pe când Nesbitt rămâne în picioare sprijinit de tocul ușii.

— Soul ne pune pe toți în pericol, spune Van. Alianța e în slujba unei cauze...

— Nu mă interesează nicio cauză, o întrerup. Nu vreau decât să fiu iar cu Annalise.

— Și cum o să reușești? Mercury e fenomenal de puternică, excepțional de dăruită.

Se plimbă prin cameră dintr-o parte în alta.

— Lasă-mă să ghicesc. Annalise s-a cufundat într-un somn greu ca moartea din care nu poate s-o trezească decât Mercury. Sperî că Gabriel o să reușească să se preschimbe în Mercury, folosindu-și Darul, și o să rupă vraja.

Trebuie să recunosc în sinea mea că asta plănuisem și că într-adevăr nu pare un plan prea solid.

— Planul tău are mai multe puncte slabe.

— N-am zis niciodată că asta mi-am pus în plan.

— Ai cumva un plan mai bun de-atât?

Chiar dac-aș avea, nu i l-aș destăinui.

Van vorbește mai departe, fâțându-se de colo-colo.

— Problema numărul unu este că Gabriel încă nu e-n stare să se folosească de Darul lui. Problema numărul doi: e că habar n-ai unde-i Annalise. Problema numărul trei: chiar dacă o găsești pe Annalise și Gabriel reușește să se preschimbe în Mercury, tot trebuie să-ți dai seama cum anume se rupe vraja. Problema numărul patru: chiar dacă rezolvi primele trei probleme, Mercury tot o să încerce să te ucidă dacă află ce-ai de gând – și cred că are șanse mari

să reușească.

— Recunosc că există câteva obstacole.

— Într-adevăr, spune Van și se așază în fața mea, pe marginea măsuței de cafea. Însă aş putea să te ajut să depășești toate obstacolele.

— Dacă mă aliez cu voi?

— Da.

— Cum anume?

— Cum anume pot să te ajut? Păi, să luăm prima problemă: Gabriel. Nu te supăra, scumpule, îi zâmbește ea.

Gabriel ridică din umeri.

— Pot să-l ajut să-și redobândească Darul, continuă Van.

— Pot să mă ajute și alții, spune Gabriel.

— Bine, Mercury, desigur, și încă vreo câțiva, numai că toți o să ridice pretenții mari.

— Iar tu nu faci deloc la fel, nu? spune Gabriel.

— Cred că o să vă înțelegeți mult mai ușor cu mine decât cu restul, zâmbește Van. Iar eu sunt aici, pot să vă ajut pe loc. Înțeleg că nu prea te înghesui s-o salvezi pe Annalise, Gabriel, însă de luni bune ești doar un supus. Ai petrecut aproape la fel de mult timp fără Dar cât ai petrecut cu Dar. E cazul să redevii cine ești cu adevărat.

— Nu-i gaură în cer dacă n-ai niciun Dar, răspunde el uitându-se la mine. Se poate și mai rău.

— O să-l ajut pe Gabriel să-și redobândească Darul ca să se preschimbe în Mercury, însă chiar și-atunci s-ar putea să nu reușească s-o trezească pe Annalise. Depinde ce farmec a folosit Mercury. Oricum ar fi, pot să fac altceva dacă dă greș.

— Ce anume?

— S-o oblig pe Mercury s-o trezească.

— Ha! Cum?

— N-ar fi mai greu decât dac-aș pune-o să-și mănânce limba. Unele poțiuni permit așa ceva. Pot să-i insuflu dorința de a o trezi pe Annalise.

— Și o s-o pui pur și simplu să bea poțiunea, nu? „Poftim, Mercury, ia o gură.”

— Există poțiuni care nu trebuie băute.

Mă întreb dacă o să se folosească de fumul ei de țigară sau altceva. Oricum ar fi, trebuie să recunosc că ea pare să aibă mai multe șanse de reușită decât mine dacă ar încerca s-o convingă pe Mercury s-o trezească pe Annalise.

— Și tot cu o poțiune o să-l ajuți pe Gabriel să-și regăsească Darul?

— Da.

Fără să mă scape din ochi, Van se lasă pe spate și adaugă:

— Pot să te ajut și pe tine, Nathan, dacă vrei. Nu e ușor lucru să-ți controlezi Darul. Cu cât ești mai dăruit, cu atât e mai greu să te controlezi.

— Deja învăț.

— Bun. Va trebui să-l controlezi total dacă vrei să lupți alături de Alianță împotriva Vânătorilor.

— Încă nu m-am învoit.

— O să te învoiești, fără ajutorul meu n-o să poți s-o salvezi pe Annalise. Nici dacă ne unim forțele n-o să fie prea ușor. Doar n-o să dăm buzna acolo și gata, ieșim. Se poate să reușim, însă e nevoie să punem totul la punct cu mare grijă.

— Dacă mă alătur cauzei, vreau Fairbornul înapoi.

— De acord.

M-am așteptat să protesteze, însă acum nu mi-a mai rămas nimic de discutat, ne-am învățat aiurea-n cerc. Se întunecă și chiar vreau să ies.

— Mă gândesc până mâine-dimineață, zic eu ridicându-mă.

— Da, se lasă seara. E neplăcut în casă la amurg. Însă am un remediu foarte simplu. Nesbitt, îi strigă ea, adu-mi fumul-de-noapte.

Nesbitt se duce în celălalt capăt al camerei și vine cu un vas în care se află un lichid lăptos. Aprinde un chibrit deasupra poțiunii și pe suprafața cremoasă se întinde o flacără verzuie, fumegândă, care se mișcă însuflețit.

— Dacă tragi fumul în piept, poți să rămâi în casă. E minunat, îți limpezește mintea.

Se apleacă și trage adânc fumul în piept.

Mă duc lângă flacăra. Miroase a lapte, iarbă și pădure. Deja nu mă mai doare capul așa rău.

— Prefer să dorm în aer liber, spun însă.

— Te cred, doar și eu sunt Vrajitoare Neagră. Nu uita. Noaptea nici mie nu mi-e bine în casă și nici lui Nesbitt nu-i e prea grozav, deși nu suferă ca noi. Însă noi ne-am învățat cu fumul-de-noapte și îți sugerez să faci la fel.

Nesbitt ne conduce pe mine și pe Gabriel în dormitor. Deschid fereastra și mă așez în dreptul ei, însă Nesbitt îmi spune:

— Amice, nu trișa, e în joc dezvoltarea ta personală.

Așază pe pervaz vasul cu fum-de-noapte și închide fereastra.

— Trage fumul în piept ca și cum ar fi aer proaspăt.

După ce pleacă, amușinez de probă fumul verzui.

— Nathan, îmi spune Gabriel, nu mi-ai zis nimic de Darul tău.

Mai trag niște fum pe nas. Știu că Gabriel e probabil singurul om din lume care poate să mă înțeleagă, în afară de tata, însă nu vreau să mă gândesc la asta acum. Am destule pe cap.

— Văd că nu-ți mai tace gura, așa că înțeleg că nu vrei să vorbim, nu?

Mă întind pe burtă în pat, cu capul spre vas, și îl întreb arătând spre el:

— Ai mai avut de-a face cu chestia asta?

— Nu. Când eram Vrajitor Negru la trup preferam să dorm în aer liber sau să mă odihnesc înăuntru ziua și să stau treaz noaptea.

Vine lângă mine și trage adânc în piept vaporii.

— N-are niciun efect asupra mea cât timp sunt așa, de-abia dacă-i simt mirosul.

— Ce crezi despre ce ne-a povestit Van? Oare chiar o să funcționeze Alianța asta? O să poată să se ia în piept cu Consiliul și Vânătorii?

— Nu prea știu. Există Vrajitori Negri incredibil de puternici, însă nu prea reușesc să colaboreze. De fapt, e

aproape imposibil. Van e neobișnuit de tolerantă, așa că s-ar putea să reușească să colaboreze cu Albii, însă nu știu dacă restul o să fie în stare.

Îmi trec mâna prin fumul verzui ca să-mi vină în față. Miroase a curat. De fapt e mai mult decât un simplu miros – e o senzație de prospețime care-mi umple nările, gâttelejul și capul. Așa mă simt afară, într-o poiană. Însă nu știu dacă fumul îmi face bine, la urma urmei, e o poțiune, un drog.

Deschid fereastra și mă așez pe pervaz.

— O să dorm afară până la urmă.

Gabriel acoperă vasul cu un prosop. Flacăra se stinge cu un geamăt slab.

— Nu știu dacă e cazul deocamdată să ne batem capul cu Alianța. Mercury e pericolul iminent. Nu e deloc proastă, Nathan, și e o forță nimicitoare.

— Dacă plănuim totul bine, se poate să reușim. Dacă e prea riscant, nu ne băgăm.

— Oricât de bine ai plănui totul, se poate să nu meargă. Citește orice manual de istorie.

— Nu știu să citesc, ai uitat?

Nu mai e nimic de zis, așa că ies pe fereastră și o iau spre lac. Trebuie să înot, să văd dacă pot să intru în contact cu Darul meu și poate dorm un pic. Nu e nevoie să mă gândesc prea mult la propunerea lui Van. Știu că de fapt nu am de ales. Numai așa pot să-l ajut pe Gabriel să-și regăsească Darul și s-o salvez pe Annalise. Planul trebuie să funcționeze.

ploaia

Ceva mai târziu în noaptea aia, înot în lac și în jur totul e cenușiu. Cerul e înnorat și aerul e umed. Luna s-a ascuns cu totul. Munții din depărtare sunt doar un contur negru pe cerul întunecat. Apele lacului sunt negre precum cerneala.

Plutesc pe spate cu ochii la cer. M-aștept să-nceapă ploaia dintr-o clipă în alta. Vântul pare să se întetească și chiar atunci se petrec mai multe lucruri odată. Dau peste un curent mai rece, o cioară scoate un croncănit ascuțit, un val mă plesnește peste față și apa îmi intră în ochi și în nas. Închid ochii. În loc să văd negru sub pleoape, văd pădurea de deasupra peșterii și simt prezența lui Kieran. Nu-l văd – e invizibil –, însă îl miros, îl simt, simt gustul sângelui său. Parcă mi-a luat foc piciorul, am un cuțit înfipt în el. Îmi înfig colții în Kieran în clipa când apare, în ochi am un soi de cerneală neagră, sângele care-i izvorăște din beregată îmi năvălește în nări. Kieran scoate un țipăt, ce seamănă cu croncănitul ciorii, apoi încremenește. Vedenia se stinge după câteva clipe, însă mi-e clar ce se întâmplă. Nu visez, îmi amintesc.

Și mai târziu stau la focul pe care l-am făcut pe malul lacului, fără să-i simt căldura. Începe să plouă, însă rămân locului și încerc să-mi amintesc mai bine cum a fost în corpul ăla de animal. Văd cu ochii animalului, îi simt durerea, gustul și mirosul sângelui, îl aud pe Kieran țipând... de parcă aș fi în corpul animalului, simțind ce simte el, însă fără să știu ce gândește. Nu eu hotărâsc, sunt doar un pasager.

Ploaia ușoară se preschimbă într-un șuvoi torențial care mă udă până la piele, încât tremur ca varga. Focul s-a stins, așa că o iau spre casă, să mă adăpostesc sub

streășină. Când aproape am ajuns, văd cum iese în fugă o siluetă în curte. Pune pe masă cinci vase mari, încăpătoare, apoi dă în fugă ocol casei și intră să scape de ploaie. Nu știu ce-are Nesbitt de gând, însă mă iau după el, aruncând în trecere o privire în vase. Sunt doar niște vase goale, deși au un aspect neobișnuit – sunt de piatră, cu pereți groși, inegali.

Când dau ocol casei, văd că Nesbitt s-a dus în bucătărie. Fumul-de-noapte pe care l-a aprins la fereastră răspândește o lumină verzuie. Deschid tiptil ușa din spate și intru în mica debara de haine. De acolo o altă ușă dă spre bucătărie – e întredeschisă, însă Nesbitt n-o să-mi simtă prezența dacă stau nemișcat. Apoi aud glasuri și îmi dau seama că Van e cu el.

— Am scos vasele.

— Bun. Ar trebui s-ajungă. Ne vedem la micul dejun.

— M-am gândit, spune Nesbitt.

— Vai de noi, chiar nu te poți abține?

— La puști.

— Hmmm?

— Cred că ai face bine să-i zici.

— Ce să-i zic?

— Cu cine ești în legătură...

— Cu cine suntem în legătură, îl corectează Van.

— Tot o să afle până la urmă și... ce mai, nu cred c-o să-i placă deloc.

— Nici nu trebuie să-i placă. Nu mă aștept să-i placă. Nu-mi pasă dacă-i place sau nu. Oricum o s-o facă, asta-i tot. O să se alăture cauzei pentru că n-are de ales. Așa că ce rost are să tulburăm acum apele?

— Bine, dar...

— Dar ce? spune Van părând să-și piardă răbdarea. Ai ajuns o cață bătrână, Nesbitt.

— E Semicod. Tu... nu știi cum e, Van, însă eu știu. Sau cel puțin știu cum e să fii Semipur. El habar n-are de care parte a baricadei e și, până una-alta, nu se regăsește de nicio parte, nici alături de Vrăjitorii Albi, nici alături de Vrăjitorii Negri. S-ar putea regăsi în Alianță, însă e nevoie

să aibă încredere în ea - în tine -, ceea ce, vezi, o să fie cam greu.

— Da, bine, Nesbitt, ai dreptate. Chiar nu mă așteptam să fii atât de prevenitor. Ai putea să-mi spui, te rog, tu ce faci mai exact ca să câștigi încrederea și prietenia lui Nathan?

— Deși habar n-are, deja suntem prieteni, spune Nesbitt pufnind.

Van izbucnește în râs - n-am mai auzit-o să râdă, e un râs plăcut, sincer și plin de veselie. Apoi spune, ceva mai blând:

— Nesbitt, nu pot decât să te asigur că sunt conștientă de problemă și o să mă ocup, numai că deocamdată am altele mai urgente de rezolvat. Întâi și-ntâi, trebuie s-o salvăm pe fată și chiar nu prea știu cum o să reușim.

— Ehei, ai zis un mare adevăr, spune Nesbitt cu un hohot scurt de râs.

Van deschide ușa, spune ceva ce nu reușesc să aud, apoi ușa se închide.

Cine-ar putea fi vrăjitorul rebel care mi-ar stârni furia? Ar putea fi cam oricare din Vrăjitorii Albi pe care-i cunosc.

Ploaia se potolește și încetează curând. Când îmi cobor privirea, văd că am lăsat băltoacă la picioare. Nesbitt o să se prindă că am fost aici, însă n-am ce face. O iau înapoi spre lac, printre copaci, pe marginea pajiștii. Dau peste un chiparos imens, cu o coroană lată, iar lângă trunchi pământul e încă uscat. Acolo mă opresc, ascunzându-mă după el.

Pe lac sunt două bărci cu felinare la pupă, alunecând amândouă încet. În barca din față sunt patru oameni, iar în cea mai îndepărtată doi oameni, și ambele se îndreaptă spre mal, spre mine; toți au binocluri.

Vânători!

Studiind postura celui mai îndepărtat Vânător, pot să ghicesc cine e - e o femeie înaltă, zveltă și țeapănă.

Jessica.

O iau în goană spre casă, năvălind în bucătărie. Vasul cu fum-de-noapte de la fereastră lucește ca un far. Iau o cârpă

și înăbuș flacăra. Nesbitt dă să protesteze, însă i-o tai:

— Vânători! Pe lac. Cel puțin șase.

Nesbitt deja iese din cameră.

— Ia-l pe Gabby și vino în camera lui Van. Trebuie să ne facem bagajele. În cinci minute plecăm.

— Dacă au văzut vasul cu fum-de-noapte, nu ne-au rămas nici cinci minute, îi răspund gonind după el.

— Atunci să sperăm că nu l-au văzut.

Peste niciun minut, sosesc cu Gabriel în camera lui Van. Vără cu grijă fiole într-o geantă dintr-o împletitură groasă, de covor, deja plină.

— Nesbitt a fost ieri la Geneva, după provizii, spune ea. Cred că l-au văzut.

Deschide sertarul noptierei, scoate cuțitul Fairborn și îl aruncă într-o geantă mare de piele pe care o ia de jos. În drum spre ușă îmi arată un teanc de cărți legate în piele și geanta împletită ordonându-mi:

— Ia-le cu tine.

O apucăm iute spre garaj, iar Nesbitt ni se alătură ceva mai târziu, cu o ditamai geanta pe umăr.

Peste vreun minut, eu, Nesbitt și Van suntem pe bancheta din spate a unei limuzine negre. Gabriel e la volan, cu un chipiu de șofer pe cap. Ieșim din garajul subteran, urcând în lumina din zori, o luăm pe alee și ieșim pe poarta electrică. Nu se poate să fi trecut mai mult de cinci minute de când i-am zărit pe Vânători, însă parc-ar fi douăzeci.

Pe șosea nu se vede nimic neobișnuit, însă nu cred că Vânătorii se apucă să patruleze pe-aici în tancuri.

Gabriel iese pe șosea și face la dreapta, părăsind Geneva. Peste vreo jumătate de minut din față vine o furgonetă, mergând în direcția din care venim, iar Gabriel ne anunță:

— E plină de Vânători. Trei în față și cine știe câți mai sunt în spate.

Nu răspunde nimeni, suntem cu ochii la toate mașinile pe lângă care trecem. Peste jumătate de oră ieșim de pe șoseaua de lângă lac și o luăm spre nord - n-am mai dat de

niciun Vânător.

— Apropo, unde mergem? întreabă Gabriel.

— Deocamdată o ținem tot spre nord, însă ceva mai încolo o s-o luăm spre est. Știu un loc numai bun. E un castel vechi, foarte retras și foarte bine întreținut. În perioada asta ar trebui să fie gol.

slovacia

Ajungem când se lasă seara. Am mers întreaga zi, fără să oprim decât ca să schimbăm limuzina pe o mașină mai discretă. Castelul pare mai degrabă un conac cu turnulețe. Situat într-o pădure deasă, la capătul unei alei lungi, sigur e ferit de lume.

Van și Nesbitt intră, Nesbitt ne anunță că în zece minute pregătește ceva de mâncare. Mi-e foame, însă toată ziua am stat în mașină, nu vreau să rămân în casă, n-o să rezist fără fumul-de-noapte. Îi spun lui Gabriel că o să dorm în pădure. Când zice că vine și el, clatin din cap.

— Nu, mai bine rămân singur, Gabriel. Rămâi la castel.

— Bine, dar...

— Te rog, Gabriel. Sunt prea obosit ca să mă cert cu tine. Trebuie să rămân singur.

Mă duc în pădure să-mi găsesc adăpost. Mai că mă ia amețeala de la oboseală, însă e bine aici. E un colț de lume străvechi și liniștit și știu că Gabriel n-o să vină după mine odată ce l-am rugat. Închid ochii și mă las în seama somnului.

Mă trezește un sunet slab. Zgomot de pași. Nu e un om, ci o făptură micuță ce pășește nesigură. O căprioară.

Valul de adrenalină animalică se revarsă pe loc, însă respir încet, foarte, foarte încet, și îmi țin răsuflarea iar și iar, repetându-mi să mă liniștesc. Nu mă împotrivesc animalului, observ doar cum crește adrenalina în sânge și o las să se reverse încet. Îmi țin respirația, apoi răsuflu încet. Cu cât mă preschimb mai lent, cu atât mai bine – sau cel puțin așa bănuiesc. Nu vreau să sufăr vreun șoc. Vreau să mă obișnuiesc cu senzația și, mai presus de orice, vreau să-mi amintesc ce-i cu mine după ce mă preschimb. Trag încet aer în piept și-mi repet că trebuie să rămân atent.

Respir, țin aerul o clipă în plămâni, apoi îi dau drumul răsuflând prelung și egal, lăsându-mă cuprins de valul de adrenalină.

văd căprioara. animalul în al cărui corp sunt se ia după ea. nu scoate un sunet, ghemuit la pământ, fără să se miște decât când e sigur că nu-l vede. căprioara se oprește. își ciulește urechile. își saltă capul și se uită în jur. e frumoasă, nu vreau să omor căprioara, însă animalul în al cărui trup sunt își îndoaie picioarele de dinapoi, gata să se repeadă. „nu, n-o ucide”, îi zic liniștit, cu binișorul, încercând să-l îmblânzesc. căprioara se încordează. a simțit ceva, se îndoaie, gata să țâșnească din loc chiar când el se repede la ea, iar eu îi strig „nu, nu”...

Mă trezesc. E încă întuneric. După gustul pe care îl simt pe limbă, îmi dau seama că am mâncat căprioara. Am fața și mâinile scăldate în sânge, și, când ridic capul, văd ce-a mai rămas din ea lângă mine. Îmi amintesc câte ceva din ce s-a întâmplat. Țin minte că am auzit căprioara când eram încă neschimbat, în corpul meu omenesc, țin minte cum s-a ridicat valul de adrenalină animalică și apoi probabil că m-am preschimbat, însă nu-mi amintesc. Nu-mi amintesc deloc partea asta. Țin însă minte că am încercat să-l opresc când se pregătea s-o atace. Strigam la el dinăuntru, însă animalul în al cărui corp eram nu mi-a dat ascultare. A ucis-o oricum.

Pipăi leșul căprioarei - e cald încă.

Găsesc un loc cu ape liniștite din râu, mă spăl și apoi mă întind pe mal. Acum nu mai pot să dorm. Mi-a trecut oboseala, însă nu înțeleg nimic. Animalul nu m-a luat deloc în seamă. Eu sunt și nu sunt animalul ăla. A ucis căprioara cu toate că eu n-am vrut să facă așa ceva. Face ce vrea.

Când se luminează de ziuă, mă duc la castel s-o caut pe Van. Darul meu mă exasperează, totul mă exasperează. N-am reușit deloc s-o ajutăm pe Annalise până acum, iar Gabriel trebuie neapărat să-și regăsească puterile de vrăjitor. Tropăi din bucătărie în sufragerie, din sala de

muzică în sala de bal și de acolo în sala armelor, iar într-un sfârșit mă întâlnesc cu Nesbitt, care mă anunță:

— Van e în birou. Vrea să vorbească ceva cu tine.

O iau în direcția din care vine Nesbitt, deschid o ușă masivă de stejar și Van mă întâmpină spunându-mi:

— Cred că ți-ar prinde bine să fumezi o țigară.

Van își aprinde țigara, îmi oferă tabachera, însă refuz din cap.

Pereții sunt îmbrăcați în lambriuri de lemn. În încăpere se află un birou din crom și sticlă neagră, pe care sunt înșiruite farfurii. Mă duc să mă uit mai bine. Pe fiecare farfurioară e câte o grămăjoară în felurite culori. Cele mai multe grămăjoare conțin niște boabe mărunte, poate ierburi, unele mai aspre, altele părând a fi semințe mari.

Dau să ating o farfurioară.

— Te rog, nu, îmi spune Van și îmi trag mâna.

Stă pe un scaun, mai la o parte, purtând un costum bărbătesc cu dungi fine.

— Am încercat să alcătuiesc o poțiune pentru Gabriel, combinând ingredientele potrivite.

— Și ți-a ieșit?

— Da, acum că am ultimele două ingrediente.

— Adică...?

— Unul ar fi apa de ploaie de la Geneva - Nesbitt a apucat să strângă un pic -, a plouat într-o noapte cu lună plină.

— Chiar contează?

Mă privește de parcă aș fi nebun.

— Totul contează, Nathan.

Îmi amintesc că bunica spunea că proprietățile plantelor variază în funcție de fazele lunii la momentul când au fost culese, așa că bănuiesc că și proprietățile apei de ploaie pot să se schimbe. De ce n-ar fi valabil pentru orice altceva? Doar și eu mă vindec mai ușor sau mai greu în funcție de fazele lunii.

— Și care ar fi celălalt ingredient? o întreb.

— Ei, cred că știi deja, spune Van stingându-și țigara.

După ton și privirea pe care mi-o aruncă, îmi dă

impresia că ingredientul e parte din mine.

— Sângele meu? încerc să ghicesc.

— A, nu, băiete dragă, îmi zâmbește Van, e ceva mult mai sumbru. Ne trebuie sufletul tău.

aiureli magice

Stau la masă în biroul lui Van și mă uit cum și-a mai aprins o țigară.

— Gabriel nu reușește să se regăsească pentru că e un vrăjitor foarte dăruit – de excepție. A devenit un supus atât de bun, încât a pierdut legătura cu firea sa de Vrăjitor Negru.

— Presupun că are noimă ce zici, răspund.

— Vai, mersi, Nathan, ești drăguț, îmi spune ea lăsându-se pe birou, lângă mine. Firea de Vrăjitor Negru e ascunsă undeva în adâncul lui. Trebuie s-o redescopere, iar pentru asta are nevoie să-l îndrume un vrăjitor puternic într-acolo.

— Dar de ce eu? Nu sunt Vrăjitor Negru, sunt Semicod.

— Alb, Negru, jumi-juma, ce contează? Are nevoie de un vrăjitor în care se poate încrede. Iar în tine se încrede întru totul și te consideră un vrăjitor foarte bun.

— Nu-i adevărat, mă împotrivesc eu.

— Chiar nu știi ce crede despre tine? mă întreabă trăgând din țigară. Pentru el tu ești vrăjitorul suprem.

— Ce?

— Omul care reunește în el atât partea Neagră, cât și pe cea Albă. Așa cum erau vrăjitorii de la începuturi, care posedau puterile ambelor părți.

— Ah! Bine, dar...

Chiar nu știu ce să zic.

Chiar atunci bate cineva la ușă și intră Nesbitt cu o tavă.

— E gata masa! spune. Ți-am adus niște ceai și pâine prăjită, Van.

— Mulțumesc, Nesbitt. Ai putea să-l chemi și pe Gabriel, te rog?

— Chiar acum?

— Cam asta ar fi ideea, spune Van.

Nesbitt se face nevăzut, bodogănind:

— Să știi că nu-s servitorul tău. Suntem parteneri și cred că amândoi știm cine muncește cel mai din greu dintre noi doi...

Însă vocea plângăreată i se aude tot mai stins pe măsură ce se îndepărtează pe coridor.

— Fără el n-aș fi în stare de nimic.

Nu prea știu cum să-i zic că nu se potrivesc deloc, așa că îi răspund:

— E bun la casa omului.

— Într-adevăr. Eu l-am învățat cam tot ce știe. Și ce-i al lui i-al lui, chiar învață repede. Suntem nedespărțiți de douăzeci și cinci de ani.

— Douăzeci și cinci de ani?!

Lui Van nu pot să-i dau mai mult de douăzeci de ani, însă după cum se poartă pare mult mai în vârstă și mai experimentată.

— Câți ani ai, Van?

— Nu te supăra, dar nu prea e politicos să întreb așa ceva. Însă, printre multe alte lucruri, poțiunile pot conferi un aspect mai tineresc.

Gabriel intră și mai că-i închide ușa în nas lui Nesbitt. Îl auzim cum protestează de cealaltă parte a ușii masive de lemn.

— Gabriel, mulțumesc pentru promptitudine. Tocmai îi spuneam lui Nathan că aproape am terminat pregătirile și suntem gata să te ajutăm să redevii cel de pe vremuri.

— OK, face Gabriel circumspect și se așază în fața mea.

— Bun, cum facem? o întreb.

— Beți amândoi din poțiunea pe care o pregătesc. Așa o să se creeze o legătură magică între voi și o să intrați amândoi în transă, ca să găsiți împreună elementul esențial care îl reprezintă pe Gabriel cel de dinainte. Puteți să vi-l închipuiți ca pe un soi de fir călăuzitor. După ce-l găsiți, vă întoarceți de-a lungul lui în prezent.

Mă uit la Gabriel clătinând ușor din cap. Când îmi întâlnește privirea, îmi spune, de parcă mi-ar citi gândurile:

- E magie. N-are nicio noimă - și totuși e ceva cât se poate de logic.
- Mă întorc spre Van dându-mi ochii peste cap.
- Și dacă nu găsim firul sau o luăm în direcția greșită?
- Atunci nu mai ieșiți din transă.
- Cum adică? Deloc?
- Până muriți de foame.
- Nu e o moarte prea plăcută, spun.
- Întotdeauna mi-am închipuit c-o să mor ciuruit de gloanțe, spune Gabriel zâmbindu-mi. Însă am încercat faza și nu mi s-a părut prea grozavă.
- Și cam cât ar lua? întreb.
- Van mai aprinde o țigară și suflă fumul.
- Cât e nevoie.
- Cu alte cuvinte habar n-ai.
- Nu zice nimic.
- Și ce șanse sunt să nu dăm peste ce căutăm? mai întreb.
- Chiar n-am idee. Ține doar de voi doi.
- Nu-mi place deloc, însă mă bag.
- Mă bucură mult entuziasmul tău, Nathan.
- Întotdeauna prinde bine.
- Van își lasă mâna pe piciorul meu, bătându-mă ușor.
- Din fericire, ne ajută că am ajuns aici. Copacii, râul și dealurile străvechi sunt exact ce-ți trebuie.
- Când mă privește în ochi, albastrul irișilor îi scânteiază.
- Din păcate, ar mai fi o mică problemă.
- Care? întreb.
- E un ritual prea periculos și trebuie înfăptuit doar pe Lună nouă.
- Ce? Bine, dar mai sunt două săptămâni până atunci, spun ridicându-mă.
- Da, încuviințează Van suflând un fuior de fum care se întinde încet în aer.
- Bine, dar Annalise... poate să moară până atunci. Se poate s-o găsească Vânătorii pe Mercur și să le ucidă sau să le ia prizoniere pe amândouă.
- Cred că putem să ne încredem cât de cât în talentele

lui Mercury - se ascunde prea bine ca s-o găsească vreun Vânător. Doar are decenii de experiență în materie.

— Dar Annalise o să-și piardă puterile. Nu putem să așteptăm aici două săptămâni cu mâinile-n sân.

— Ba putem și chiar așa o să facem, Nathan. Ai dreptate, o să-și piardă din puteri, însă mai avem ceva timp. Poate să supraviețuiască în starea ei luni de zile.

— Ușor de zis, doar tu te plimbi bine-mersi în libertate.

O iau spre birou. Îmi vine să-i mătur la podea toate grămăjoarele de ierburi. Însă Gabriel vede ce am de gând și mi se pune în cale. Cu o înjurătură, ies furtunos din cameră trântind ușa. Știu că mă port copilărește, însă atunci dau cu ochii de Nesbitt, care mustăcește pe hol privindu-mă amuzat. Nu știu dacă a tras cu urechea sau nu, însă îl împing în lături și mă apuc să dau pumni și picioare în tot ce văd în fața ochilor până ies din casă.

îi spun lui Gabriel

Îmi fac de lucru două săptămâni. Știu că trebuie să revin la condiția fizică optimă de dinainte, și cum nu prea am ce face oricum, mă apuc să mă antrenez. Însă acum sunt mai în formă nu doar mulțumită efortului fizic, ci și Darului meu. De când l-am primit, mă simt mai puternic, mai viu. Ziua mă antrenez cu Nesbitt și Gabriel, iar noaptea continui să lucrez singur. Rezist toată noaptea destul de ușor dacă mai trag câte un pui de somn, două, ziua.

Dis-de-dimineață ies să alerg cu Gabriel și Nesbitt, însă după vreo trei kilometri ajung de fiecare dată să alerg singur. Ne întâlnim toți trei în zori și se pun pe bodogănit, comentând una-alta despre vreme și plângându-se că-i dor mușchii, și ne facem încălzirea. Îmi tot zic că azi o să iasă bine, însă de fiecare dată se-ntâmplă la fel – Nesbitt mă scoate din sărite. Orice-aș face se ia de mine – cel mai adesea, pentru că-mi pierd răbdarea, însă și pentru că sunt tăcut, nefericit, sau se ia de bocancii mei, de părul meu, fața mea, ochii mei. Tot timpul comentează ceva despre ochii mei. Uneori am impresia că cere palme.

Cel mai adesea mă gândesc că, dacă stau mai mult cu ei, o să se plictisească să mă tot zgândărească, însă după o vreme mă simt din ce în ce mai iritat, așa că fac cumva să-i las în urmă și alerg singur, e mai bine așa. Nici nu știu de ce-mi mai bat capul cu ei chiar de la prima oră, însă în fiecare zi sper că o să ne simțim mai bine împreună, dar în zadar.

După ce ies la alergat, mănânc. Fac niște terci de ovăz. Nesbitt le gătește lui Van și Gabriel tot felul de chestii sofisticate – ieri a făcut ouă florentine. Cât pregătește el masa și o servește pe Van, eu mănânc la bucătărie. Gabriel stă mereu cu mine. Uneori Nesbitt stă cu noi la masă, la o

porție de terci, și atunci se poartă destul de OK. Nu prea vorbește și eu mănânc în liniște.

După masă dorm un pic la soare, dacă e o zi însorită. Apoi mă antrenez iar și fac o drumeție prin împrejurimi, de obicei singur sau cu Gabriel. După care iau prânzul și mai trag un pui de somn. După-amiaza târziu sau seara devreme mă antrenez cu Nesbitt în tehnici de luptă. O fi el bun, însă tot îl bat tot timpul și îi spun că e bătrân și gras și de-abia se mai mișcă, iar el rânjește și râde, luând totul ca pe un compliment. Gabriel ne urmărește uneori, fără să ni se alăture în luptă sau împunsături. Cel mai adesea trage la țintă – se pricepe să mânuiască pistolul, arcul sau arbaleta. Seamănă cu Van, amândoi lasă impresia de eleganță și nonșalanță orice ar face. Încerc și eu să trag la țintă, însă nu-mi plac deloc armele.

Seara fac un duș la castel și luăm masa, gătită și servită de Nesbitt. Când se lasă întunericul mă duc în pădure. Și așa se termină ziua și sunt cu-o zi mai aproape de-a o vedea pe Annalise.

Am dormit tot în pădure. Îmi place aici. E un loc bun, mă simt liniștit când sunt singur. Nu m-am preschimbat decât o dată. În fiecare noapte aștept să văd dacă o să se întâmple iar. Vreau să știu mai multe, să învăț să controlez procesul, și cred că acest ungher ferit și străvechi e numai bun pentru așa ceva.

Am stat flămând o zi întreagă să văd dacă are vreun efect, însă nimic. O explicație ar fi faptul că nu dau de niciun animal prin zonă, nicio eventuală pradă. În noaptea asta încerc altceva. N-am mâncat nimic în timpul zilei și am ieșit la vânătoare, deși nu vreau să ucid nimic. Vreau să mă preschimb, să vânez fără să ucid și să-mi conving sinele animalic să se întoarcă aici. Am adus o bucată de carne de la bucătărie, pe care o pun pe pământ.

De cum se lasă întunericul, pornesc prin pădure. Știu că în zonă trăiesc vulpi și o apuc spre vizuina lor. Îmi croiesc drum încet, pe tăcute, printre copaci, până zăresc mormanul de crengi de la intrarea vizuinii. Mă las pe vine și aștept.

Am de așteptat aproape toată noaptea, însă de cum zăresc o vulpe mică scoțând botul din vizuină, simt valul de adrenalină animalică. Aștept respirând lent și egal. Vreau să controlez transformarea, să văd dacă nu cumva pot s-o amân până când mă simt pregătit. Nu vreau să ucid vulpea. Vreau să mă preschimb și să mă opresc înainte s-o omor, convingându-mi sinele animalic să se întoarcă să mănânce bucata de carne pe care am lăsat-o în pădure. Trebuie să învăț să-l controlez, să nu mai ucidă pe nimeni.

Respir lent, atent la ce se întâmplă - simt adrenalina în mine, însă nu mă inundă. „Ne luăm după ea, atât. Ne luăm după ea și o lăsam să trăiască”, îmi zic.

Vulpea nu m-a simțit, aleargă mai departe. Îmi mut atenția de la respirație la mirosul vulpii.

sunt în corpul animalului, am vizuina în fața ochilor. se simte un miros puternic de vulpe, acum e și mai puternic. vulpea se îndepărtează iute. el, animalul în al cărui corp sunt, o urmează. „nu, las-o să plece”, îi zic, însă tot se ia după vulpe. „nu, oprește-te”, îi ordon, „nu!”, încerc să-l fac să se întoarcă, dar el se ține mai departe după vulpe. n-am cum să-l controlez. se apropie tot mai mult de vulpe. „nu!”, îi strig mânios, „nu!”, însă se apropie rapid de vulpe. pașii lui sunt gigantici pe lângă ai ei. vulpea se oprește locului și se întoarce și atunci îi strig „nu! n-o omorî, găsești ceva mai bun de mâncare în zonă. nu!”, încercând să țintuiesc locului corpul animalului, să-i întepenesc mușchii, numai că n-am mușchi și nu funcționează. se duce în goană la vulpe și se azvârle asupra ei, iar eu strig mai departe „nu! oprește-te!”, însă deja simt gustul sângelui...

Mă trezesc. Încă simt gustul sângelui. Am lângă cap leșul de vulpe. E doar o grămăjoară de blană, mațe și oase. Îmi vine s-o iau și s-o arunc cât colo. Urăsc bestia aia din mine. O urăsc. Nu sunt eu, nu se poate. Eu nici n-am vrut să ucid vulpea. I-am zis doar să n-o ucidă. Nu era nevoie. Urlu și blestem trupul tot mai țeapăn al vulpii de atâta frustrare, însă de fapt țin la animalul din mine. Sper că mă

aude. Sper că știe că-l urăsc. Nu vreau deloc Darul pe care l-am primit. Îl urăsc cu totul și cu totul.

Când se revarsă zorii, deja m-am calmat. Nu prea știu ce să fac cu Darul meu. Dacă nu reușesc să-l controlez, pot să ucid pe oricine. Nu știu dacă s-o întreb sau nu pe Van ce să fac. Cunoaște multe lucruri despre vrăjitorii și din astea, așa că ar putea să m-ajute, însă nu vreau să mă bazez pe ea. Vreau să rezolv singur problema. Și nici măcar lui Gabriel nu i-am spus.

În zori mă spăl repede în râu și mă duc să mă-ntâlnesc cu Gabriel și Nesbitt ca să alergăm împreună. Îi găsesc discutând și Gabriel îmi zâmbește când mă apropii.

— Arăți și mai varză decât de obicei, îmi spune și întinde mâna spre părul meu. Ce-i asta?

Mă dau în spate trăgându-mă de păr, în care descopăr tot felul de chestii, sânge uscat și alte... rămășițe. Și în timpul ăsta nu-l aud decât pe Nesbitt cum se hlizește zicându-mi:

— Resturi de la cina de-azi-noapte?

Mă-ntorc spre el și, cât ai clipi, mă trezesc cu cuțitul în mână, apropiindu-mă cu pași hotărâți de Nesbitt, care scoate și el cuțitul.

Gabriel mi se pune în cale.

— Nathan, calmează-te.

Mă opintesc în pieptul lui Gabriel incapabil să scot o vorbă. Știu că ar trebui s-o las baltă, însă dacă Nesbitt mai scoate o vorbă, chiar o să-mi înfig cuțitul în burta aia grăsană a lui.

Gabriel nu se clintește din cale și Nesbitt rânjește la mine din spatele lui.

— Nesbitt, du-te la castel. Trebuie să vorbesc cu Nathan.

Fără să-și șteargă rânjetul de pe buze, îl salută militărește din spate, apoi se întoarce și se duce învârtindu-se în pași de dans.

Gabriel mă ia de braț.

— Nathan, vrea să te zgândăre, atâta tot.

— Și ce, asta înseamnă că nu tre' să-l omor?

O clipă nu răspunde. Apoi clatină din cap.

— Te rog, nu-l omori. Nu mai găsim un bucătar așa de bun în zonă. Și n-am chef să spăl vasele. Dacă vrei să te răzbuni pe el, n-ai decât să te plângi că supa e prea sărată. O să-l doară mai rău decât dacă-i înfigi cuțitul în burtă.

— Mă înnebunește cu tâmpeniile lui.

Trag aer în piept și continui:

— L-am auzit când vorbea cu Van la Geneva. A zis că suntem deja prieteni, deși eu nu știu. Nu-l înțeleg și pace, spun clătinând din cap.

— Cred că așa știe el să-ți arate că te place. Doar e pe jumătate Vrajitor Negru, Nathan. Nu te purta cu el de parc-ar fi supus.

— Ba nu mă port deloc așa!

— Nu pari să-l respecti deloc.

Mă uit cum se îndepărtează Nesbitt. Acum nu mai dansează, ci merge încet spre castel.

— Nu prea știu dacă îl respect cine știe ce.

— Eu cred că da. Se luptă bine. Se pricepe să ia urma cuiva. Doar că face glume proaste, asta-i tot.

Mă simt prost cu cuțitul în mână, așa că-l vâr în teacă. Gabriel își trece mâna prin părul meu și-l curăță de resturi.

— Zi-mi ce-i cu astea.

Dau să deschid gura, însă nu știu ce să zic. În spatele meu, pădurea e cufundată în tăcere. Vântul suflă pe deasupra copacilor ce parcă șuieră cerând să se facă liniște, încerc în zadar să-mi dau seama de unde să încep.

— Se leagă cumva de Darul tău? mă întreabă. Ai putea să-mi zici?

— Am moștenit Darul tatei, bâigui eu, chestia cu preschimbatul în animale. Încerc să învăț să-l controlez, însă... nu reușesc.

— De-asta vrei să rămâi singur noaptea?

— Da. Sunt un pericol. N-ar trebui să stai cu mine, nimeni n-ar trebui să stea cu mine.

Mă uit în ochii lui, însă fără să-mi focalizez privirea, ca să-i pot spune:

— Azi-noapte am prins o vulpe. Am crezut că pot să-l

opresc, dar n-am reușit.

— Pe cine?

— Sinele meu animalic. Am încercat să-i spun să nu ucidă vulpea, dar nu mă ascultă. Voia s-o omoare și s-o mănânce. Ceea ce a și făcut. Iar eu trăiesc tot ce se întâmplă, văd, aud, miros. Gust. Numai că nu pot să controlez nimic.

Mă uit în pământ, apoi în spate, la copaci. Nu știu dacă o să fiu în stare să spun tot ce am de spus, însă mă silesc să continui.

— Prima și prima oară când a omorât ceva nu a fost o vulpe.

— Ce-a fost? mă întreabă Gabriel încet.

— O Vânătoare.

De-atunci mi-am amintit mai mult din ce s-a petrecut, iar acum nu mai pot să uit.

— Când m-am trezit, eram scăldat în sângele ei, pe mâini... în gură. Pe față. Îmi picura sânge de pe mâini. La început nu mi-am amintit nimic, însă acum îmi amintesc. I-am sfâșiat stomacul cu ghearele, de i-au dat mațele pe-afară, și apoi mi-am vârât capul în rană ca s-o apuc ca lumea cu fălcile și s-o sfârtec. Îmi amintesc limpede totul - roșul și gustul sângelui și cum mi-am vârât capul în burta ei ca s-o mușc, s-o sfârtec. Bine, am mai ucis un Vânător la Geneva, i-am rupt gâtul. Ceea ce și-așa e grav. Însă de data asta mi-am vârât tot capul, botul, în măruntaiele ei.

— Animalul a făcut-o. Celălalt sine al tău.

— Animalul sunt tot eu. E parte din mine.

Trag aer în piept și continui:

— Mai țipa, Gabriel. Îmi vârâsem fața în stomacul ei și ea încă mai țipa.

Îmi feresc privirea, apoi mă uit iar la el.

— Am crezut c-o să fie minunat să-mi primesc Darul și, cumva, chiar e. Fizic, mă simt mai puternic, însă în sinea mea, în adâncul sufletului, în ungherul ăla unde te pierzi sau așa ceva, sunt... parc-ar trăi altcineva, altceva în mine. Iar din când în când iese de-acolo și preia controlul. Însă știu că tot eu sunt, o altă latură a mea, latura sălbătică cu

totul, căreia nu-i pasă de nimic.

Mă întrerup, respir și îi mărturisesc:

— L-am ucis și pe Kieran.

— Kieran? Fratele lui Annalise?

Încuviințez.

— L-am văzut la cabana lui Mercury și m-am gândit dacă să-l ucid sau nu - adică dacă să mă iau în piept cu el și să-l înjunghii -, dar n-am făcut-o. Am plecat, însă ceva mai târziu s-a luat după mine cu partenerul lui. Nesbitt i-a ucis partenerul, iar eu, animalul din mine, l-am ucis pe Kieran.

Acum că îi povestesc, încep să-mi amintesc mai multe.

— Și Kieran a urlat. O singură dată. I-am smuls beregata. Îmi amintesc ce gust avea carnea lui, că îmi aluneca între fălci. I-am lins sângele.

Mi se umplu ochii de lacrimi și mă simt penibil, un ipocrit, că plâng, pentru că i-am dorit moartea lui Kieran. Mi-e silă de mine că plâng. Mă întorc într-o parte și încerc să mă țin drept, ștergându-mă cu mâneca la ochi. Când mă întorc iar spre el, Gabriel mă privește mai departe ținând.

— A fost nasol, ce mai. Nesbitt a vomitat când a văzut cadavrul lui Kieran. Dacă până și Nesbitt a vomitat...

— Asta nu-nseamnă deloc că ești un om rău, Nathan.

— Nu-nseamnă nici că sunt un om bun!

— L-ai ucis așa cum s-ar fi comportat un animal. Știi că n-are cum să te consoleze acum, însă animalul se conduce după instinct. Animalul nu e demonic, nu e bun sau rău. Pot să te-ntreb ceva? zice el, șovăie o clipă, apoi spune: Ai mâncat cumva inima Vânătoarei? Sau inima lui Kieran? Le-ai furat Darurile?

— Animalul îi ucide, îi sfâșie, răspund clătinând din cap. Nu-l interesează niciun Dar. Nu vrea decât să ucidă.

— Cred că vrea să supraviețuiască. Nu o face din răutate, Nathan.

Gabriel se apropie și îmi șterge cu mâna lacrimile care mi-au rămas pe obraz. Mă atinge cu blândețe.

E plăcut să-i simt atingerea.

Și atunci, apropiindu-se și mai mult, Gabriel mă sărută foarte încet și blând pe buze, cu o tandrețe infinită, încât

abia dacă ne atingem. Mă trag un pic în spate, însă el rămâne aproape.

— Să nu te urăști. Să nu urăști nicio părticică din tine.

Gabriel mă trage spre el și mă cuprinde în brațe, îi simt răsuflarea caldă în păr.

Nu prea știu cum să reacționez odată ce m-a sărutat și m-a luat în brațe. Nu știu cum s-o iau. Așa îmi arată ce simte pentru mine. Însă știe, probabil, că eu nu simt ce simte el și nu pot să schimb lucrul ăsta. Însă îl iubesc sincer. E prietenul meu, prietenul meu cel mai bun, îl iubesc mult, mult de tot. Plâng mai departe în brațele lui.

Și rămânem așa mult și bine. Și copacii rămân neschimbați și nu mă uit decât la ei. După ce mă opresc într-un sfârșit din plâns, Gabriel îmi dă drumul. Ne lăsăm pe iarbă și mă întind pe spate, acoperindu-mi fața cu brațul.

— Ești bine? mă întreabă.

— Sunt fiul lui Marcus, cel mai temut dintre Vrăjitorii Negri. Sunt un animal care se hrănește cu Vrăjitori. Și mai sunt și un mare plângăcios. Sigur că sunt bine.

— Acceptă-ți Darul, Nathan. Nu te mai împotrivi.

— Nu mă împotrivesc. Oricum nu pot, mă ia în stăpânire și gata.

— Atunci lasă-te luat în stăpânire și învață din experiență. Nu judeca. Probabil că sărmanul animal nu mai înțelege nimic. Vrei să te bucuri de Dar pentru că seamănă cu Darul tatălui tău, dar totodată nu vrei, din același motiv. Îți place puterea. Urăști puterea. Îmi pare rău de sărmana fiară din tine.

— Să te văd că mai zici așa ceva când o să ai de-a face cu fiara, odată ieșită.

— Nu-mi zici decât chestiile rele, pe care le urăști. Zi-mi și chestiile bune.

— Nu-i nicio chestie bună.

— Mincinosule! Doar și eu sunt vrăjitor, Nathan, știu cum e să fii dăruit.

Închid ochii și-mi amintesc. Știu că trebuie să fiu sincer cu Gabriel, așa că îi spun:

— E plăcut. Mă simt bine când chestia aia, valul de adrenalină animalică sau ce-o fi, mi se revarsă în corp. Mi-e frică de ea, însă tot e minunat și îmi dă puteri. Și... toate simțurile îmi sunt în alertă, mi se ascut la maximum. Și cum îl urmăresc, pe celălalt sine, pare... absorbit. Așa trăiește el – pe deplin absorbit de ceea ce face, nu stă să se gândească, e tot numai senzație fizică.

Mă uit la Gabriel.

— Crezi că așa trăiesc animalele?

— Habar n-am. Însă de-asta ai Darul ăsta, Nathan. Nu pentru că ești un animal, nu pentru că ești amoral, ci pentru că ai nevoie să simți toate lucrurile astea. Așa ești tu, așa trăiești cel mai intens în pielea ta – când îți dai voie să simți totul.

— Ah.

— Ești un vrăjitor adevărat, Nathan. Nu te împotrivi animalului. Trăiește în pielea lui. De-asta ești dăruit.

După o pauză, mă întreabă:

— Pot să te întreb în ce animal te preschimbi?

Nu știu nici măcar atât.

— Un animal înfometat, îi răspund amintindu-mi cum mă țintuia vulpea cu privirea azi-noapte.

îmi pun sufletul în joc

Azi e Lună nouă. Van spune că eu și Gabriel trebuie să bem, când ne simțim gata, poțiunea pe care ne-o dă ea, după care o să ne taie în palmă și o să ne lege mâinile laolaltă. Și așa o să rămânem până când reușim să ieșim din labirintul minții lui Gabriel. Sigur, e o șmecherie la mijloc.

— Amândoi trebuie să vă pregătiți fizic. Gabriel, tu nu trebuie să faci mare efort și să mănânci bine. Nathan, tu trebuie să stai în casă în noaptea de dinaintea ritualului.

— Ce? mă mir. Cum așa?

— O să-ți ascută simțurile, astfel încât transa în care o să te scufunzi o să pară mai reală. De-asta am așteptat să se facă Lună nouă, ca să poți să stai în casă toată noaptea.

— Dar atunci nu-nțeleg de ce n-ar merge să stau mai puțin în casă, când Luna e-n creștere, spun.

— Luna plină o să te înnebunească de cap, iar Gabriel are nevoie să fii conștient și cât de cât cu mințile limpezi. N-o să fie plăcut, o să te chinui foarte rău pe Lună nouă, însă n-o să mori și după aceea chiar o să prinzi mai multe puteri.

Deschide tabachera și ia o țigară.

— Bine, se poate și să mă înșel total, oricând e posibil să se întâmple ceva cu totul nou. Oricum, eu tot cred că o să-ți prindă bine. E chestie de instinct. Țasta e Darul meu, Nathan, și mă încred în el.

Nu știu dacă îmi surâde ideea, însă oricum n-am de ales. N-am mai stat în casă noaptea de când aveam șaispe ani. Încă nici nu-mi promisem Darul și tot m-am simțit rău. Nu prea mă gândesc la noaptea aia, iar atunci când mă gândesc nu înțeleg deloc ce-a fost cu mine. Deși creierul îmi zicea „e o prostie, ești în casă, atâta tot, n-ai ce să

pătești”, fiecare părticică din mine se chinuia de moarte, și peste scurt timp nu mai știam nimic, doar că în jur era larmă și mi-era frică, urlam că vreau să ies.

Toată ziua stau singur în pădure, mă odihnesc. Parcă și animalul din mine se odihnește. De când am vorbit cu Gabriel, nu l-am mai simțit să se trezească. Stau întins pe pământ și mă uit cum cerul își schimbă culoarea din albastrul pal al dimineții în albastrul profund al amiezii și apoi, seara, pentru scurt timp, în violet și la urmă în cenușiu. Mi-e foame și sete, îmi chiorăie mațele, deși, dat fiind ce mă așteaptă, pare caraghios. Sunt sigur că o să reușesc. Îmi doresc să reușesc, de dragul lui Gabriel, ca să-i arăt că știu că se sacrifică pentru mine și că și eu o să fac tot ce pot pentru el. Nu trebuie să petrec decât o noapte în casă.

Când o iau spre intrarea principală a castelului se lasă întunericul. Van îmi deschide imediat. Probabil m-a văzut venind pe pajiște. Mă întreb dac-o să-mi spună ceva, însă tace – mă conduce doar prin vestibul, apoi, pe coridorul cu parchet întunecat și ecou, spre o ușă de la capăt. Intru după ea și mă opresc.

În jos se întind niște trepte de piatră.

— Pivnița, spune Van.

Mă-ntreb ce face animalul din mine, însă nu-l simt să facă vreo mișcare. Van mă conduce jos, într-o încăpere pustie cu dale de piatră și pereți de cărămidă, luminată doar de un bec slab din tavan. Aduce mai degrabă cu o celulă decât cu o pivniță.

— Nesbitt o să stea sus, în capul scărilor. O să încuiem ușa, însă dacă ți-e prea greu, o să-ți dea drumul. O să te controleze din oră în oră.

Nu spun nimic. Deja simt că mă apasă pereții. Mă așez pe podeaua rece, uitându-mă cum Van urcă scăările. Apoi ușa se închide și aud cum se răsucesce cheia în yală.

Știu că animalul n-o să iasă la noapte. I-ar fi prea greu aici, se ascunde. Nici nu trec două minute de când am intrat în casă, că mă iau greața și amețeala, însă nu-i așa de rău, doar totul e de dragul lui Gabriel. Și al lui Annalise.

Mă scol și mă duc până la peretele din fund, apoi fac cale-ntoarsă și tot așa de colo-colo, însă deja nu-mi e deloc bine. Parcă se răstoarnă camera cu mine, așa că mă așez iar, simțind cum se prăbușesc pereții peste mine. Însă știu că nu se prăbușesc. Nu se prăbușesc! Sunt pereți, stau drepti. N-am nimic. Mi-e rău. Și am o durere de cap infernală. Nu-i o senzație prea plăcută, însă n-am nimic. Stau nemișcat, concentrându-mă pe respirație, nu pe senzația de rău.

Aud cum se deschide ușa sus. Deja a trecut o oră.

— Ești bine? îmi strigă Nesbitt.

— Da, n-am nimic, îi strig și eu, încercând să par mai puternic decât mă simt.

Ușa se închide la loc.

Rămân așa încă vreo două minute, repetându-mi că n-am nimic, și dintr-odată icnesc și vomit pe jos, am un nod în stomac și toți mușchii mi s-au încordat. Simt cum se prăbușesc pereții peste mine, deși știu, sunt absolut convins că nu se poate să se întâmple așa ceva. Pereții nu se prăbușesc. Nu se prăbușesc și gata. Mi-e cald, mi se adună broboane de sudoare pe piele și tot icnesc și icnesc, mă chinuie stomacul în ultimul hal, însă nu iese nimic atunci când icnesc, deși îmi vine întruna s-o fac, și m-am făcut covrig pe podea.

Apoi îl văd pe Nesbitt deasupra mea. Probabil a mai trecut o oră. Când mă uit iar după el, a dispărut.

Acum tremur ca varga, îmi simt corpul rece. Iarăși îmi zvâcnește stomacul. Nu prea mai am ce să dau afară, însă se pare că stomacul meu ține morțiș să se întoarcă pe dos. Zac mai departe covrig în capătul scărilor. Și nu mă mai urnesc de-acolo. Nu pot să fac nicio mișcare. Nu pot să mă ridic de jos. Nici să mă târăsc măcar nu pot. Însă pot să rezist. Chiar pot.

Atunci începe să se audă un scrijelit. La început e în surdină, însă crește în intensitate până când îmi umple țeasta și apoi, brusc, încetează. Tăcere. Aștept să înceapă din nou. În liniștea care s-a lăsat, îmi repet că nu e aieveau – sunt într-o pivniță, n-are cum să fie zgomot aici, nu e nimic

în încăpere. Nu e real. Însă apoi îmi răsună în cap scrijelitul ca de unghii ce zgârie o tablă, iar atunci mă proptesc cu capul de scări și strig. Mă-ajută să strig. Și să scot înjurături. Dacă urlu tare, reușesc să acopăr scrijelitul ăla. Apoi se face iar liniște. Pot să respir și aștept să reînceapă zgomotul...

Nesbitt e cu mine. Mă bate pe umăr și când ridic ochii spre el a dispărut, nici nu mai știu dacă a fost aievea. Scrijelitul a încetat. E liniște, nu văd decât podeaua, care se preschimbă din piatră cenușie în roșu. Roșu-închis. Oriunde mă uit văd roșu în fața ochilor. Roșul mă împresoară, mă îneacă. Urlu văzând numai roșu, mă sufoc, îmi înfig unghiile în gât ca să respir.

Apoi simt că m-au cuprins niște brațe. Îmi imobilizează mâinile. Apoi aud încet în ureche glasul lui Gabriel:

— Mai e puțin doar, o să se termine.

Crampele s-au mai potolit, iar bufnetele și scrijelitul nu se mai aud. Stomacul îmi mai zvâcnește o dată, vâlul roșu mi se ridică de pe ochi și atunci văd podeaua de piatră și umărul lui Gabriel. Îmi vine să plâng de ușurare, de bucurie că sunt liber, că văd iarăși.

— Se crapă de ziuă, spun.

Gabriel se dă de pe mine și mă ajută să mă ridic.

— Dacă asta-i metoda mai ușoară, în mai mulți pași...

Dau să fac o glumă, însă nu sunt în stare, pentru că într-adevăr mă simt altfel. Simt totul foarte intens. Orice mișcare a corpului. Umezeala din aer. Podeaua, grăunțele de pământ de pe buricele degetelor. Și văd *culori*, chiar și în lumina slabă - nuanțele de gri din încăpere, nuanțele de negru și castaniu din părul lui Gabriel. Când îl privesc în ochi văd că sunt ochi de supus, așa cum i-i știu, însă mai observ ceva.

— Se vede ceva în ochii tăi. N-am mai observat până acum. E ceva aproape invizibil. Sunt niște picături aurii care se răsucesc în adâncul ochilor, bine afundate. Cum au vrăjitorii.

— Hai să ieșim, îmi zâmbește Gabriel.

Mă ajută să urc scările și de cum ies din casă mă și

vindec, iar totul e mai intens ca niciodată. Aerul e incredibil de plăcut la atingere și gust, mai că mă îmbată. Mă las pe iarbă și animalul din mine se înalță și mă umple iar de adrenalină, însă nimic mai mult, e doar bucuria de a fi liber.

Van și Nesbitt vin și ei. Van pune o tavă pe pământ, între mine și Gabriel. Pe ea se află o fâșie lungă de piele fină, un vas cu poțiunea, două păhărele de piatră și încă ceva – o țepușă de lemn de vreo treizeci de centimetri cu capetele ascuțite și mijlocul gros cât un creion.

Habar n-am la ce e bună țepușa aia, Van n-a zis nimic de ea. Credeam c-o să ne tăiem în palmă și o să ne lipim tăieturile laolaltă, însă nu văd niciun cuțit, așa că am presentimentul neplăcut că pentru asta e țepușa.

Van ia poțiunea și o toarnă în cele două pahare de piatră.

— Beți, ne spune întinzându-ni-le.

Privindu-ne unul pe altul, ridicăm amândoi paharele și bem. Poțiunea are un gust scârbos și o înghit cu noduri, de parc-aș bea nămol.

Dau să las paharul, însă tava parcă deja are ceva ciudat, e prea departe, n-o nimeresc cu mâna. Îmi ia Nesbitt paharul.

Van a ridicat țepușa de lemn și o ține ușor între degete între noi doi.

— Nathan, sprijină-ți palma dreaptă de țepușă. Tu, Gabriel, pe cea stângă. Atenție la țepușă.

Când mă conformez, mă ajută – e singurul obiect care nu se vede ca prin ceață.

— Acum împingeți-vă palma în ea, ne spune Van.

Zâmbesc – e ciudat, dar ideea chiar îmi surâde – și îmi împing mâna în față, iar sub ochii mei țepușa îmi iese prin dosul palmei. Mă aștept să mă doară, însă nu simt decât căldură și o stare de exaltare când văd cum picură sângele din vârful ascuțit. Îmi simt centrul palmei fierbinte și Gabriel mă ia de mână, iar degetele ni se împletesc și sângele ni se scurge în josul mâinilor.

Van ne leagă mâinile cu fâșia de piele.

— Să nu te vindeci. O să învârt țepușa și o s-o schimb la amurg și la răsărit până când se-ntoarce Gabriel la noi.

Simt că plutesc, că-mi părăsesc corpul. Privesc cum eu și Gabriel ne lăsăm brațele în jos, odihnindu-ne mâinile prinse cu țepușa pe pământ. Tava a dispărut.

Îmi vine să ating țepușa, așa că-mi duc mâna stângă spre ea. Pipăi cu vârful degetelor vârful ce iese din mâna lui Gabriel. Când îl cuprind cu degetele, simt cum mă scufund în pământ și, cât ai clipi din ochi, mă apucă panica. Din pământ se înalță noroiul, mă cuprinde în clocotul său, pământul a dispărut, nu văd decât noroi și nu simt decât mâna lui Gabriel în mâna dreaptă.

prima țepușă

Mă trezesc moleșit, amețit, cu o durere în tot corpul. Clipesc și deschid ochii. E o zi luminoasă, însorită, cerul de deasupra e perfect senin. Când mă uit în jur, recunosc terasa de pe acoperiș a apartamentului din Geneva. Gabriel e cu mine și mă ține de mână ca atunci când am trecut prin scurtătură, ca să mergem la Mercury. Gabriel stă ghemuit pe vine, cu fața întoarsă, cu părul atârându-i peste față și ochelarii de soare la ochi. Mă ține strâns de mâna dreaptă.

Și atunci îmi dau seama cumva că trebuie să găsesc scurtătura, că pe acolo trebuie să ieșim. Așa o să-l găsim pe Gabriel cel adevărat. Stau ghemuit în colțul terasei, cu spatele la acoperișul înclinat cu olane. Scurtătura din aer e deasupra burlanului de scurgere. L-am văzut pe Gabriel trecând prin ea, eram de față când și-a strecurat mâna în ea. Acum trebuie s-o găsesc, să nu-i dau drumul lui Gabriel la mâna și așa vedem unde-ajungem pe-acolo.

Am încredere c-o să reușesc. Știu unde-i scurtătura. Ridic stânga și mi-o strecor deasupra burlanului.

Nimic.

Poate n-am nimerit. Parcă era ceva mai sus, îmi zic. Tot nimic. Atunci tre' să fie un pic mai la stânga. Nu! Atunci la dreapta. Iarăși nu. Atunci mai jos. Poate mă mișc prea repede, nu am destulă răbdare.

— Unde-i scurtătura? îl întreb pe Gabriel.

Când nu-mi răspunde, mă întorc enervat spre el. Doar știe unde e, ar face bine să m-ajute.

Însă când mă-ntorc spre el văd la ce se uită. Cineva stă în picioare pe marginea acoperișului. O femeie. E înaltă, zveltă, îmbrăcată în negru – un Vânător. Când mă uit la ea, își fac apariția alți Vânători care stau și se uită la noi. Cu

stânga caut înnebunit scurtătura.

— Unde-i? Unde-i? îi zic lui Gabriel.

Simt cum îmi strânge mâna, însă tot nu zice nimic, așa că urlu la el să-mi spună unde e. În tot timpul ăsta mă chinui să găsesc scurtătura, iar Vânătorii vin spre noi.

Acum sunt vreo douăzeci, alți și alți Vânători pătrund prin fereastră pe terasă. Iar eu caut mai departe disperat și îi strig lui Gabriel să mă ajute.

— Unde e? Unde-i?

Însă nu-mi răspunde. Vânătorii ne-au împresurat din toate părțile. Ne privesc de sus. Au în mână câte un baston ca ăla cu care m-a lovit Clay când ne-am întâlnit. M-a bătut până m-a lăsat leșinat. Un Vânător ridică bastonul, îl rotește în aer și îl izbește pe Gabriel peste umăr – simt impactul loviturii în braț. Alt Vânător îl izbește tare peste față. În jur țâșnesc picături de sânge și dinți smulși, însă iarăși nu simt decât o undă de șoc în susul brațului. Când mai vine un Vânător încerc să-l apăr pe Gabriel – însă sunt ținut locului, nu-mi rămâne decât să-i privesc cum îl înconjoară ca un zid negru pe Gabriel și îl atacă pe rând. Pe mine nu m-a lovit nimeni, nu mi-a făcut nimic. Știu că trebuie să găsesc scurtătura, dacă reușesc, încă mai putem să fugim. Însă stânga nici nu mi se mai urnește din loc – sunt paralizat.

Atunci iese Soul pe fereastră și coboară pe terasă. Îmi zâmbește.

— Întotdeauna te-am avut la suflet, Nathan, îmi spune. Mulțumesc că mi l-ai adus pe Vrăjitorul ăsta Negru.

Iar când se dă într-o parte văd că e însoțit de domnul Wallend, care are în mână niște clești lucioși de crom.

— Chiar n-o să te doară deloc, spune.

Strânge cu cleștii și eu râd, căci într-adevăr nu mă doare. Are în palmă degetul mic pe care mi l-a retezat. Îl vâra într-o sticlă, o astupă cu un dop de plută gros, ridică sticla și-mi zâmbește. Sticla se umple cu un fum verzui. Și eu par să mă scufund într-o ceață verzuie.

Ceața mă sufocă. Nu pot să respir, și în vreme ce mă chinui să trag aer în piept îl aud pe domnul Wallend

zicând:

— Împuşcă-l pe Vrăjitorul Negru. Dacă-l împuşti, o să poţi să respiri iar.

Simt în mâna stângă greutatea unui pistol, mă sufoc tot mai tare în ceaţa aia, nu văd decât silueta cenuşie a lui Gabriel şi ştiu că o să mor. Nu pot să respir. Trebuie să respir. Ştiu că nu mi-au mai rămas decât câteva clipe de trăit.

— Împuşcă-l. Împuşcă-l, mă îndeamnă Wallend.

— Nu!

Şi atunci Wallend îmi ia pistolul, îl îndreaptă spre capul lui Gabriel, apasă pe trăgaci şi fumul verzui mă înghite cu totul.

Când deschid ochii, Gabriel îmi strânge mâna privindu-mă ţintă şi ştiu că a avut aceeaşi viziune.

— Nu e de-adevăratelea, îi spun clătinând din cap. Însă nici n-apucă să-mi răspundă, că mă copleşeşte durerea din mână. Van răsucesce ţepuşa. Înainte mâna îmi era caldă şi amortită, însă acum mă arde şi-mi pulsează. Îmi dau seama că apune soarele. Mi s-a părut că au trecut doar câteva minute, însă e sfârşitul zilei.

— Încă o porţie de poţiune, spune Van. Apoi o să schimb ţepuşa.

Ne întinde iar câte un păhărel. Gabriel mă priveşte în ochi. Îmi vine să-i promit că sigur o să fac cumva să supravieţuim. N-o să murim, n-o să las să se întâmple aşa ceva. Acum vreau să beau. Vreau să mă simt ameţit de cap, aşa că dau paharul pe gât, mă scutur simţindu-i amăreala şi îl las să cadă. Şi Gabriel l-a golit pe al lui.

— Data viitoare o să găsesc calea, îi zic.

Încuviinţează din cap.

— Acum o să scot ţepuşa şi o să înfig alta, spune Van.

Mă mir că nu mă doare deloc când o scoate, ci e chiar plăcut, mă simt uşurat. Mă arde mâna, mă doare. Van ridică o ţepuşă nouă-nouă şi îi vâără vârful ascuţit în rana din mâna mea. Când o împinge, simt o durere infernală, gem şi...

cea de-a doua țepușă

Urcăm pe stânci ascuțite și golașe. Gabriel e ceva mai sus și mă ajută să mă cațăr pe o muchie îngustă, mă trage până când ajung lângă el, cot la cot. Mă uit în jur. Suntem în munți - în Elveția, dacă e să mă iau după versanții verzi dinspre poale și piscurile înzăpezite din depărtări.

— Vin, îmi arată Gabriel mulțimea de punctișoare negre din vale, ca niște furnici ce mișună la picioarele noastre, un furnicar ce se îndreaptă spre noi.

— Trebuie s-o luăm din loc, spun și mă întorc spre culme.

— Cât de departe e? mă întreabă Gabriel.

— După vârful ăla, îi spun. Nu mai e mult.

Din cine știe ce motiv, știu că am dreptate. Dacă urcăm până-n vârf, o să fim la adăpost. O să găsim drumul pe celălalt versant.

Pornesc la drum și, o dată în viață, urc mai repede decât Gabriel, care tot rămâne-n urmă. Însă drumul e ușor, știu c-o să țină pasul. Mai c-am ajuns în vârf când se lasă o ceață cenușie. Se văd mai multe cărări înguste, toate identice, de vreo treizeci de centimetri lățime, desenând un fel de pânză de păianjen în stâncă. Când o iau pe o cărare, ajung pe o muchie de stâncă, iar când o iau pe o alta, dau într-altă muchie. Fug de unde am venit, însă acum nici nu mai știu pe unde am urcat și încotro e valea.

— Gabriel! strig. Gabriel!

— Sunt aici! îmi răspunde o voce, însă știu că nu e el.

Tot gonind înnebunit, zăresc o siluetă prin ceață, mă opresc și o iau înapoi, căci știu că e un alt Vânător. Fug în altă parte și iar îl strig și cineva îmi răspunde, însă știu că nu-i Gabriel.

Mă opresc și mă liniștesc. Știu că pot s-o scot la capăt.

Mă duc până la capătul unei cărări, mă cațăr pe un bolovan lunguiet și turtit, iar de acolo sar jos, pe două pietre mari, înalte, și mă strecor printre ele. Preț de-o clipă se risipește ceața și zăresc valea de la poale. O altă vale verde fără picior de Vânător în ea. Panta e abruptă, însă se poate coborî ușor în fugă. Îl strig pe Gabriel.

Nu-mi răspunde.

— Am găsit poteca! strig. Am găsit-o.

Tot aștept și aștept.

— Gabriel?

Nimic. Ceața se tot așterne pe pământ, groasă și cenușie.

Știu că trebuie să mă întorc să-l iau. Îmi spun că o să țin minte drumul ce străbate bolovanul cel turtit și o ia printre pietrele înalte. Mă întorc încet, aplecat de spate, sperând să pot să mă strecor neobservat printre Vânători, dacă dau de ei. Siluete negre se mișcă și se topesc în aer, așa că o iau repede înapoi. O iau prin altă parte, și când aud un geamăt știu că e Gabriel. Știu că au pus mâna pe el și îl chinuie. Când o iau în față, aud iar un geamăt la dreapta și mă orientez după sunet. Tot mai la dreapta zăresc o siluetă neagră și o alta la picioarele ei și știu că-i Kieran. În mână ține un pistol, și când mă apropii se uită în sus la mine. Kieran e mort, îmi spun în sinea mea, nu poate să-mi facă nimic, nici mie, nici lui Gabriel.

Gabriel zace pe pământ la picioarele lui.

Kieran îi trage un picior zdravăn, Gabriel geme și se lasă pe burtă. Deschide ochii, se uită drept la mine și mă cheamă pe nume.

Kieran îndeasă țeava pistolului în ceafa lui Gabriel. Nu pot decât să mă rog de el la nesfârșit.

— Te rog, nu, îi zic. Te rog.

Iar în sinea mea îmi repet că e mort, nu e aievea, Kieran e mort.

— Bine, dar chiar tu m-ai omorât, spune Kieran. Așa că acum pot să mă răzbun.

Apasă pe trăgaci și...

a treia țepușă

Van scoate țepușa veche. Gabriel stă aproape lipit de mine, cu capul plecat. E lac de sudoare și eu la fel.

— Am găsit drumul, numai că trebuie să rămânem împreună, îi spun.

— Da, împreună, bâiguie el.

Van ne mai administrează o doză de poțiune. Îl ajută pe Gabriel să ducă păhărelul la gură. Se luminează de ziuă, însă nu știu ce zi e și de când stăm aici.

Van vâra țepușa în rana din care a scos-o pe cea de dinainte, iar acum mă ustură și mă arde peste tot; când țepușa iese prin mâna lui Gabriel, o apuc bine.

— Rămânem împreună, spun, însă vocea de-abia dacă mi se aude, mă prăvălesc în față.

Când mă trezesc sunt lungit pe pământ într-o pădure. Copacii nu-s așa de bătrâni, ci au trunchiurile înalte și subțiri. Mesteceni argintii.

— Suntem în Franța, spune Gabriel. În Verdon.

Pare fericit.

— Locul tău preferat, spun eu.

Niciunul nu se urnește din loc. Nu vreau decât să stau aici, în acest loc deosebit, și să admir copacii.

— Du-mă în Țara Galilor, îmi spune el. În locul tău preferat.

Dau să-i răspund că e prea periculos, însă îmi dau seama că pot. Vreau să-i arăt meleagurile mele iubite. Vreau să mă întorc acolo. Când mă ridic, se ridică și Gabriel, îl țin de mână. Dealul coboară lin în fața noastră și îl întreb:

— Pe unde-o luăm?

— Prin defileu, îmi răspunde Gabriel.

Nu știu cum se-ajunge în Țara Galilor de-aici, mă uit în

jur și mă întreb dacă nu se-ascund Vânători în copaci.

— Ai văzut vreun Vânător? îl întreb.

— Nu, îmi răspunde.

— Știi cum se-ajunge în Țara Galilor?

— Nu. Arată-mi tu.

Însă nu știu pe unde s-o luăm - defileul e prea abrupt, nu putem să coborâm pe acolo, iar în jur nu se văd decât copaci și tufișuri.

Rămân locului. Țara Galilor e la nord, însă la sute de kilometri depărtare. Însă am putea s-o luăm oricum în direcția aia. Nu-i niciun Vânător, nimic nu ne stă în cale. Nu trebuie decât să decid încotro s-o luăm și să-i arăt calea. Însă rămân mai departe nemișcat. Am o senzație tare ciudată. O senzație pe care nici nu mi-am închipuit că o s-o am vreodată. Preț de câteva clipe, îmi doresc să fiu iarăși în cușca mea, ca să nu fiu silit să iau vreo decizie. Numai că am evadat din cușcă. De cum îmi amintesc, de cum îmi dau seama că sunt liber să merg unde vreau, simt valul de adrenalină animalică din corp și știu ce-am de făcut.

O iau la fugă.

Ținându-l strâns de mână pe Gabriel, gonesc prin pădure, coborând dealul. Fugim din ce în ce mai tare și n-am în fața ochilor decât defileul. Îmi încordez mușchii și alerg și mai iute, strângându-i zdravăn degetele în mâna mea, iar când mă apropii văd cât de lat și de adânc e defileul. În minte îl aud pe celălalt sine al meu, pe animal, și-mi vine să râd când rage la mine, însă nu de frică sau groază, ci în semn de încurajare. Nu pot decât să alerg din ce în ce mai tare, azvârlindu-mă de pe muchie, tot în față, în aer. Nu știu cum, însă dau de o deschizătură în aer care mă trage în ea - încă îl țin pe Gabriel de mână și aud răgetele animalului din mine. Ne răsucim în cădere prin bezna tunelului și apoi ne trezim rotindu-ne iute în lumina ce ne izbește dintr-odată, de parcă ne-am prăvăli pe pământ.

Ne aflăm pe o coamă de munte, iar după mirosul din aer, după umezeală și lumina de aici, înțeleg că m-am întors în

Țara Galilor. Colina e înverzită, presărată ici-colo cu pietre golașe, iar în dreapta noastră își face loc printre pietre un mic pârau. Gabriel încă mă ține de mână, și când mă uit văd că mâinile noastre sunt legate cu fâșia de piele, iar țepușa e încă înfiptă la locul ei.

Mergem la pârau să ne astâmpărăm setea. Apa e curată, cristalină și rece. Sunt acasă. Și animalul din mine o știe. Și cred că știu ce am de făcut.

Apuc țepușa și o înfig în pământ, la picioare. Nimic. Animalul din mine scoate un urlet de protest. Pământul n-are nimic, numai că n-am făcut-o cum trebuie. Îl țin strâns de mână pe Gabriel, mă uit în ochii lui și îl trag spre mine. Mâinile împreunate sunt între noi, cu tot cu țepușa, îndreptată spre inimile noastre.

— Iată drumul înapoi, îi spun.

Apoi îl împing în lături și mă prăbușesc în față, simțind cum țepușa îmi pătrunde în piept – în inimă – și totodată în pământ și în inima animalului din mine. Pământul, sângele și sufletul mi se amestecă laolaltă. Iar când pământul mă îmbrățișează, ceva mi se strecoară înapoi în rană, străbătând țepușa de lemn, iar mâna lui Gabriel e încă prinsă la mijloc, într-a mea.

Când deschid ochii îl văd pe Gabriel cum se uită la mine. Are ochi de Vrajitor Negru. Căprui-închis cu firicele aurii și cafenii care se răsucesc, pălesc și se sparg în mici explozii pe iris.

partea a treia pe drum

prefă-te în obama

Gabriel, noul Gabriel, face duș primul. Ne-am întors în camera lui. Mi-am vindecat mâna, iar acum m-am ales cu câte o rană rotundă în palmă și în dosul palmei – două cicatrice în plus. Mi-a luat câteva clipe să mă vindec. Și Gabriel și-a vindecat mâna. M-am uitat la el, i-a luat vreo douăzeci de minute, însă supușilor le ia săptămâni întregi. Și tot timpul ăsta a zâmbit cu gura până la urechi. Cred că i se trăgea de la euforia vindecării și a întoarcerii în corpul său adevărat.

Se cam clatină pe picioare, însă tot insistă că e mai important să se spele decât să mănânce. Eu sunt leșinat de foame și nesomn, însă mai presus de mâncare și duș îmi doresc să rămân cu Gabriel. E atât de bucuros, de sigur pe sine. Atât de autentic Gabriel.

— Bună treabă, Nathan, mă laudă Van intrând în dormitor. Și cred c-o să te bucuri să afli că vreau să trecem rapid la următoarea fază. Măine trebuie să ajung la o întrunire a Alianței, la Barcelona. Plecăm după micul dejun.

Atunci se deschide ușa băii și apare Gabriel, la bustul gol, înfășurat în prosop, cu părul ud, un zâmbet larg pe față și ochii cafenii cu scântei aurii ce plutesc alene în iriși.

— Am impresia că tema acestei discuții nu era micul dejun, spune el.

— O să te pună Nathan la curent, îi răspunde Van. Plecăm curând, însă înainte o să mâncăm ceva să sărbătorim – poțiunea aia rară dă rezultate.

Și iese.

— Cred că a vrut să facă o glumă, spun întorcându-mă spre Gabriel.

— Îhî, aprobă el deschizând ușa larg. Ei, ce zici?

— De noua ta ipostază?

— De original, încuviințează el ridicând brațele și rotindu-se încet, ca să-l admir din toate unghiurile.

— Semenii... extraordinar de mult cu ipostaza de supus. Doar că ai rânjetul ăsta care-ți spintecă mutra.

Atunci rânjește și mai larg.

— Și ochii sunt altfel, total altfel. Și mai e ceva. Mai întoarce-te o dată.

Mă uit la el cu atenție, încercând să-l analizez, însă nu găsesc nimic de care să mă leg.

— Cred că Vrăjitorii Negri se mișcă într-un fel al lor, însă n-aș putea să spun cum anume.

Oricum, de-abia dacă face vreo mișcare, însă cumva a luat altă postură decât înainte.

— Pari ceva mai în largul tău, mai relaxat, zic ridicând din umeri. Însă nu știu dacă asta e, doar tot timpul pari în largul tău.

Se întoarce iar spre mine, temperându-și un pic rânjetul.

— Mulțumesc. Dacă vine din partea ta, e un adevărat compliment.

— Nu-ți fac complimente, încerc doar să te descriu.

— Iar eu încerc să-ți spun că - atunci ezită o clipă, parcă înroșindu-se un pic - și tu pari foarte în largul tău acum.

— Eu?

Cu toate că de obicei se pricepe la oameni, acum se-nșală amarnic.

— Pe vremuri credeam că te înțeleg, însă acum înțeleg mai bine decât oricând cât de puternic ești, spune. Adevăratul tău Dar e cât de strâns legat ești de lumea naturală, iar când am fost în Țara Galilor...

— N-am fost cu adevărat în Țara Galilor. Eram în transă.

— Ba am fost în Țara Galilor. Eu cu tine și cu sinele tău animal - am mers toți trei. Nu prea știu cum să descriu ce s-a-ntâmplat, te-ai contopit cu pământul și pământul cu tine.

Clatin iute din cap, gata să neg iar că am fost în Țara Galilor, însă mă abțin. Nu prea știu ce s-a întâmplat de fapt. Habar n-am unde am fost. Însă chiar s-a petrecut

ceva însemnat, iar animalul din mine a fost de față.

— Ei? îi spune Nesbitt lui Gabriel îndesând niște costiță de porc între două felii de pâine prăjită și ducând sendvișul la gură. Poți să te prefaci în Obama?

Gabriel oftează teatral.

— Vezi, ăsta-i necazul cu Darul meu. Toată lumea mă pune să mă dau în spectacol ca o maimuțică. „Prefă-te în Obama.” „Ia s-o vedem pe Marilyn Monroe.” „Mi-ar plăcea s-o văd pe prințesa Diana.” „Hitler.” „Kanye West.” - cine-o mai fi și ăsta, se plânge el cu același rânjet pe față.

Stăm la masa ridicol de lungă. Nesbitt a pregătit și ne-a servit o gustare pentru douăzeci de oameni. Jumări, costiță, cârnați, ciuperci, roșii, un soi de pește, terci de ovăz, ouă fierte, chifle, miere, jambon și brânzeturi. Un lung șir de mâncăruri. Van nu mănâncă decât niște pâine prăjită și bea cafea.

Atunci îmi cade fisa.

— Bine, dar e vorba de supuși. Nu te-ai preschimbat cu adevărat într-unul din ei, nu?

— Așa-i.

— Însă n-ai rămas blocat așa, nu?

— Nu. Am rămas blocat când interpretam ce înseamnă să fii supus.

— În timp ce îl imita pe Obama, arăta ca el doar la suprafață. În sinea lui, era tot Gabriel. Încerca să-și dea seama cum e să semeni cu un supus. Însă atunci când a luat decizia ceva mai drastică să se preschimbe într-un supus și pe dinăuntru, a rămas blocat. A avut prea mare succes.

— Sunt atât de talentat, că mi s-a urcat la cap.

— Da, Gabriel, ai un talent minunat, însă te rog să nu te preschimbi în nimic deocamdată. Lasă-ne să ne bucurăm pur și simplu de compania ta.

Nesbitt se apucă să strângă masa. Din celălalt capăt, îl aud spunând:

— Încă aștept să văd cum se preschimbă Nathan. Nu prea știu în ce anume - într-un lup sau un câine sălbatic?

— Ai chef să stai la noapte cu mine ca să afli?

— Nu, amice, mersi, îmi răspunde. Vreau să servesc la micul dejun, nu să servesc drept mic dejun.

— Știi ce, Nesbitt, chiar nu cred că te-aș mânca. Îmi închipui că nu ești prea gustos, ești prea gras pentru gustul meu.

— Nu-ți bate capul, puștiule. Cum începi să te preschimbi, cum scot arma și te-mpușc de nu te vezi.

Cum stau și mă uit la el, fără să știu ce să răspund, se grăbește să adauge:

— Nu-ți lua moaca asta îngrijorată, amice, știu să trag la fix. O să te nimeresc în aripă și o să te vindecîc cât ai clipi – n-ai nimic.

După ton îmi dau seama că vorbește serios.

— Vezi? mă plâng lui Gabriel coborând glasul, pe tine lumea te pune să te preschimbi în Obama, iar pe mine mă-mpușcă și zic că n-am nimic.

Încerc să-mi iau un ton lejer și vesel de dragul lui Gabriel. Știu că nu trebuie să-mi bat capul cu Nesbitt, însă când dau să mai iau o felie de pâine și îmi văd mâna plină de cicatrice, cu tatuajul negru, îmi vine să urlu la el că m-a durut, că toate cicatricile m-au durut la vremea lor, că sunt plin de cicatrice care s-au vindecat repede, însă tot au durut, așa că nu pot să spun că n-am nimic.

Mă ridic, îmi împing scaunul și le zic ieșind pe ușă:

— Credeam că plecăm.

barcelona

Suntem în mașină, gonim pe alee împrôșcând cu pietriș în jur. Nesbitt e la volan, eu stau în spate cu Gabriel.

— Spuneai că mergi la o întrunire a Alianței, însă trebuie s-o găsim pe Annalise, îi zic lui Van. Ea e prioritatea maximă.

— Împușcăm doi iepuri dintr-o lovitură. Trebuie să aflăm unde locuiește Mercury. Iar Mercury n-a destăinuit adresa decât anumitor oameni. Unul dintre ei e Pilot.

— Deci ne vedem cu Pilot? o întreb.

— O să ne vedem când aflăm unde e, răspunde Van. Numai că s-a dat și ea la fund, ca Mercury. A fugit din Geneva când au sosit Clay și Vânătorii și se pare că ar fi luat-o spre Spania, însă nu știu unde anume, e ditamai țara.

— Atunci ce facem?

— Mergem la Isch, un furnizor. Ea poate să ne-ajute.

— Și ce anume furnizează Isch?

— Tot ce și-ar putea dori un Vrăjitor Negru. Diverse ingrediente, informații, ajutor cu ceva anume.

— Iar întrunirea Alianței e tot la Barcelona?

— Spre marele nostru noroc, da, spune Van trăgând din țigară.

Însă când îi văd chipul serios și crispat, nu mă simt deloc norocos.

Călătorim spre Barcelona fără să ne oprim decât o dată, ca să schimbăm mașina, aprinzând fum-de-noapte ca să rezistăm înăuntru după lăsarea serii. A doua zi dimineață tragem pe o stradă comercială ticsită de lume din Barcelona. Nesbitt arată ca dracu', nebărbierit și tot - i-o zic.

— Și tu ești arătos, nu glumă, mi-o întoarce el.

Cu toții suntem sifonați și obosiți - numai Van nu, desigur, ea arată ca scoasă din cutie, ca la începutul călătoriei, ca întotdeauna. Iar Gabriel arată bine și când e terminat de oboseală.

Nesbitt se dă jos din mașină ca să ne aducă niște pizza mie și lui Gabriel. Trebuie să așteptăm în mașină până când se duc oamenii mari să se ocupe de afacerile lor.

Când se întoarce Nesbitt, Van se uită dezgustată la cutiile cu pizza.

— Din fericire, Isch e o gazdă foarte bună. Sigur o să se ocupe ca lumea de noi. Mai tot anul călătorește prin lume, însă vara stă câteva săptămâni la Barcelona.

Acum suntem în august, nu-mi rămâne decât să sper că Isch știe unde e Pilot, pentru că nu prea ne-a rămas timp s-o salvăm pe Annalise. Au trecut două luni de la ziua mea, de când doarme Annalise. Habar n-am dacă nu cumva totul e în zadar și Annalise a murit deja. Însă, ca întotdeauna, mai bine nu mă gândesc prea mult la asta.

— Să nu-l lași să iasă în lume, Gabriel, spune Van.

— Sunt aici, poți să-mi zici mie ce-ai de zis.

— Da, firește, se uită Van la mine. Te rog să nu cobori din mașină. Să nu faci nimic până nu ne-ntoarcem.

— Să nu te vadă vreun Vânător rățacit prin zonă, spune Nesbitt.

— Doar tu te pricepi cel mai bine să sari în ochi, i-o întorc.

Nesbitt deschide gura, de data asta nu zice nimic, însă pare sincer spăsit.

— Cât lipsiți? o întreabă Gabriel pe Van. Când e cazul să ne îngrijorăm?

— Chiar nu e cazul să vă faceți griji pentru noi, răspunde Van zâmbind. Lipsim vreo două ore, poate ceva mai mult. Graba strică treaba și nu trebuie să uităm de maniere.

E dimineață târziu și mașina s-a încins în arșița de august. Mă întind pe banchetă, deschid cutia și mă apuc să mănânc o felie de pizza când Gabriel îmi zice:

— O să mă iau după ei. Rămâi în mașină.

Și pe loc coboară, luând-o pe stradă.

— Vin și eu, îi zic peste câteva clipe, când îl prind din urmă.

— Bine, numai stai mai în spate. Eu mă țin după ei și tu te ții după mine.

Când Gabriel o ia pe o străduță, rămân mai în spate, fără să-l scap din ochi. O apucă iute pe altă străduță, ceva mai umbrită și liniștită. Mă țin după el pe încă vreo două străduțe, tot mai în spate, apoi face la dreapta și, când dau colțul, a dispărut.

La dracu'!

E o străduță și mai îngustă, cu clădiri de trei etaje. O iau încet la picior. Toate ușile caselor sunt închise, iar pe ferestrele murdare nu se vede nimic. Când ajung la capătul străzii, o iau înapoi și chiar atunci iese Gabriel pe o ușă din stânga, făcându-mi semn să vin.

— Sunt înăuntru, au o ședință ceva. Cred că aici stă Isch, însă i-am auzit vorbind de Alianță. Vrei să tragi cu urechea?

Încuviințez din cap.

Se întoarce spre ușa casei, care s-a închis la loc. Atunci scoate o agrafă din buzunarul gecii. La capăt are un cap negru de mort, e foarte neobișnuit, însă l-am mai văzut undeva. E un șperaclu.

— L-ai șterpelit de la Mercury? îl întreb.

Gabriel clatină din cap.

— Mi l-a dat Rose.

Vără agrafa în încuietore și deschide încet ușa. Îl urmez în casă. Pare intrarea principală a unui apartament încăpător. Din camera de deasupra vine miros de mâncare. Gabriel o ia în sus pe scările largi, de piatră, și eu după el, intrând pe o ușă ce dă spre sufragerie. La capăt sunt niște uși de sticlă ce duc pe un balcon îngust, întins pe toată lungimea apartamentului. Nu doar din sufragerie se poate ajunge pe balcon, ci și din camera alăturată, prin alte două uși de sticlă deschise. Mă postez lângă perete, unde nu pot fi văzut dinăuntru, însă îmi ajunge la urechi ce se discută în încăpere.

Van vorbește despre un Vrăjitor Negru. Pare să discute ce șanse sunt ca persoana respectivă să se alăture Alianței. Nesbitt își spune și el punctul de vedere, nu foarte optimist. Atunci comentează încă o voce de femeie. Când Van îi răspunde, i se adresează cu Isch.

Apoi aud o altă voce. O voce pe care o recunosc pe loc – așa recunoaște-o oriunde – și simt că mi se taie respirația. Îmi vine s-o iau din loc. Mă uit la Gabriel, care simte că am pățit ceva și mă prinde când dau s-o iau spre ușile duble, împingându-mă în zid. Reușesc să rămân locului. Mă calmez, respirând adânc.

— *Ce-ai pățit?* îmi șoptește.

— N-am nimic, n-am nimic, îi răspund.

Se uită țintă la mine, cu o privire întrebătoare.

— N-am nimic, stăruie privindu-l în ochi – cel puțin așa cred. Știi cine-i acolo și de ce n-au vrut să vin și eu.

— Cine? mă întreabă el ținându-mă mai departe cu privirea.

Ciudat, nu-i pot rosti numele. Clatin din cap, parcă simțind la gât apăsarea sufocantă a zgărzii. Mă inundă un val de amintiri – de câte ori m-a lovit, plesnit, înlănțuit și asurzit cu Darul ei. Îl împing pe Gabriel în lături, scot cuțitul și mă postez în dreptul ușii, spunând:

— Ia te uită, profesoara și tutorele meu.

profesoara și tutorele meu

Celia se ridică în picioare. E îmbrăcată ca de obicei, în hainele ei militare, cu bocanci negri, pantaloni verzi de pânză groasă și o cămașă verde. Are părul tuns scurt, țepos, ca pe vremuri, și rar, de i se vede pielea capului. Are mutra la fel de palidă și de urâtă cum i-o știu.

— Nathan, mă bucur să te văd, mă întâmpină ca pe un vechi prieten pe care nu l-a mai văzut de câteva săptămâni.

— N-ai de ce să te bucuri, îi răspund clătinând din cap.

Mă apropiu cu cuțitul în mână. Atunci se ridică Nesbitt și văd că ține un pistol îndreptat spre mine, iar Gabriel iese și el la iveală, amenințându-l cu pistolul pe Nesbitt.

— Ce se întâmplă? întreb. Ce caută ea aici?

Van se ridică în picioare și-i face semn Căliei să ia loc.

— Celia colaborează cu Alianța. E unul dintre rebelii care s-au ridicat din rândul Vrajitorilor Albi și ne ajută să-l răsturnăm pe Soul, cu tot cu Consiliul Vrajitorilor Albi și cu Vânătorii.

— Nu, mă opun, dând din cap.

— Nesbitt, face Van, te rog să lași pistolul. Sunt sigură că Nathan n-o să ne facă nimic.

Nesbitt își rotește pistolul pe deget.

— Știi că nu vreau să te omor, puștiule, spune, și-și vâra pistolul în buzunarul gecii.

— Gabriel, și tu, te rog, îl îndeamnă Van.

Însă Gabriel îl țintuiește mai departe cu arma pe Nesbitt.

— Doar dacă îmi spune Nathan.

— Ține-l spre Vânătoarea Albă, Gabriel, îi zic și atunci își mută brațul, îndreptând arma spre Celia.

— Nathan, oftează Van, tocmai de-asta n-am vrut să vii

înainte s-o cunosc pe Celia și să vorbesc cu tine, să-ți explic cum funcționează Alianța și cine e în ea.

— Și ai pretenția să mă alătur vouă și să mă aliez cu ea!

— Da.

Van se așază și-și scoate tabachera.

— Cine-ți închipuiai că o să se alătore luptei, Nathan? Cine? Doar Vrăjitorii Albi de treabă? Ne trebuie luptători care să știe cum acționează Vânătorii și te asigur că nu e nimeni mai bun decât Celia.

Van își aprinde țigara, trage cu sete și suflă spre mine un norișor de fum roșiatic. Nu cred că vrea să mă liniștească așa, doar își arată iritarea.

— Nu voiam să-ți zic de Celia decât după ce-o salvam pe Annalise, însă poate că e mai bine așa. Dacă nu poți să colaborezi cu Celia, atunci, din partea mea, n-ai decât să te duci să trăiești ascuns ca un gândac undeva, nu-mi pasă unde. Dacă vrei să te ajut s-o salvezi pe Annalise, atunci va trebui să te alături Alianței după aceea, ceea ce înseamnă că o să ai de-a face cu Celia.

Știe că de fapt n-am de ales. Însă mai știe și că aș putea să plec după ce se achită de obligațiile ei. Presupun că-și închipuie că onoarea o să-mi dicteze să ajut Alianța după ce am primit ajutor de la ea. Ei bine, rămâne de văzut.

— Nathan, te rog, spune-i lui Gabriel să lase pistolul, îmi spune Van trăgând din țigară.

După ce șovăi o clipă, îmi vâr demonstrativ cuțitul înapoi în teacă, apoi zic:

— Gabriel, te rog... dă-mi mie pistolul.

Mi-l întinde fără ezitare, i-l iau, mă duc la Celia și-i proptesc țeava în frunte. Vreau să știu cum e să faci așa ceva, s-o am în puterea mea măcar o clipă.

Celia își ridică ochii și mă privește. Are ochii albaștri-deschis, cu câteva punctișoare argintii. Când mimez că o împușc, nici nu clipește măcar. Rămân așa, cu pistolul la tâmpla ei, bucurându-mă de senzație.

— Văd că nu faci uz de Darul tău, îi zic.

Ar putea să mă ingenuncheze dacă ar vrea.

— N-o să-ți fac nimic, Nathan, acum luptăm de aceeași

parte a baricadei.

— Serios? fac fără să-mi iau ochii de la Celia, însă adresându-i întrebarea lui Van. De unde știi că nu e un spion?

— *Este* spion, Nathan, numai că lucrează pentru noi. Celia ne-a furnizat informații utile despre Soul, Consiliu și Vânători.

— Am venit în Spania cu o însărcinare oficială din partea Consiliului, Nathan, îmi spune Celia. M-au repus în activitate. Trebuie să dau de urma unei întregi liste de Vrajitori Negri dați în urmărire. O să te bucuri când o să-ți spun că tu și tatăl tău sunteți în capul listei.

— Eu sunt Semicod.

— După ce ai evadat din clădirea Consiliului, ai fost desemnat drept Negru. Nu știu câte ți-a împărtășit Van, însă evadarea ta a schimbat mult lucrurile. Soul a venit în fruntea Consiliului și prietenul său Wallend are acum mână liberă să facă ce vrea. De-asta am sărit în ajutorul Alianței. Nu-i am deloc la inimă pe anumiți Vrajitori Negri, știi doar, însă nu mă dau în vânt nici după criminali și monștri, adică după Soul și respectiv Wallend.

— Înainte nu păreai să ai nimic cu ei. Sau să-ți repugne ideea de a mă ține în cușcă la ordinul lui Soul.

— Cum ziceam, situația s-a schimbat mult de când ai evadat.

— Da, acum eu sunt cel care-ți pune pistolul la tâmplă.

Se uită la mine la fel de liniștită și stăpână pe ea cum o știu.

— Înțeleg că ești supărat pe mine, Nathan. Însă nu eu sunt dușmanul tău, n-am fost niciodată.

Îi arunc o înjurătură și încă una.

— Soul e dușmanul tău. E dușmanul tuturor vrăjitorilor adevărați, ca și Wallend. Sunt corupți, nu sunt vrăjitori adevărați. Soul ne pune pe toți în pericol, nu contează dacă suntem Negri sau Albi. Toată viața am apărat Vrajitorii Albi de amenințarea celor Negri, însă acum Soul e o amenințare și mai mare la adresa comunității Albe. Îți spun ce gândesc, Nathan, continuă ea clipind.

— Bine, și eu te ameninț cu pistolul acum.

— Ei, da, așa e. Însă dacă n-o să apeși pe trăgaci, am să colaborez cu Alianța ca să-i dăm jos pe Soul și tovarășii lui. Așa ceva nu se poate dacă luptăm doar noi, Vrăjitorii Albi. Unii sunt la cheremul lui Soul, iar alții sunt prea slabi. Dacă îndrăznește cineva să se plângă de el, e pedepsit.

Mă gândesc la Arran și Deborah, însă nu pot să întreb de ei. Nu vreau să-mi dea tocmai Celia vești despre ei.

— Te rog, Nathan, lasă pistolul, îmi spune Van.

— Nu.

— Pot să-ți arăt atrocitățile pe care le-a demascată Celia, îmi spune întinzându-mi niște foi. Fotografii cu Vrăjitori Albi judecați și executați pentru că au obiectat la adresa regimului lui Soul, rapoarte despre fiecare în parte. Detalii despre cine, când și unde. Condamnări la moarte semnate de Soul.

Frunzărește un alt teanc de hârtii.

— Masacrarea Vrăjitorilor Negri din Franța. Liste de nume.

— Nu mă interesează.

— Ar trebui să te intereseze, spune cealaltă femeie – probabil Isch –, care are și ea hârtii în mâini. Unii Vrăjitori Negri au impresia că nimic nu mă afectează și nu-mi pasă de nimeni, însă asemenea lucruri – și îmi întinde o foaie – ar trebui să intereseze pe toată lumea.

Iau foaia. E o fotografie în care se văd trei oameni – mama, tata și fiica. Tatăl e spânzurat de o grindă. Îmi închipui că sunt la ei acasă. Mama și fiica stau în genunchi. Mama, care are chipul plin de răni, plânge în hohote. Fiica arată ciudat la față, dintr-o orbită goală îi curge sânge, iar în cealaltă cineva îi înfinge un cuțit.

— Sora ta Deborah s-a chinuit mult să ne parvină toate aceste informații. Lucrează pentru noi. Și ea crede, ca noi...

— Ține-ți gura.

Trebuie să gândesc și nu sunt în stare dacă vorbesc despre Deborah. Însă mi se pare plauzibil să fie în rândul rebelilor Albi, doar nu suportă nedreptatea. Însă îmi fixez

atenția asupra Celiei.

— De ani de zileucid Vărăjitori Negri în Anglia, iar Celia a fost alături de ei. Au persecutat Vărăjitorii Albi care ajutau Vărăjitori Negri și ea a fost alături de ei.

— Cei mai mulți Vărăjitori Negri au fugit din Anglia, Nathan, spune Van, însă știu că mulți au fost omorâți, însă acum e altceva. Soul îi ucide pe capete - ne ucide pe toți. Deja lucrurile au luat mult amploare și situația se agravează.

— Iar Soul nu pune în pericol doar Vărăjitorii Negri. Nathan, tatăl tău mi-a ucis sora, însă Soul deja l-a depășit. Mi-a ucis fosta parteneră, un Vânător în retragere, iar nepoata mea își așteaptă execuția. N-au făcut decât să critice regimul lui Soul. Slujba lui e să apere Vărăjitorii Albi. Ne-a trădat pe toți.

Știu că nu minte. Atâta lucru e sigur - mi-a ascuns multe pe vremea când mă ținea închis, însă de mințit, nu m-a mințit niciodată. Îmi cobor brațul, mă întorc și ies pe balcon, unde pot să respir.

Gabriel stă lângă mine pe balcon. Nu zic nimic, nu vreau să vorbesc. Încă am pistolul în mână, însă m-am săturat de pistoale, așa că i-l întind lui Gabriel, care îl ia.

— Cred că Celia are informații despre Arran, spun după câteva minute. Tot timpul îl țineau Vânătorii sub observație. Ai putea să te duci s-o întrebi de Deborah și de el?

— Da, dacă asta vrei. Însă nu poți s-o întrebi tu?

Clatin din cap. Mă lupt să-mi stăpânesc lacrimile, deși nici nu știu de ce - mi-am amintit multe despre Celia.

— Eram doar un copil, îi spun lui Gabriel. M-a ținut legat în lanțuri, în cușcă, m-a bătut...

Îmi amintesc cum mă bătea și mă chinuia cu Darul ei.

— Am încercat să mă sinucid din cauza ei, Gabriel. Eram doar un copil.

O oră mai târziu Celia a plecat și eu stau la masă cu ceilalți. Celia i-a zis lui Gabriel că Arran lucrează la Londra, se pregătește să devină doctor. Urmează să se alăture rebelilor - e un simpatizant al cauzei -, însă e în pericol, stau cu ochii pe el. Toți știu că urăște Consiliul. Deborah lucrează la arhivele Consiliului. E doar o funcționară mărunță, însă așa are acces la documentele vechi și mai reușește să pună din când în când mâna pe unele noi. Se pare că e neobișnuit de dăruită în materie. Zi de zi își pune viața în pericol ca să-i trimită informații Celiei, însă Celia speră să reușească să fugă curând, pentru că e suspectă.

Mi-e greu să mă concentrez. Celia nu era pe lista mea neagră și nu cred că o urăsc cu adevărat, însă sunt supărat pe ea. Se pare că Gabriel avea dreptate - sunt supărat pe

mai toată lumea mai tot timpul, iar acum am și mai multă furie în mine decât pe vremea când eram închis, pentru că acum, dacă-mi amintesc toate nedreptățile și cruzimile, nu pot să schimb nimic.

Deși mă cutremură ce simt pentru Celia, totodată mă miră ce simt pentru Gabriel. A avut încredere în mine. M-a apărut cu pistolul și apoi mi l-a dat fără să stea pe gânduri, fără să șovăie o clipă, deși probabil s-a întrebat dacă nu cumva o să-ntind coarda. N-avea de unde să știe ce-o să fac, doar nici eu habar n-am avut.

Mă uit la Gabriel. Stă ca mine, pe o pernă, cu părul dat după ureche. E chipeș, curajos, blând, inteligent și haios – prietenul perfect. N-am avut prea mulți prieteni în viață – doar pe Annalise, Ellen și Gabriel. Și știu că, dintre toți, el mă cunoaște cel mai bine, se încrede cel mai mult în mine. Nici măcar Arran n-a avut atâta încredere în mine ca el. Și atunci m-a sărutat ca să nu mai sufăr. Spre a-mi dovedi că nu sunt un monstru. Trebuie să fi știut că riscă să mă facă să-l îndepărtez. Mi-ar fi mult mai ușor dacă n-aș ține atâta la Annalise, dacă aș simți pentru Gabriel ce simt pentru ea. Mi-a zis că nu îndură să trăiască departe de mine – exact așa simt eu față de ea. Nu-mi închipui că aș putea să fiu vreodată fericit fără ea. Nu-mi doresc să fiu decât lângă ea.

Gabriel se întoarce spre mine, îmi întâlnește privirea și se schimbă la față.

— Ce-i? mă întreabă.

Nimic, îi șoptesc clătinând din cap. Apoi mă silesk să întorc capul și să fiu atent la ce se întâmplă în jur.

Stăm pe niște perne mari așezate în cerc. Pe jos sunt covoare persane, cred, nu doar unu, ci mai multe – vreo două, trei covoare moi și mătăsoase întinse unul peste altul. Încăperea e întunecoasă, însă opulentă, în nuanțe de roșu și auriu.

Stau în fața lui Isch, o femeie masivă, înfășurată în culori – violet, auriu, roșu – din vârful turbanului până jos, în vârful papucilor din picioare. Are mâini pline, cu care gesticulează în timp ce vorbește. Are unghii lungi, date cu

ojă aurie, iar degetele îi sunt acoperite de inele cu pietre prețioase. Am făcut cunoștință cu lumea și ne-a invitat să bem un ceai. Acum tocmai intră două fete pe ușă, cu tăvi mari, rotunde, de lemn. Ne toarnă ceai în păhărele. Pe un platou se mai servește și ceva ce pare rahat, nuci și struguri negri, cu boabe mari.

Isch se uită cum se retrag fetele, iar când se închide ușa o întreabă pe Van:

— Cum ți se par?

— Fetele? Cine știe? N-ai cum să știi ce-o să iasă până nu lucrezi îndeaproape cu un ucenic.

— Poate mai bine te întreb pe tine ce crezi, Nesbitt?

— Sunt sigur c-o să iei bani buni pe ele, răspunde el dând ceaiul pe gât.

— Nu sunt așa de sigură. Când vin vremuri grele, anumite mărfuri se găsesc mai greu. Acum e mare bătaie pe ierburi și flori din care se fac poțiuni de apărare, însă asta nu-nseamnă că lumea are nevoie de ucenici. Prețurile sunt la pământ.

Până acum mi-am ținut gura, însă nu mă pot abține să nu întreb:

— Vrei să le vinzi pe fetele alea?

Isch se întoarce spre mine. Are ochii căprui, ca ai lui Gabriel, numai că sunt mai mici, afundați în fața ei cărnosă, crem. Are nasul mic, însă buzele îi sunt pline, date cu un ruj foarte roșu.

— Sigur, fetele sunt de vânzare. Și băieții, numai că băieți nu prea-ți cumpără nimeni.

— Ca sclavi?

— Nu sunt deloc sclavi. Sunt ucenici de preț, transferați contra unei sume. Poți să-i compari cu fotbaliștii profesioniști, nu cu sclavii.

— Și sunt plătiți la fel de bine ca fotbaliștii?

— Învăță gratis o meserie, râde Isch. Sunt încântați să învețe de la un alt jucător de top dacă sunt destul de buni. Așa mi-am făcut și eu pregătirea. La fel și Van.

— Și dacă nu-s destul de buni?

— Unii proprietari se mulțumesc cu rezultate proaste,

cei mai mulți nu. De-asta există o piață pentru ucenici noi.

— Am auzit că Mercury mănâncă băieței - o fi vorba de ucenicii ratați?

— Nu știu dacă într-adevăr îi mănâncă, însă clar îi folosește pentru una-alta - mai ales ca ingrediente puse bine, să fie.

— Dar tata? Are și el ucenici?

— De la mine n-a cumpărat niciunul, îmi răspunde ea șovăind o clipă. Însă poate o să-ți cauți chiar tu un ucenic cât de curând? O să-ți fac rost de cel mai bun dintre toți.

— Nu, zic, nu-mi trebuie sclavi.

Ia paharul de ceai și îmi răspunde sorbind:

— Bine, dacă te răzgândești cumva...

— Ai de gând să-i vinzi vreo fată lui Mercury? o întreabă Van.

— Momentan, Mercury nu mai face afaceri cu mine. Am auzit că erau s-o prindă Vânătorii în Elveția și de-atunci nu se mai vede decât cu Pilot. E cât se poate de circumspectă. Deja i-am trimis o fată prin Mercury. Un drăcușor împielit, isteță foc, imediat prinde orice. Mercury caută ceva de primă calitate, acum că Rose s-a dus.

— Nu s-a dus nicăieri. Au împușcat-o, au ucis-o Vânătorii, spun.

— Vai, vai, face Isch, cu un zâmbet larg, ironic pe buzele roșu aprins. Oricum, ca om de afaceri, nenorocirile oferă anumite perspective promițătoare.

— Atunci sper să te-alegi cu un profit gras, îi urez.

— Ai putea să ne spui unde e Pilot? întreabă Van. Și noi trebuie să reglăm niște afaceri cu Mercury.

Isch o scrutează pe Van o clipă, apoi răspunde:

— E în Pirinei, într-un mic cătun de dincolo de Etxalar. Ultima casă la capătul drumului.

— Mulțumesc, spune Van luând o bucătică de rahat roz pal - culoarea costumului ei.

Peste douăzeci de minute suntem în mașină.

— La drum, spune Van punându-și centura.

Nesbitt tastează ceva în sistemul de navigație prin satelit al mașinii în timp ce demarează în scrâșnet de

frâne.

— Ai încredere în Isch? o întreb. N-ar putea să ne-ntindă o capcană? Nu pare interesată decât de bani.

— E o Vrăjitoare Neagră bună, nu se lasă cumpărată.

— Doar vinde sclave.

— Fetele pot să plece când vor, sunt libere.

— Ba nu sunt libere dacă n-au unde să se ducă, n-au pe nimeni să le-ajute sau să aibă grijă de ele.

— Vrei să ne întoarcem și să le cumpărăm noi, ca să ne îngrijim de ele?

Nu răspund.

Van se întoarce și mă privește întrebător.

— Nu cred că pot să le rezolv eu problemele.

— Chiar că nu, zâmbește Van.

pilot

Ajungem în sătucul de munte mult după miezul nopții. Ne-a luat șase ore drumul, însă n-am oprit deloc. Am lăsat mașina în alt oraș, habar n-am care, și Nesbitt a făcut rost de un 4x4, pe care l-am lăsat cu Van în vale, pentru că sare prea mult în ochi aici. Pe-aici se văd doar câteva mașini, toate vechi și uzate. Eu, Gabriel și Nesbitt străbatem pe jos satul, mergând tot la deal. Casa lui Pilot e la capăt de tot, la fereastra de la parter se vede o luminiță gălbuie.

Van crede că prezența ei o să ne încurce. Ea și Pilot au avut niște neînțelegeri la un moment dat, doar că n-a zis nimic de asta mai devreme. Oricum ar fi, Gabriel o să se ocupe de negocieri, pentru că se cunosc și ea are încredere în el.

Eu o tot iau în față și mă întorc din drum ca să-i aștept pe ceilalți, care se mișcă mai încet.

— Parc-ai fi un cățeluș scăpat din lesă, îmi spune Nesbitt.

Deși e întuneric, sigur o să vadă că-i arăt degetul mijlociu. Ia-o-ncet și fii cu ochii-n patru.

— În vremurile astea tre' să fim cât se poate de atenți, mormăie el.

Ajungem la căsuță. Nesbitt bate încet la ușă și așteptăm. Și așteptăm.

Și tot așteptăm.

O umbră străbate lumina dinăuntru. Nu se aude niciun sunet.

— Gabriel? se-aude încet o voce, însă nu de la ușă, ci din spatele nostru.

Ne-ntoarcem toți odată și în față ne apare o femeie care s-a oprit pe cărare, e incredibil de înaltă, cu părul negru lung până aproape de genunchi.

Gabriel face prima mișcare - întinde larg brațele zicând:

— Pilot, mă bucur să te văd.

Pilot nu zâmbeste, însă se apleacă spre el și se pupă pe amândoi obraji, ceea ce pare promițător. Gabriel vorbește în franceză, ne prezintă, cred. Atunci simt că eu și Nesbitt n-o să ne-alegem cu niciun pupic de la ea cât om trăi. Mai că nu mârâie la mine, iar pe Nesbitt mai are un pic și-l scui-pă în față, după care o ia ca o domnișoară fandosită, dacă se poate spune așa ceva despre o namilă de femeie. Ne luăm încet după ea spre spatele casei, în frunte cu Gabriel, iar eu îi strecor lui Nesbitt:

— Parcă nici nu ne suportă în preajmă.

— N-o lua personal. E doar snoabă. Așa-s unii vrăjitori. Van e neobișnuit de destupată la minte, la fel și tânărul Gabriel, firește. Lui Isch nu-i stă gândul decât la afaceri. Ai rămâne mirat dac-ai ști ce progresiști sunt o mulțime de Vrajitori Negri, numai că unii... unii sunt snobi ca Pilot. Ea nu suportă corcii.

— Corcii?

— Corciturile. Semipurii. Nu-i plac decât Vrajitorii Negri puri.

— Pun pariu că dacă ești pe jumătate Alb te urăște mai mult decât dacă ești pe jumătate supus.

— Nu-ți bate capul, amice, mă împunge Nesbitt în umăr, eu n-am nimic cu tine.

Apoi mă ia de după umeri.

— Noi, corcii, tre' să rămânem uniți. Toți pentru unu', unu' pentru toți.

Când îl împing în lături râde.

În spatele casei e o curte interioară cu boltă de viță, iar în mijloc arde focul într-o groapă special amenajată. Se pare că Pilot nu dormea sau poate aici doarme. Ne așezăm pe niște perne mari, prăfuite, lângă foc - sau mai degrabă Pilot și Gabriel se așază. Pe mine și Nesbitt ne expediază la margine, pe niște covoare tocite.

Pilot strigă pe cineva din casă și apare o fată. E slabă, cu o claie de păr încâlcit pe cap care colcăie de păduchi. Se strâmbă când dă cu ochii de noi și ascultă fără niciun

interes indicațiile lui Pilot înainte să intre iar în casă.

— I-a zis să ne aducă niște apă, îmi spune Nesbitt aplecându-se spre mine. În locul tău eu nu m-aș atinge de ea, amice, sigur a tras o flegmă.

Peste câteva minute se-ntoarce fata cu niște măslina și o carafă de vin. Apoi se tot fâțâie o vreme pe drumuri, aducând pâine, ulei de măslina, roșii, ardei – toate numai pentru ea și Gabriel. Are dreptate Nesbitt, nu ne-alegem decât cu apă în pahare mizerabile.

Gabriel vorbește cu Pilot. Cred că-i explică ce s-a întâmplat, de vreo două ori parcă-mi aud numele, numai că vorbește tot în franceză și cine știe ce-o zice.

Nu le mai tace gura.

E o casă veche și urâtă. Curtea e împrejmuită de un zid jos, tencuit, pe vremuri alb, însă cenușiu acum. De pe zid se întinde un spalier până la casă, pe care crește o boltă deasă de viță.

Gabriel și Pilot stau turcește. Pilot pune un lemn pe foc, Gabriel o urmărește din ochi și discută mai departe.

Nesbitt stă lungit pe covorul lui, mai să adoarmă.

— Se pare că mai durează mult și bine, îmi zice.

Mă întind și eu, încercând să-mi amintesc când am dormit ultima oară.

Mă trezesc. O rază de soare ce pătrunde prin bolta de viță îmi bate în ochi.

Nesbitt stă întins pe spate, cu un braț peste față, însă observ că are ochii deschiși și mi se pare că ascultă ce discută mai departe Pilot cu Gabriel. Apoi cască.

Mă ridic în capul oaselor. Pe covor se lasă un greier, scoate un țârâit și sare când dau să-l prind. Acum îmi dau seama că din jur se aude cântecul greierilor, tot crește și descrește, pulsând în căldura dogoritoare. Sunetul seamănă cu bâzâitul telefoanelor mobile, numai că îl simt în urechi, nu în țeastă.

Mă ridic, mă întind ca lumea și casc, apoi o iau spre marginea curții ca să arunc o privire dincolo de boltă, spre colinele aride care ne înconjoară.

Gabriel și Pilot au tăcut.

Aud cântecul greierilor. Sunt o mulțime de greieri, însă uneori, când se lasă o clipă liniștea, parcă-mi răsună câte un *chchchchhh* în țeastă. Dar e atât de slab, că s-ar putea să mi se pară doar. Mă duc în colț ca să ciulesc urechea, în loc să mă străduiesc să zăresc ceva.

Nesbitt a venit lângă mine.

— Ce-i?

— Nu știu. Tu vezi ceva?

Nesbitt se uită printre vițele cățărătoare și clatină din cap.

— Noaptea văd mai bine.

Și atunci parcă aud iar sunetul, doar o clipă, încet de tot, aproape se pierde în cântecul greierilor - însă sigur l-am simțit în țeastă.

— În zonă e un posesor de mobil, spun. O fi vreun supus.

— Doar unul singur? întreabă Nesbitt.

— Nu știu, zic.

— Haide să mergem în recunoaștere.

— Ne aștepți un pic? îi zic lui Gabriel. Dăm o tură de probă.

Gabriel încuviințează. Pilot nu pare prea îngrijorată.

Cotesc mult la stânga și Nesbitt o ia la dreapta. În fața țopăie greierii, cântecul lor îmi răsună în urechi. Când casa lui Pilot se face mică în urma mea, o iau în sus pe povârniș, pe îndelete, având grijă s-o țin tot la stânga casei. Dealul nu se mai termină. Fac și mai la stânga și ajung într-o vâlcea secată, adâncă de trei metri, cu pereți abrupti. O piatră se prăvălește în jos de sub picioarele mele. Înjurând în gând, mă opresc și rămân nemișcat. Spre mirarea mea, momentul de neatenție dă roade, căci aud un *chchchchhhchchchchchccccchchchhchchchchchchcc*

Nu știu unde e mobilul, undeva mai sus pe panta dealului, poate îl aud doar când se mișcă posesorul, cum s-a întâmplat când a picat piatra aia. Îmi închipui că dacă e un Vânător probabil s-a lăsat la pământ pe marginea vâlcei și ține sub observație casa lui Pilot. Așa e bine ascuns și zgomotul mobilului nu răzbate până la mine

decât când se ridică de la pământ ca să arunce o privire.

O iau repede la vale, mă opresc și iarăși trag cu urechea. Nu se aud decât greierii.

Cobor încet, cu mare atenție în vâlcea, punând piciorul cu grijă să nu mișc vreo pietricică, iar când ajung pe fundul ei mă opresc și ciulesc iar urechea.

Greieri.

Apoi o iau pe povârnișul celălalt, încet, cu grijă. Aplecat de spate, dau fuga la un pâlc de măslini și-l străbat privind spre dreapta. Nicio mișcare. Mă opresc, mă uit la stânga - nimic - și mă întorc să cercetez împrejurimile. Deslușesc câteva case de la marginea satului, jos în vale, însă a lui Pilot nici nu se vede.

Mă întorc iarăși spre deal, închid ochii și ascult.

ch

Cred că știi unde e Vânătorul - acum știi sigur că e un Vânător. N-are cine altcineva să se ascundă tocmai aici. O clipă mă gândesc dacă să las afară animalul, însă am mai multe șanse ca om. Celia m-a învățat să mă lupt, a venit vremea să pun în practică mișcările pe care le-am exersat cu ea.

O iau cât de repede pot înapoi la dreapta, spre vâlceaua seacă. Atunci o văd. O siluetă neagră întinsă pe pământ care se vede bine de-aici, însă rămâne ascunsă dacă te uiți dinspre casa lui Pilot. Se uită cu binoclul. Pare să nu știe că eu și Nesbitt am ieșit în recunoaștere.

Însă unde să fie partenera ei? Or fi doar două sau mai multe? Se prea poate să fie mai multe.

Și cum de-au dat de Pilot? Oare ne-a trădat Isch sau Celia, sau ne-a zărit cineva la Barcelona și s-a luat după noi până aici, sau poate o țin pe Pilot sub observație de zile sau săptămâni bune? Dar Van, o fi bine sau deja au prins-o?

O să fie greu să mă apropii de Vânătoare fără să fac zgomot. E bine poziționată, nu-i ușor deloc s-o ataci din spate, însă trebuie. Știu că pot s-o înving în luptă corp la corp, problema e cum ajung lângă ea înainte să dea alarma. Chiar n-am chef să se-ntoarcă și să mă împuște.

O iau din loc, cu ochii la silueta neagră... de parcă suntem doi copii care ne jucăm. Dacă se întoarce spre mine n-am unde să mă ascund - să fim serioși, dacă se întoarce, s-a zis cu mine -, însă sarcina ei este să supravegheze casa și, dacă nu fac zgomot, n-o să se ntoarcă. Și așa cobor încet în vale, abia respirând, cu ochii în pământ, ca să caut un loc unde să pun piciorul - îmi schimbă poziția pe burtă, îmi reglează binoclul -, solul nisipos îmi alunecă un pic sub picior, însă fără zgomot. Încă un pas la vale. Acum stau cu ochii pe Vânător, la doi metri de mine pe pantă. În stânga țin cuțitul, pregătit de atac.

Fac doi pași mari, iuți, în față, o apuc de gleznă cu dreapta și o trag în jos. E bună - scâncește, se zbate și dă din picioare, însă deja i-am înfipt cuțitul în gât. Sângele gâlgâie din rană, acoperindu-mi mâna. Scânteile din ochi i se sting. Mă mir cât de rapid a fost totul.

Mă dor coastele. Cred că mi-a rupt una când mi-a tras un picior. Mă vindec, simțind vibrația în corp, fără să dau drumul cadavrului, cu cuțitul afundat în gâtul ei. Îl scot și, cu mâna tremurândă, îl șterg de cămașa ei. Are la ea o stație cu cască. Le iau tot cu mâna tremurându-mi când mă ating de pielea ei. Îmi pun casca, însă nu suport să-i aud țiuitul în țeastă. De-asta îi aud de la o poștă - nu sunt doar mobilele, ci și stații de emisie-recepție.

Îi iau binoclul și urc pe pantă, unde stătuse mai înainte și se uitase. E un binoclu foarte bun. Văd casa lui Pilot, curtea, bolta de viță, zăresc un pic din capul lui Gabriel, însă pe Pilot n-o văd deloc. Binoclul îmi face treaba, cum să nu, însă și bolta și-o face pe-a ei. Vânătorii nu știu că eu și Nesbitt am plecat de-acolo, poate nu știu nici că am venit.

Mă uit pe deal după partenera Vânătoarei și după Nesbitt. Departe, pe celălalt versant al dealului deslușesc o siluetă neagră, un Vânător, apoi ceva mai sus mai văd o siluetă neagră. Nesbitt? Nu! Încă un Vânător. Și mai sus, încă o siluetă. Un al treilea Vânător. La dracu'! Habar n-am pe unde-o fi Nesbitt.

Ar fi dat alarma dacă l-ar fi prins, așa că...

Atunci îl văd. Face ca mine, se apropie din spate de Vânătorul aflat în fața mea. Foarte bine, numai că am impresia că Nesbitt nu știe de ceilalți doi aflați mai sus pe pantă și cred că ei or să-l zărească. Fir-ar să fie!

Alunec în vâlcea, lângă cadavrul Vânătorului, și îi iau arma. Prefer să n-o folosesc, însă dacă n-am încotro, asta e. Apoi urc în fugă, fără să ies din vâlcea, străduindu-mă cât pot să nu fac zgomot, deși e mai important să mă mișc rapid.

Fac așa vreo trei sute de metri, mă gândesc că ajunge. Atunci mai urc un pic până la marginea văii și mă întind pe burtă, privind cu binoclul. Nesbitt e jos în față, a îngenuncheat lângă Vânător, care pare mort de-a binelea. Însă Vânătorul situat cel mai departe de mine se dă mai în spate încet, probabil îl vede pe Nesbitt. Vânătorul poziționat mai aproape stă nemișcat, însă nu pare deloc relaxat, se uită în spate, la Vânătorul pe care l-am omorât eu. Acum știu că suntem în zonă. L-au zărit pe Nesbitt, au vorbit prin stație și acum se întreabă de ce nu răspunde Vânătorul numărul unu.

Trebuie să ajung cât mai repede la Vânătorul de lângă mine și să sperăm că Nesbitt poate să se ocupe de celălalt.

Vânătorul meu e la vreo sută de metri mai jos, spre stânga. Mă gândesc că nu mai contează cât zgomot fac, așa că încerc să mă apropiu de el cât mai mult, cât mai repede și cât mai în liniște. Îndrept arma spre Vânător, însă știu că nu sunt în stare să nimeresc ținta decât foarte de-aproape. Aproape am ajuns la femeie când mă aude și se întoarce. Trag și o nimeresc în picior. Se dă de-a dura mai încolo și trage – spre uimirea mea, nu mă nimereste. Trag și eu, îmi descarc arma năpustindu-mă la ea, iar apoi îmi împlânt cuțitul în stomacul ei, trăgând în sus, după care îl scot și i-l înfig în gât. Scânteile din ochi nu i se sting multă vreme, jucând argintiu-căprui. Mă uit la mâna mea, potopită de sângele ei, iar când mă uit iar în ochii ei scânteile s-au stins, așa că îmi întorc repede privirea de la ea.

Mă ustură tâmpla. Îmi curge sânge. Glonțul nu m-a ratat

cu totul, ci mi-a julit pielea. Mă vindec iar și-mi duc binoclul la ochi.

Nesbitt e lângă cadavrul Vânătorului său, îi ia arma și se întoarce să se uite la mine.

Când mă uit mai sus pe deal văd ultimul Vânător. Se uită când la mine, când la Nesbitt și scoate mobilul. Vrea să ia legătura cu baza. Dacă o să reușească, o să roiască Vânătorii pe-aici în doi timpi și trei mișcări.

O iau spre ea, strigându-i lui Nesbitt:

— Împușc-o!

Nesbitt trage și tot trage. Credeam că e mai bun de-atât.

Vânătorul s-a lăsat pe vine, vorbește la telefon și trage în Nesbitt - mai am un pic până la ea. Însă deja a sunat. Gonesc spre ea. Se întoarce și trage în mine, fără să mă nimerească deloc. S-a speriat. Trage și Nesbitt, însă Vânătorul a luat-o din loc, coboară în fugă spre casa lui Pilot. Se mișcă repede, însă tot cred că pot s-o ajung din urmă până la casă. Cobor în salturi dealul, însă și Vânătorul zboară în jos pe pantă, așa că ajunge în curtea casei și se-apucă să tragă în tot ce mișcă, tot-tot, parc-am fi într-un film prost de la Hollywood.

Când ajung la ea, e agățată de boltă, se prăvălește spre mine. Cade pe spate, văd cum îi flutură părul negru lucios prins în coadă, încă se mai agață de boltă, deși îmi dau seama după mișcări că e moartă deja.

Cade la pământ, cu chipul golit de expresie. În frunte i se vede o gaură de glonț mică și perfect rotundă.

Iar Gabriel stă în genunchi, cu arma îndreptată spre mine, cu brațul perfect întins și chipul tot lipsit de expresie.

— Eu sunt, strig și ridic mâinile ca să fie clar.

— Și eu, adaugă Nesbitt oprindu-se brusc din fugă lângă mine. La dracu'! exclamă apoi.

Pilot e întinsă la pământ, într-o rână. Fetița a îngenuncheat lângă ea și o ține de mână. Pe trup i se văd două pete roșii, una pe umăr și una pe burtă.

Gabriel se apleacă deasupra ei și-i ia pulsul.

— E încă în viață.

— Patru Vânători țineau casa sub observație, îi spun. Au sunat, au contactat baza sau ce fac. Trebuie să mergem.

— S-ar putea să fie alții la mașină. Poate au prins-o pe Van.

— Mă duc să văd, spune Nesbitt. Dacă nu vin cu mașina în două minute, să știți că-i de rău.

Și dispare.

Gabriel se lasă lângă fată și îi spune ceva în franceză, vorbind rar și încet. Nu zice nimic, o ține mai departe pe Pilot de mână. Gabriel o roagă ceva. Fata încuviințează din cap. Gabriel o ia pe Pilot de mână în locul ei, iar fata fuge în casă.

Mă duc într-o parte a casei și mă urc pe zidul jos, de unde se vede drumul, și îmi ajunge la ureche motorul mașinii 4x4, care vine în viteză cu spatele spre noi. Înăuntru sunt Van și Nesbitt.

Mă duc la Gabriel.

— A venit Nesbitt.

Din cealaltă parte a casei se-aude un scrâșnet de cauciucuri drept dovadă.

Gabriel o ridică de jos pe Pilot, care scoate un urlet.

— I-am zis fetei să ia ce-i trebuie. Într-un minut plecăm, îmi spune Gabriel ducând-o pe Pilot spre partea din față a casei.

Peste zece secunde apare și fata, cu niște cizme butucănoase în picioare și un rucsăcel roz pal burdușit în spate. Mă duc și o iau de mână, însă se smulge din strânsoarea mea și dă ocol casei, luând-o spre mașină.

pe drum

Gonim în mașină pe un drum de munte, probabil că ne-am mișcat destul de repede, însă nimeni nu îndrăznește s-o spună încă. Dacă e să judecăm după halul în care conduce Nesbitt, sunt mai multe șanse să murim într-un accident decât să ne-mpuște Vânătorii.

Stau cu Gabriel în spate, iar Pilot e întinsă peste noi, cu picioarele în poala mea. Spre mirarea mea, miros a mentă. Însă în mașină cel mai puternic miroase a frică – e un iz apăsător. De trei ore mergem așa, fără să vorbim mai deloc – cu cât trece timpul și ne îndepărtăm mai mult, cu atât suntem mai siguri că am reușit să fugim. O văd pe Van din profil – i s-a mai descleștat un pic falca, însă și ea s-a temut. Van i-a administrat o porțiune-anestezic lui Pilot și, din fericire, de-atunci doarme. Deja nu-i mai suportam țipetele, cred că nimeni nu mai rezista.

Mă uit la Gabriel. Apasă o compresă pe stomacul lui Pilot – acum e plină de sânge. Pilot pare gata să-și dea duhul, însă la fel arăta și acum jumătate de oră. Cele două gloanțe de Vânător sunt încă în rană. Van s-a uitat la răni și a zis că nu poate să-i scoată glonțul din stomac și după ton mi-am dat seama că s-a terminat. Nu putem să facem nimic. Pilot o să moară, e doar o chestiune de timp.

Fata stă ghemuită la picioarele lui Gabriel și o mângâie pe Pilot pe păr șoptindu-i ceva.

— Ești bine? mă întreabă Gabriel.

Nu știu. Îi zic că da și întorc capul spre geam.

— Ei bine, eu nu-s, spune Nesbitt, tre' să mă piș urgent.

Mașina se oprește lin. Suntem într-o regiune cu dealuri joase și terenuri cultivate. Cine știe unde? Nesbitt oprește motorul și se dă jos. Restul rămânem locului în tăcere, odihnindu-ne nervii.

Nesbitt face pipi lângă mașină.

— Mamă, cât m-am ținut.

— Cum e pulsul lui Pilot? îl întreabă Van pe Gabriel.

— Slab. Rar.

— Poate să se vindece repede, numai că până la urmă gloanțele otrăvite tot o s-o dea gata.

— Și zi așa, Gabby, spune Nesbitt vârându-și capul în mașină, ai apucat să afli ceva de la Pilot înainte s-o împuște? Ați vorbit o groază.

— Da, însă nu cine știe ce. La început a spus că nu știe unde stă Mercury, însă eram sigur că știe. Am tot periat-o cât am putut, i-am zis că nimeni n-o cunoaște mai bine pe Mercury, însă îmi închipui, desigur, că puțini oameni au fost invitați la ea acasă. Și tot n-a vrut să spună nimic. I-am zis cât de ciudat mi se pare că Mercury s-a încrezut cel mai mult în Rose, o Vrajitoare Albă din naștere, și că numai pe ea a primit-o în casă. Atunci n-a mai rezistat și a recunoscut că și pe ea a poftit-o și că a tot fost în vizită la ea. Ea i-a „făcut cunoștință” lui Rose cu Mercury acum câțiva ani și a condus-o pe Rose la ea acasă. Numai că e o chestiune de onoare, în calitate de adevărată Vrajitoare Neagră și prietenă a lui Mercury, să nu dezvăluie nimic. Mercury nu vrea să știe nimeni unde stă.

— Cu alte cuvinte, nu ți-a mărturisit unde stă, îl întreabă Van.

— Exact.

— Totul a fost în zadar! exclamă Nesbitt trăgând un șut în mașină.

— Atunci am zis că probabil Mercury și-a părăsit casa, de când o hăituiesc Vânătorii. Că poate au descoperit unde e. Pilot a râs când m-a auzit și mi-a răspuns că n-o s-o descopere în veci și că are de gând s-o ducă pe fată acolo, în locul lui Rose.

Și Gabriel și-a întors privirea spre fata de la picioarele lui.

— Probabil că nu i-a zis fetei unde stă Mercury, nu? spune Van.

— Pilot a insistat că numai ea știe și n-o să zică nimănui.

A mai zis și că în satul ăla n-o pândește niciun pericol. Că n-a fost picior de Vânător vreodată prin zonă. Cred că au ajuns cam odată cu noi. De unde trag concluzia că fie Isch le-a zis Vânătorilor unde mergem, fie ne-au urmărit de la Barcelona.

— Dacă ne-ar fi urmărit, aș fi fost moartă, spune Van. Ar fi văzut mașina. Iar Isch nu le-ar fi zis nesilită și nici nu i-ar fi stors informația așa de repede. O fi vorbit una din fete? Întreabă ea și se uită la Nesbitt, care încuviințează din cap.

— Atunci Isch e moartă sau în mâinile Vânătorilor. Dacă au prins-o, o să le spună că te-ai văzut cu Celia și că și eu am fost de față, zic.

— Cred că e logic.

Nesbitt scoate o înjurătură, dă ocol mașinii și-i mai arde un picior.

Fata se foiește și Gabriel îi spune ceva în franceză, iar ea îi răspunde tot în franceză.

— Pers? îi zâmbește Van fetei. O cheamă Pers?

— Da, răspunde Gabriel.

Vorbesc mai departe. Se alătură și Van conversației, vorbind tot în franceză, și, culmea, mai vine și Nesbitt în dreptul portierei și se bagă în vorbă.

Fata zice ceva cu ochii la mine și-mi vine să-i spun și eu ceva, însă nici în engleză n-aș ști să-mi aleg cuvintele - să-i zic că-mi pare rău de Pilot și că nu știu ce-o să facă acum, ce mai, viață de rahat, însă poate o să aibă Van grijă de tine, cu toate că n-are cine știe ce stofă de mamă-surogat, dar Nesbitt ar fi un tată interesant, oricum, tot e mai bine decât să sclavagești pentru Mercury.

Însă atunci văd că nu vrea nimic de la mine. Se pune pe țipat. Habar n-am franceză, însă bănuiesc că mă înjură. Își apropie fața de a mea, eu mă dau în spate și mă fac mic, lipit de portieră, iar atunci mă scuipă în obraz. Gabriel o cuprinde cu brațele și o trage de pe mine, șoptindu-i ceva la ureche, însă nu cred să funcționeze, căci fata mă ia la șuturi - Gabriel e silit s-o imobilizeze cu un picior. Deschid portiera și cad afară, apoi mă ridic, îmi șterg flegma de pe față și mă uit la învâlmășeala de brațe și picioare de pe

banchetă.

— Ce-a fost asta?

— Nu-i are deloc la inimă pe corci și în plus crede că din cauza ta au atacat Vânătorii.

Van s-a dat jos din jeep și a venit lângă noi. Ia o țigară din tabacheră și Nesbitt i-o aprinde. Apoi Van îi întinde tabachera lui Gabriel. Pers strigă ceva dând din picioare și atunci îmi dau seama că Van i-a oferit o țigară.

— Ce temperament! spune Van întorcându-se spre Nesbitt. Trage din țigară înghițind fumul. Află tot ce poți despre ea, îi zice lui Gabriel.

Gabriel îi spune ceva și Pers îi răspunde pe un ton ceva mai politic. Van îmi traduce pe măsură ce ascultă:

— Părinții i-au murit, tatăl cu ani în urmă, mama de curând, ucisă de Vânători - ea a scăpat cu viață. Isch a luat-o pe lângă ea și i-a zis c-o să devină o vrăjitoare de seamă când se face mare. Pilot voia să i-o ducă lui Mercury. Spune că are zece ani. Nu știu dacă i-ar fi făcut o impresie prea bună lui Mercury - e tare drăcoasă. Însă s-ar putea să ne fie de folos. Dacă Mercury își caută o ucenică, Pers s-ar putea să ne ajute să ajungem la ea.

— Mai întâi trebuie să dăm de ea.

— Mda, e o problemă din ce în ce mai frustrantă, spune Van trăgând adânc din țigară. Gabriel, ai întrebat-o dacă știe unde stă Mercury, nu?

— Da. Zice că nu știe și o cred.

Van aruncă țigara pe jos și rămâne cu ochii la ea.

— Da, și eu. Așa că nu putem să aflăm decât de la Pilot.

— O poțiune, ceva? o întreb.

— Da, numai că nu-i așa de simplu. O poțiune de extragere a adevărului ar fi ideală, însă ia ceva până o prepari, trebuie adaptată la om și acționează cel mai bine asupra persoanelor sănătoase și fără voință. Acum avem de-a face cu o pacientă slabă, pe moarte, cu o fire foarte puternică. E spinoasă treaba.

— Atunci?

— Mai rămâne să folosim o poțiune care ne dă acces la amintirile ei spațiale, care ne permite să mergem cu ea și

să vedem ce-a văzut atunci.

— O viziune?

— Da. Pot să prepar o poțiune amestecând ceva de-al lui Pilot cu ceva de-al lui Mercury.

Se uită fără prea mare speranță la Gabriel.

— Oare ai ceva la tine?

— O agrafă pe care o am de la Rose. E un dar de la Mercury, a făcut-o cu mâna ei.

I-o arată lui Van, care clatină din cap.

— E vrăjită. Dacă o folosesc, o să interacționeze cu proprietățile magice ale poțiunii.

— N-avem ce face, trebuie să folosim poțiunea de extras adevărul, spun.

— N-avem timp, insistă Van. Licoarea mea o s-o țină adormită vreo două ore. Când se trezește o să vorbesc cu ea și poate că o să gândească altfel odată ce vede că a ajuns cum a ajuns. Însă, până una-alta, suntem toți obosiți – hai să ne odihnim un pic.

— Facem popas aici? întreabă Nesbitt cu ochii la pustiul din jur.

— Da, răspunde Van. Aici o să-și găsească Pilot odihna de veci.

harta

Când se lasă seara mă duc pe un câmp, mă întind pe pământul golaș și închid ochii. Creierul mi s-a făcut piftie.

Adorm cu gândul la Annalise. Mă plimb cu ea pe malul unui râu, într-o poiană, deasupra se întinde bolta senină a cerului. Apoi ne întindem pe pământ și păsările ciripesc între ele. Vântul îmi flutură cămașa, soarele îmi încălzește fața. Mă las pe-o parte. Annalise se uită la cer, pielea îi emană lumină, scaldată în raze, și spune ceva, mișcând din buze, numai că nu sunt atent, mă gândesc cât de mult îmi place să mă uit la ea. Îi suflu în ureche, așteptându-mă să-mi zâmbească, însă nu, vorbește mai departe. Așa că mă aplec peste ea și o sărut, însă ea nu-mi răspunde deloc, și atunci mă întind peste ea, ca s-o privesc în ochi. Sunt la fel de albaștri cum i-i știu, însă nu se uită la mine – se uită în gol, scânteile argintii au încremenit. Au înghețat în iriși. Și atunci parcă mă înalț în aer și nu mai pot s-o ating. Ea rămâne mai departe pe pământ, mișcând din buze, numai că nu vorbește – se sufocă, își dă ultima suflare. Când mă înalț și mai mult, văd că e întinsă pe jos lângă cabană, Mercury e în picioare lângă ea, iar vântul mă alungă de lângă ea și tot strig și strig la Mercury. Atunci mă trezesc și mă ridic în fund.

Gabriel e lângă mine.

— Ce-ai pățit? strigai în gura mare.

— Sunt bine, sunt bine. Am ceva de-al lui Mercury.

— Perfect, zâmbește Van larg.

— Da?

— Da.

Are în mână hârtia pe care mi-a dat-o Mercury, pe care a desenat o hartă care să mă conducă la casa în care își stabilise Clay baza de operațiuni.

De luni de zile țin în buzunar hârtia aia - s-a turtit, s-a udat și e roasă, încât are muchiile rotunjite și o gaură în mijloc. Însă e de la Mercury - i-a aparținut. Mai bine decât, are scrisul ei, încă vizibil, și cel mai important, din câte spune Van, e că Mercury mi-a dat-o cu mâna ei - nu e furată, ci primită în dar.

E un ingredient perfect.

— Sigur, asta înseamnă că ție trebuie să-ți încredințeze Pilot viziunea.

— Bine.

— Mai înseamnă că tu prepari poțiunea și o bei. Poțiunea e asemenea unui râu care străbate meleagurile minții aducându-ți cu el amintirile lui Pilot.

— Bine, fac, ceva mai prudent.

— Trebuie s-o tai astfel încât să se scurgă toată în tine.

— O tai?

— Ne trebuie sângele pentru poțiune. O groază de sânge. Trebuie să-i scurgi tot sângele.

— Ce?

— Oricum e pe moarte, Nathan.

Pe vremuri credeam că nu sunt capabil să omor pe nimeni. Țin minte că, în copilărie, când auzeam tot felul de povești cu Vânători careucid Vrajitori Negri și cum a ucis tata atâtea Vânători, îmi spuneam că eu n-o să fac în veci așa ceva. Însă acum, la vârsta mea înaintată de șaptespe ani, am ucis cinci oameni. Și va trebui să mai ucid încă unu. Numai că Pilot nu încearcă să mă omoare. E ea pe moarte, însă eu o să-i curm viața. Încă o moarte pe conștiință.

Sunt șocat cât de puțin mă gândesc la oamenii pe care i-am ucis. Credeam că ucigașii sunt obsedați de amintirea victimelor lor, însă eu de-abia dacă mă gândesc la ei. Vreau s-o fac chiar acum, cumva în semn de respect și, poate, ca să mă conving că nu-s chiar total insensibil. Primul a fost Vânătorul din Geneva căruia i-am rupt gâtul. Mi-o amintesc bine pe femeie. Al doilea a fost Vânătorul din pădure, cea iute de picior, pe care am ucis-o în pielea animalului. Apoi e Kieran, pe care nu vreau să-l cinstesc

deloc. Și la urmă sunt cei doi din Spania. Primul Vânător din vâlceaua seacă pe care l-am înjunghiat în gât și al doilea sub un măslin. Pe jos căzuseră măslinile. Le văd în minte - verzi, mari, coapte, unele despicate, lăsând pete pe pământ. Pe Vânător nu prea mi-l amintesc - mai degrabă mi s-a întipărit în minte pământul pe care zăcea mort.

Am ucis cinci oameni.

În curând o să fie șase.

Dacă o să fac față.

Pilot zace pe jos, cu capul pe o pernă improvizată dintr-un covoraș din mașină împăturit. Pers stă lângă ea, ținând-o de mână. Van stă de o oră printre fiole și borcănase scoase din geanta de pânză groasă. A tot amestecat și pisat ingrediente pentru mine - zice că e gata. Stă de vorbă cu Pilot.

— Îi spune că nu e nevoie să-i facem nimic, îmi traduce Gabriel. Nu trebuie decât să ne zică unde e casa. Îi spune că poate să-i dea ceva să-i potolească durerile.

— Și Pilot ce zice? întreb deși am ghicit deja.

— Că nu și nu.

Apoi Van se apucă să vorbească cu Pers, cred că îi explică ce-o să se întâmple. Mă aștept s-o scuipe pe Van, să se lupte, să protesteze, însă ea doar o ține de mână pe Pilot și-i spune ceva în șoaptă.

— Pers e o fetiță tare șireată, îmi spune Van. Nu te lăsa prostit de drăgălășenia ei, Nathan.

Pers nu mi se pare cătuși de puțin drăgălașă. Știu că deja mă urăște și că o să mă urască și mai aprig după ce-o să-i fac lui Pilot. Întotdeauna e loc de mai multă ură.

Van mi-a zis ce am de făcut. Trebuie să fac o tăietură verticală pe brațul lui Pilot, în venă. Pilot trebuie să vadă, să știe ce-i fac. Apoi trebuie să-i adun sângele și să-l amestec cu poțiunea pe care a preparat-o Van cu ajutorul hărții. Trebuie să-i scurg cât mai mult sânge. Pilot o să moară, trebuie. Ideal ar fi să bea poțiunea cât își dă ea ultima suflare.

— Pilot are o groază de amintiri în cap, îmi spune Van,

trebuie să înțeleagă bine ce vrei să afli și cât de mult ai nevoie să afli. Când o tai, gândește-te la Mercury, la sângele lui Pilot și că vrei să deții amintirile lui Pilot de când a fost acasă la Mercury.

Pilot e într-o rochie cu mâneci largi și Gabriel i-a suflecat una, dezvelindu-i pielea palidă de pe dosul brațului lung și subțire. Vena albăstrie pare groasă și afundată în carne.

Lipesc vârful cuțitului de pielea lui Pilot și apoi îl ridic. Nu sunt gata. Trebuie să mă adun. Trebuie să mă gândesc la ce trebuie.

— Numai așa putem să dăm de Mercury, Nathan, îmi spune Van. Numai așa putem s-o ajutăm pe Annalise. Însă trebuie să fii sigur. Poțiunea n-o să funcționeze dacă nu ești sigur pe tine. Nu uita că Pilot o să moară oricum peste câteva ore. N-avem cum s-o salvăm, e pe moarte.

— Numai că tu o s-o ucizi, continuă Gabriel. Îi răpești ultimele ore din viață. Trebuie să fii sigur.

— Gabriel, tu ce-ai face dacă Nathan ar fi în mâinile lui Mercury? îl întreabă Van uitându-se la el. Dacă ai fi silit s-o tai pe Pilot ca să-l găsești și să-l salvezi?

Gabriel nu răspunde, se uită doar lung la Van și ne întoarce spatele.

— Cred c-ai jupui-o de vie, spune Van încet.

Atunci Gabriel se întoarce spre mine și văd cum i se rotesc încet scântele aurii în iriși când răspunde:

— De zece ori dacă trebuie.

— Numai că pe mine nu mă crezi în stare. De ce? Nu țin destul la Annalise?

— Știu că ții, Nathan, clatină el din cap. Nu trebuie să-mi dovedești.

— Nu vreau să dovedesc nimic. Vreau s-o ajut cumva pe Annalise.

— Și numai așa se poate, spune Van.

Mă gândesc la Mercury și la dorința mea de a-i găsi casa și înfig vârful cuțitului în brațul lui Pilot, despicându-i pielea în jos. Pilot nici nu tresare, doar geme și spune ceva, mă blestemă probabil, și cu toate că mi-am propus să

n-o privesc în față, mă uit. Are ochii negri - ca ai mei. Mai spune ceva, mai blestemă de câteva ori. Îi miros răsuflarea împruțită. Mă ajută să mă concentrez pe chipul lui Pilot. Știu că trebuie să cred în ce fac. Pilot termină cu blestemele și pleoapele îi flutură fără să se lase de tot. Se holbează la mine până în ultima clipă și după aceea, însă scânteile cenușii din ochi, ce îi pâlpâiau slab chiar de dinainte s-o tai, se fac nevăzute într-un sfârșit, iar sângele îi curge mai lent și până la urmă se oprește de tot.

— Repede, îmi poruncește Van. Până nu moare.

Torn un pic de sânge în vasul de piatră pe care mi-l dă Van - pe fund e hârtia pisată cu harta și celelalte ingrediente pe care mi le-a pregătit Van.

— Mai toarnă niște sânge și amestecă bine, îmi spune Van.

Cred că în sânge e și un pic de otravă de-a Vânătorilor, însă Van mi-a spus că o să-i fac față, o să fac față orice ar fi.

— Găsește-o pe Mercury, Nathan. Găsește-o pe Mercury și salveaz-o pe Annalise. Ține minte că asta ai de făcut.

Duc vasul la buze și sorb din poțiune. Are gust de piatră, un gust ciudat de sec, aproape piperat, și îmi încinge gâtleejul și stomacul.

— Gândește-te la Mercury, îmi amintește Van.

Dau pe gât poțiunea, amintindu-mi cum stătea Mercury lângă Annalise cea adormită. Când termin, dau drumul vasului.

Pers se uită la mine cu ochi negri plini de ură și, dintr-odată, mă-nfurii pe ea că mă judecă pentru că sunt cine sunt și trebuie să fac ce trebuie să fac. Trebuie să mă duc de-acolo, altfel o pocnesc, așa că mă ridic, numai că mi se înmoaie picioarele, și spre mirarea mea, mă prinde Nesbitt și mă lasă la pământ.

Mă simt slăbit la trup, însă mintea îmi merge brici. Vreau să dau de amintirile lui Pilot, însă nu știu unde să le caut.

Închid ochii.

O văd pe Pers îngenunchind lângă mine. Zac în curtea

din Spania. M-au rănit. Apoi Pers dispăre și merg printr-o livadă de măslini, mă opresc să iau ceva de jos – o piatră, o piatră rotundă. Apoi sunt pe o plajă, iau o pietricică de jos și simt arșița soarelui pe față. După aia mă trezesc pe malul unui râu și fixează piatra într-un stăvilă mic. Îl astup.

Pilot nu vrea să-mi arate amintirile ei. Van mi-a zis că s-ar putea să facă așa ceva, să-și umple mintea cu amintiri trucate, născocite. Mă concentrez asupra lui Mercury, părul ei, rochia cenușie, fiorul rece pe care ți-l stârnea cât ai clipi. O văd. Atunci mă trezesc pe malul unui lac mare, albastru. E rece și cerul bleu pal se oglindește în ape. Iau de jos un bolovan, cel mai mare dintre toți. O să-l car până la marginea lacului, ca să zăgăzuiesc râul. Cum merg cu bolovanul în mâini, văd că pe lac e o insulă tare ciudată. E albă. Atunci îmi dau seama că nu e o insulă, e un aisberg ce plutește pe lac. Car mai departe bolovanul greu pe mal, însă vreau să cercetez aisbergul, să simt frigul și vântul, să mă gândesc la Mercury și la răsuflarea ei înghețată. Însă mă uit tot în pământ, la pietrele de la picioare, merg așa până la râu și azvârl bolovanul în apă, ca să astup albia.

Viziunea sigur arată împrejurimile casei lui Mercury, din câte spune Van. Însă nu prea ne ajută cu nimic. Am tot repetat drumul ăla, însă n-am găsit nimic nou. Nu văd decât aceleași lucruri. Sunt în mintea lui Pilot, ridic bolovani de pe jos și clădesc un stăvilă.

Când îi cer sfatul, Van îmi spune:

— E moartă. Amintirile alea nu-s adevărate. Găsește-le pe cele adevărate.

— Mersi, m-ajută o grămadă, îi răspund.

Și iar încerc, și iar dau de aceleași chestii.

E târziu, noapte. Mă plimb de colo-colo prin grădină. Am plecat din locul unde a murit Pilot – unde am ucis-o. Am făcut rost de altă mașină, de altă locuință. Cred că suntem în Franța, însă nu sunt sigur. Ceilalți sunt în casă. Nesbitt măcar ne pregătește masa, însă se tot plânge că ne ia așa de mult să dăm de Mercury. Își face griji că Isch le-a

dezvăluit Vânătorilor anumite informații dacă au prins-o. Celia e în pericol, s-ar putea s-o demaște ca spion, însă Van spune că n-avem ce să facem, nu ne rămâne decât să sperăm că Celia o să știe să se păzească.

Suntem aici de o zi. Așteptăm să mă prind unde trebuie să mergem mai departe. Ușa din spate se deschide și iese Gabriel.

— Ești obosit? mă întreabă.

— Obosit da. Supărat iarăși da. Cătrănit mai tot timpul. Niciodată nu te distrezi cu mine.

— Ce haz are distracția când viața e deja atât de interesantă? zâmbește el.

Ne așezăm pe niște păături, sub un copac. Aici am dormit azi-noapte.

— Ți-a venit vreo idee genială ceva? îl întreb.

— Care să te-ajute să găsești amintirile?

— Da.

— Derulează iar și iar imaginile ca să-ți dai seama cum treci mai departe.

— Ce plictiseală, spun sprijinindu-mi capul de copac. Să tot fac același lucru.

— O fi plictisitor, dar trebuie, spune el uitându-se la mine. Dacă vrei s-o găsești pe Annalise, mai încearcă o dată.

Mă uit la el știind că are dreptate. El ar încerca de o mie de ori de dragul meu.

Derulez în minte fiecare amintire în parte - livada de măslini, plaja și lacul. Însă am impresia că lacul e amintirea adevărată. Mi-a apărut în minte când m-am gândit la Mercury. Mă întorc cu mintea acolo și văd iarăși totul. Lacul, cerul ce se oglindește în el, o briză rece care pare aievea - senzație pe care n-am avut-o când trăiam celelalte amintiri. Mă concentrez asupra brizei. Mă înfior și întorc privirea spre dreapta. Sunt în mintea lui Pilot. Mi-a ajuns ceva la ureche. Acolo e un deal maroniu, împădurit. Ici-colo e zăpadă. Pe malul lacului e un drum - o iau pe el. În lac e aisbergul, care se oglindește perfect în apă. Când

îmi întorc privirea spre deal o văd pe Mercury făcându-mi
cu mâna și o iau spre casa ei.

forma cuvântului

Toată noaptea îmi tot derulez amintirea în minte, căutând alte indicii. De fiecare dată casa lui Mercury îmi apare și mai limpede. Nu e nici castel, nici conac, nici casă de țară, nici vilă cocoțată la înălțime – e ceva mult mai rar de-atât. E un buncăr subteran dosit în deal.

A doua zi dimineață mă chinui să descriu locul ăla, lacul și dealul.

— Ai putea să-l desenezi? mă întreabă Gabriel.

Pot. Toată lumea mă urmărește cât m-apuc să desenez lacul cu aisbergul plutitor. Peisajul din jur e vălurit, fără copaci sau tufișuri, nu se văd decât iarbă gălbuie și pământ golaș – în văiugi s-a așternut zăpada. În timp ce desenez îmi dau seama că lângă drumul ce se-ntinde de-a lungul lacului e o plăcuță pe care scrie ceva.

— Vezi cumva cum se cheamă locul ăla? mă întreabă Van.

Nu știu ce scrie pe plăcuță. Închid ochii și descriu ce văd.

— Începe cu litera V și e un cuvânt nu prea lung.

— Ce mai, ne-ajută o grămadă, spune Nesbitt. Un loc cu climă rece al cărui nume începe cu V? Ce să zic, așa eliminăm o groază de locuri...

— Așa e, Nesbitt, mersi, îl întrerupe Van. Ne trebuie niște hărți. Te pricepi să citești pe hartă, Nathan?

— Da. Mai e ceva. Știi ce formă are cuvântul.

— Ce formă? râde Nesbitt. Păi, zi așa! Știi *forma* cuvântului... altă mâncare de pește.

— Nesbitt, dacă nu poți să contribui cu nimic pozitiv, ai putea să fii drăguț și să te abții de la orice contribuție?

Dau din umeri și desenez cu degetul în aer.

Vom

— Bun. Cât de lung e cuvântul? Știi câte litere are?

— Sau din ce litere e alcătuit? îl mănâncă pe Nesbitt limba. Ar putea fi o întrebare utilă.

— Plăcuța era pe marginea drumului, în depărtare, însă nu era chiar așa departe, doar că nu pot să citesc numele, și de câte ori încerc să-mi amintesc sau să mă concentrez asupra lui, se preschimbă într-un amestec confuz de negru și alb.

— Cu ce cuvânt seamănă cel mai mult? mă întreabă Gabriel întinzându-mi o carte.

Nesbitt își agită mâinile clătinând din cap.

— Nu-mi vine să cred.

Las cartea și mă uit lung la el. Van și Gabriel mă imită.

— Ce?!

— Ce-ar fi să te duci după atlas, Nesbitt? îi spune Van. Apoi apucă-te să pregătești masa și fă o plimbare lungă.

Cât lipsește el frunzăresc cartea încercând să găsesc un cuvânt care să-mi amintească de numele locului din mintea mea. Nu reușesc.

Gabriel vine cu o foarfecă și se apucă să decupeze litere. Le tot aranjează până îi zic să se oprească.

— Cam aduce cu ăsta. Ce scrie?

— Volteahn. N-are niciun sens. Și..., continuă el căutând în indexul atlasului geografic, nici nu e trecut în index.

— Există vreun nume asemănător? întreabă Van.

Gabriel studiază indexul.

Mă ridic și mă duc la bucătărie. Nesbitt taie pâinea cu un cuțit zimțat. Când intru ridică ochii.

— Hei, amice!

Probabil nu am un aer prea mulțumit, căci urmează:

— Știi că n-am vrut deloc să te jignesc.

— Nu știu să citesc, bine? zic apropiindu-mă de el.

Cuțitul e îndreptat spre pieptul meu. E doar un cuțit de

tăiat pâine, însă tot poate să mă ucidă. Mă apropii și mai mult, astfel încât vârful cuțitului aproape îmi intră în piele.

Mă împing un pic și vârful se afundă doar puțin, până când Nesbitt își retrage cuțitul. În vârf e o picătură de sânge.

— Bine? insist.

— Da, Nathan, sigur. Glumeam și eu.

Glasul și rânjetul tâmpit îi sunt neschimbate, însă, cum stau lângă el, îmi dau seama că ochii i-au încremenit – culorile ce alunecă și se amestecă în iris parcă au înghețat. Se teme.

Sunt atât de mirat, că mă opresc. Nici nu mi-am dat seama că i-e frică de mine.

— Nathan, ce s-a întâmplat? mă întreabă Gabriel intrând în bucătărie.

După o scurtă ezitare, continuă:

— Credem că l-am găsit – locul de care ziceai.

— Se pare că nici nu e nevoie să învăț să citesc, îi zic lui Nesbitt. Și să știi, adaug, supa e prea sărată.

Îi întorc spatele și plec.

— Prea sărată? se miră Nesbitt. Prea sărată? Bine... dar... Când ies din bucătărie o văd pe Pers cum stă într-un colț al banchetei. Probabil că era acolo când am intrat. Îi recunosc expresia ochilor și o văd cum îmi arată colții și mârâie la mine când dau să ies.

Gabriel îmi arată numele satului din atlas.

— Țasta-i? Veltarlin. Țasta e numele pe care l-ai văzut?

— Nu știu sigur. Cam așa arăta. Lacul pare să fie tot ăla, însă îmi trebuie o hartă la scară mai mare ca să mă asigur.

Vine și Nesbitt la masă.

— L-ai găsit?

— Da, zic. Țasta tre' să fie – e un loc cu climă rece al cărui nume începe cu V.

— Marfă, rânjește Nesbitt.

— Acum ce facem? întreabă Gabriel.

Van se ridică, se întinde țeapăn și începe să se plimbe prin cameră. Scoate tabachera, însă doar se joacă cu ea, n-

o deschide.

— O luăm într-acolo. Putem să facem rost de niște hărți la scară mare pe drum, ca să ne asigurăm că ăsta e locul. Iar dacă e, Nesbitt merge în recunoaștere.

— Merg singur? întreabă el.

— Te simți flatat, nu te preface.

— Cu ce scop?

— Să cercetezi terenul cu cea mai mare grijă. Să privești, să observi. Să localizezi intrarea sau intrările. Să vezi dacă intră sau iese cineva. Să stabilești ce farmece de apărare folosește Mercury. Și, cel mai important, să te asiguri că nu te vede nimeni. Iar apoi să te întorci la bază.

— Și unde e baza?

Van se duce iar la atlas și își pune degetul, cu unghia perfectă, la câțiva centimetri de dealul și buncărul lui Mercury.

partea a patra

jurnal de buncăr

din nou optimist

Suntem la baza pe care ne-am stabilit-o într-o altă casă goală, la câțiva kilometri de buncărul lui Mercury. Ne-am uitat pe o hartă la scară mai mare și acum sunt sigur că ăsta e locul. Suntem aici de șaptezeci și două de ore și Nesbitt e plecat de șaptezeci și una de ore și jumătate. Van a lucrat fără oprire la o poțiune de convingere prin care s-o facă pe Mercury s-o trezească pe Annalise.

Tot amestecă și porționează, privindu-ne urât dacă facem vreun zgomot. Pers e încă urâcioasă și se holbează cu răutate la mine, însă nici eu nu mă las. Mai mult stau cu Gabriel, retrași în camera lui sau în bucătărie.

Primele două nopți mi le-am petrecut afară. Suntem în nord de tot și e frig. În prima noapte m-am întrebat dacă o să mă preschimb cumva, însă nimic. În a doua noapte am stat turcește pe pământ, urmărind soarele la apus și trecându-mi în revistă amintirile de când eram în pielea animalului, de când *el* mă luase în stăpânire, și mi-am amintit cum m-am simțit înăuntrul celuiilalt sine al meu și cum vedeam totul altfel. Tot nimic. Însă apoi am derulat viziunea pe care am avut-o când l-am ajutat pe Gabriel, mi-am amintit cum era în Țara Galilor, cum mi-am vârat țepușa în inimă, legându-mă de pământ și de el, eul animalic. Și atunci s-a întâmplat - am simțit cum mă inundă încet valul de adrenalină, m-am lăsat în voia lui și m-am preschimbat.

Țin minte aproape tot ce am trăit în trupul de animal.

N-am vânat nimic. Parcă mi-ar fi făcut o demonstrație, arătându-mi cum e, ajutându-mă să mă obișnuiesc - dar eram tot timpul doar un pasager, el era la volan. Eram doar în corpul lui, deși nu știu ce fel de corp era. După urmele labelor, cred că eram un lup sau un câine mai

mare.

Simt că pot să controlez mai bine momentul când mă preschimb. Sunt sigur că pot să opresc transformarea și că pot s-o declanșez.

Așa că la noapte rămân în casă, în pielea mea, în parte pentru că sper să se întoarcă Nesbitt și în parte pentru că nu vreau să mă preschimb iarăși atât de curând. Stau întins pe unul dintre paturile din camera lui Gabriel, simțindu-mă optimist.

Gând de bine nr. 1

Trăiesc. Mi-am primit Darul și am început să învăț să-l controlez. E mare lucru. *Trăiesc. Mi-am primit Darul și am început să învăț să-l controlez.*

Asta e clar de bine.

Gând de bine nr. 2

Îmi place de Annalise. M-am gândit destul de mult la ea și îmi place de ea. Mult. Și ea mă place. Cred.

Gând de bine nr. 3

Cel mai probabil, Annalise nu suferă deloc deocamdată. E cufundată într-un somn greu ca moartea, ceea ce e o situație periculoasă, însă aspectul ăsta probabil că nu o preocupă acum.

Gând de bine nr. 4

Acum știm unde e buncărul lui Mercury. Dacă Annalise e acolo, chiar cred că o să găsim o cale s-o scoatem fără să pățească nimic. Avem șanse s-o învingem pe Mercury. Patru contra una înseamnă reușită aproape asigurată. E acasă la ea, însă și noi putem s-o luăm ca din oală. E foarte puternică. Și noi suntem destul de puternici. Avem șanse mari să învingem. Desigur, e în stare să ne congeleze pe loc, învăluindu-ne într-o furtună de gheață, sau să ne sufle hăt departe la propriu sau, mai știu eu, să ne facă terci cu boabe de grindină cât toate zilele.

Gând de bine nr. 5

Suntem patru contra lui Mercury, ceea ce înseamnă că încă nu l-am omorât pe Nesbitt. Și nici nu cred c-o să-l mai omor. Nu mă mai calcă așa de rău pe nervi.

Gând de bine nr. 6

Dacă supraviețuim, o să fiu cu Annalise. Știu că n-o să se termine necazurile, mai e chestia cu Alianța și mai e mult până o să putem să ne vedem liniștiți de viață, însă măcar o să fiu cu ea. Chiar vreau s-o sărut ca lumea și să fac alte chestii pe care-mi doresc de ani întregi să le fac cu ea și n-am apucat niciodată și...

— Ești bine?

Gabriel - mereu cu mine.

— Da. Mă gândesc doar la diverse... știi, diverse chestii de bine.

— A, da. Te gândești la ea. La Annalise.

— Un pic. Cred că avem șanse să ne iasă. Să o salvăm. Și să supraviețuim.

Nu răspunde.

— Nu crezi?

— Mercury o să încerce să ne ucidă pe toți, cred că o să se străduiască din greu. Se pricepe la așa ceva.

Încerc să rămân optimist, așa că spun:

— Și cred că Alianța are șanse să funcționeze. Ar putea să schimbe radical lucrurile adică. Într-un an de zile toată lumea vrăjitorilor ar putea fi altfel.

Gabriel se ridică și mă întorc să mă uit la el. Se reazemă de perete, cu ochii la fereastră. Cerul e negru, înnorat. Camera emană o lumină verzuie slabă de la fumul-de-noapte al lui Van.

Se întoarce să se uite la mine, apoi iar se uită pe fereastră, cu mișcări țepene, smucite, ca și cum avea de gând să spună ceva și s-a răzgândit.

— Ești supărat? Îl întreb.

Nu răspunde imediat, însă apoi spune:

— Un pic. Poate mai mult.

— Pe mine?

— Pe cine altcineva?

— De ce?

— Nu vreau să mor, Nathan. Nu vreau să mor salvând o fată pe care o disprețuiesc. O fată în care n-am deloc încredere. O fată care cred că te-a trădat și o să te trădeze iar. Și dacă e să fiu un pic egoist – și se întoarce să se uite la mine –, nu cred că te interesează câtuși de puțin ce vreau eu, nu?

Încerc să-mi găsesc cuvintele, să-i zic cât de mult îmi place de el, cât de mult îl apreciez, că știu cât m-a ajutat. Sunt cuvinte de toată jena, însă decât nimic...

— Gabriel, suntem prieteni, încep. Ești un om cu totul special. Nici n-aș putea...

— Chiar știi cât de special sunt? mă întrerupe, ridicând glasul. Îți pasă măcar? Ești atât de prins în dramele tale, că nici nu vezi ce se întâmplă în jur.

— Gabriel...

— Prima persoană pe care am ucis-o, mă întrerupe el iar, am împușcat-o în cap de-aproape. Era ingenuncheată la picioarele mele – o legasem de mâini și de picioare. Plângea. Se ruga de mine. Mă implora s-o las în viață. Am împușcat-o în cap din față, lipindu-i pistolul de frunte. Se uita la mine. Am coborât pistolul, am țintit, i-am lipit pistolul de piele și am apăsat pe trăgaci. Ca să fiu sigur, am mai împușcat-o o dată în tâmplă, cum zăcea la pământ. Ca să fiu și mai sigur, am întors-o pe spate și am mai împușcat-o o dată, în inimă.

— Încerci să mă șochezi, îi spun, mă ridic și mă duc la el, însă o clipă sunt descumpănit când îi văd expresia feței.

Arată tare chinuit.

— Cine era?

— O fată care o turnase pe sora mea Vrajitorilor Albi. O chema Caitlin. Era o Semipură în care sora mea se încredea cu totul și în care mă încrezusem și eu. Și poți să zici acum: „Ei, mai greșește și Gabriel, a avut încredere în cineva care l-a trădat, nu se pricepe chiar așa de bine când e vorba să judece oamenii”. Și știi care-i răspunsul meu?

„Ai dreptate. Sigur că ai dreptate.” E greu să-ți dai seama ce-i cu oamenii și știi care-i necazul cu ei? Se schimbă, Nathan. Sora mea a avut încredere în Caitlin, și pe bună dreptate, era o fată de treabă, bună la inimă și drăguță și săritoare. La început a fost de partea noastră. Însă știi ce? Au convins-o să ne trădeze. Așa fac ei – întorc oamenii împotriva noastră.

— Nu înseamnă că Annalise a făcut la fel.

— Nu, nu înseamnă. Și se poate să mă înșel, Nathan. Se poate să nu te fi trădat. Însă, când o văd pe Annalise, îmi amintește cumva de Caitlin.

— Gabriel...

— Ce-i drept, îmi dau seama că Caitlin nu prea a avut de ales, însă încă putea să aleagă. Era pe jumătate Vrăjitoare Albă și, dacă n-ar fi făcut ce voiau de la ea, ar fi chinuit-o îngrozitor. Însă din cauza ei au prins-o pe sora mea. Sora mea iubea un Vrăjitor Alb și Caitlin era mesagera lor. Însă mai târziu soră-mea s-a dus să-l vadă, pe teritoriul Vrăjitorilor Albi. Întotdeauna a fost impulsivă, plină de viață, înflăcărată. Au prins-o. Avea șaptespe ani, la fel și băiatul. Pe el l-au închis o lună și după aia i-au dat drumul. Pe sora mea au spânzurat-o. Nu știu ce i-au făcut înainte s-o omoare. Tu ce crezi că i-au făcut, Nathan?

Nu-i răspund, știu că nu vrea să afle.

— Încă o urăsc pe Caitlin. Săptămâni la rând după ce am împușcat-o mi-am dorit să pot s-o mai fac o dată, s-o fac mai încet, să se chinuie și mai rău, să se teamă și mai rău, să sufere cum a suferit sora mea.

Mă duc la el și-l îmbrățișez. E prima dată când mă duc eu la el.

Mă aștept să clacheze, să înceapă să plângă. Însă el mă împinge în lături și mă privește drept în ochi.

— Mă gândesc mult la sora mea, cât a suferit, ce i-au făcut. Pe tine te iubesc mai mult decât pe sora mea, Nathan. Nu credeam că se poate, dar e adevărat. Și cred că ai dreptate. Chiar cred că avem șanse s-o învingem pe Mercury, până și Alianța se poate să funcționeze. Însă mai cred și că o să te omoare, Nathan, și o să ai parte de o

moarte urâtă, dureroasă și lentă. Și n-am ce să fac să previn asta atâta timp cât tu nu vezi că tu și Annalise nu vă potriviți deloc. Refuzi să vezi asta. Așa că nu pot să-ți promit decât că o să te ajut, și, dacă n-o să reușesc și o să mori, o să-l chinui pe omul vinovat de moartea ta mai mult decât pe Caitlin.

Și iese din cameră.

Ei, hai c-a fost de bine.

punem la punct planul de bătaie

— Nu. Nu. Nu.

S-a întors Nesbitt și nu e deloc prea optimist.

— Uite ce e, am zis doar. Sigur există un farmec de apărare.

A doua zi dimineată stăm toți la masa din bucătărie și punem totul la punct. Încercăm să găsim o cale să pătrundem în buncăr fără știrea lui Mercury.

— Ce-ar fi să săpăm un tunel? întreabă Gabriel.

— Desigur, se plesnește Nesbitt peste frunte. Nu ne trebuie decât niște utilaje de minerit, niște explozibil, câteva excavatoare, câțiva oameni să sape. Mai mult de două săptămâni nu ne ia.

Are dreptate, știm. Și mai știu și că nu se poate intra decât cum m-am gândit eu de la bun început.

— Trebuie să mă duc să bat la ușă.

Se uită toți la mine, mai puțin Gabriel, care știe că am dreptate - de-asta își ține capul plecat.

— N-o să mă omoare - cel puțin nu pe loc. O să vrea să știe dacă nu i-am adus cumva capul sau inima lui Marcus.

— Cât crezi c-o să-i ia să afle? întreabă Nesbitt.

— Vreo zece secunde, îi răspunde Gabriel uitându-se la mine.

— Da, zic. Însă o să vrea să-mi asculte propunerea. Când am văzut-o ultima oară tocmai aflase că a murit Rose, că Marcus mi-a oferit cele trei daruri și Vânătorii îi invadau valea. Era mânioasă, îngrozită. Altfel o să fie când o să mă duc acum la ea.

— Așa speri tu, spune Nesbitt.

— Așa că o să-i spun că vreau s-o elibereze pe Annalise, continui. Ce o să-și dorească oare în locul morții lui Marcus?

— Moartea ta, comentează Gabriel.

— Există riscul ăsta, însă pun pariu că Mercury o să vrea să mă chinuie cât mai mult. O să vrea să mi-o arate pe Annalise, să-și savureze victoria. Cred c-o să mă poftească în casă. Cred c-o să mă primească.

Se uită toți lung la mine.

— Și după aia? mă întreabă Gabriel. Acum că ți-a ieșit așa de bine faza asta.

— Și după aia... După aia o să vă strecurați voi din spate și o s-o asaltați pe Mercury, o să-i dați să bea poțiunea de convingere, o să aflați cum s-o trezim pe Annalise și apoi o luăm din loc.

Nesbitt izbucnește în râs. Gabriel își dă ochii peste cap.

— S-ar putea să funcționeze, spune Van.

Ne uităm toți uimiți la ea.

— Șmecheria e să intrăm toți. Mercury știe că Pilot voia să-i aducă o nouă ucenică, spune Van privind-o pe Pers, care stă într-un colț și se strâmbă la noi. Am putea să ne folosim cumva de ea.

— Aș putea să i-o duc eu pe Pers lui Mercury. În mine ar avea încredere, spune Gabriel. Și aș putea s-o urmăresc pe Mercury să văd ce farmec de apărare a pus la intrare.

Tăcere. Van își fumează țigara.

— Nu cred că e bine să vină Gabriel.

Dacă ne vede Mercury împreună, o să intre la bănuieli.

— Ce-ar fi... să mă duc eu cu Pers. Am salvat-o de atacatorii lui Pilot. „Nu știu ce să fac cu ea, m-am gândit că i-ar plăcea să stea cu tine, Mercury. Ah, apropo, ce mai face Annalise?” Mercury mă duce la Annalise, timp în care Pers se prinde ce farmec a pus la intrare.

— E franțuzoaică, nu pricepe o boabă de engleză. Și oricum nu vrea să te ajute, spune Gabriel.

— Zi-i că sigur o să mă omoare și ea are ocazia să privească. Așa o să se simtă motivată.

— Nu, spune Van. Tu și Pers trebuie să intrați, însă e nevoie să afle altcineva ce-i cu farmecul de acces. E o idee bună oricum. Dacă o mai ajustăm pe ici, pe colo, s-ar putea să meargă...

buncărul lui mercury

A doua zi dimineța suntem gata. E devreme, cerul e senin, azuriu. Se anunță o zi frumoasă.

— M-am tot uitat, spune Nesbitt. Altă intrare nu e. Mercury are vreo scurtătură înăuntru, altfel nu văd cum poate să intre cu tot cu provizii pe-aici. Întrebarea e... o fi acasă?

— Știu cum putem să aflăm, zic.

În buncăr se intră printr-un tunel îngust săpat în deal. Nu se vede până unde se întinde, căci la vreun metru de la gura lui nu se vede decât bezna. E în versantul împădurit dinspre lac. Nu se văd nicio cărare, niciun om ieșit cu câinele la plimbare, niciun om punct. Nu suntem în Anglia, ci în Norvegia. La capătul lumii.

Merg cu Gabriel până la intrare – primul val invadator. Gabriel s-a preschimbât ca să arate ca Pers și e îmbrăcat în hainele ei. Arată fix ca ea, merge ca ea, vorbește ca ea și se strâmbă ca ea. La un moment dat pot să jur c-o să mă scuip, de dragul veridicității.

Am plănuț să pătrundem doar noi doi în buncăr deocamdată. O să-i zic lui Mercury că Pilot i-o trimite pe Pers și că, dacă tot am venit, trebuie s-o văd pe Annalise, ca să fiu sigur că e încă în viață. Cât mă conduce Mercury la Annalise, Gabriel o să se furișeze să le dea drumul celorlalți în buncăr. Atunci Nesbitt și Gabriel o iau pe Mercury ca din oală și o silesc să bea o poțiune de adormit preparată de Van. Ne gândim că o să reușească dacă-și unesc forțele și se apropie fără să prindă ea de veste. Cât doarme Mercury, Van poate să-i administreze poțiunea de convingere.

Planul nostru poate să dea greș în o mie de feluri și, dacă lui Mercury îi miroase ceva a putred, am încurcat-o

cu toții, caz în care am căzut de acord că nu mai încercăm s-o salvăm pe Annalise, ci că ne concentrăm să ne salvăm pielea.

— Dacă murim toți n-avem cum s-o ajutăm, a zis Nesbitt.

Intrăm în tunel. Nu mișcă nimic în aerul și mai rece decât afară. Aprind lanterna și o luăm încet, cu prudență, prin tunel. Pereții sunt denivelați, din rocă dură, ca podeaua, și parcă suntem prinși într-o menghină - pereții se tot apropie până când nu mai putem să mergem ca lumea unul lângă altul.

În față se vede o ușă, sau mai degrabă două uși - o poartă din bare de metal și imediat după ea o ușă de lemn masiv cu ținte de metal.

Trag de poartă, însă e încuiată cu lacătul. Lumina lanternei pare să fi slăbit și tăcerea e și mai grea în jur.

Întind mâna printre barele porții și bat tare la ușa de lemn, cu podul palmei, apoi cu pumnul, însă nu prea se aude cine știe ce zgomot. Bat și mai tare, cu capătul lanternei. Până și acum tunelul pare să absoarbă zgomotul, nu știu dacă o să ne-audă Mercury. Însă poate ne simte prezența. Cine știe ce farmec îi apără casa?

— Mercury! strig bătând iar. Ai musafiri.

Așteptăm.

Dau să bat iar, însă mi se pare că aud ceva și Gabriel se apleacă și el de parcă i-a ajuns la ureche zgomotul. E un sunet de zăvor frecat de o suprafață metalică ruginită - scoate un țipăt de protest și apoi tace. Se mai aude un zăvor hârșâind metalic, iar apoi... tăcere. Ușa de lemn se deschide încet și în clipa aceea îmi vine în nări un miros neobișnuit, picant. Mă uit la Gabriel, care încuviințează din cap în semn că și el a simțit mirosul și că are de-a face cu deschiderea ușii. Nu-i nevoie de nicio cheie sau parolă, ci doar de ceva cu miros picant!

Când ușa se deschide, nu se vede decât întuneric. Însă știu că Mercury e cu noi, căci aerul se răcește dintr-odată.

Când ridic lanterna o văd - figura înspăimântătoare pe care mi-o amintesc atât de bine - înaltă și cenușie, ca un piron noduros și ruginit, cu părul ca un burete de sârmă și

ochii negri ce aruncă fulgere.

Îmi trimite în piept o pală de aer înghețat, de mi se încheagă țurțuri în păr și în nări. Sunt silit să închid ochii și să mă feresc. Îmi amorțește spatele de frig, vântul acela bate atât de tare, că mă încovoi chinuindu-mă să mă prind de pereții tunelului și totodată să-l ocrotesc pe Gabriel cu corpul meu.

Apoi, la fel de iute, vântul încetează. Mă îndrept de spate și mă întorc spre ea.

— Mercury! Îi zic pe post de salutare, regretând că nu mi-am pregătit din timp replicile.

— Nathan. Ce surpriză. Și văd c-ai adus o prietenă.

— Nu suntem prieteni. Ea e Pers. Voia să ți-o aducă Pilot, să-ți fie ucenică, cred, însă... Pilot a murit.

Mercury nu spune nimic, însă ochii îi scânteiază o clipă orbitor.

— Au ucis-o Vânătorii. Eram cu ea, am fugit cu Pers.

— Și de ce-ai venit aici? Iar vrei să-mi aduci Vânătorii pe cap, la mine acasă?

— Nu. Nu m-au urmărit. Asta a fost acum o săptămână.

— Ce mi-e o săptămână, ce mi-e un an. Tot îți iau urma.

— M-au pierdut, nu știu unde m-am dus.

— Și cum de-ai dat de mine? mă întreabă Mercury strâmbând din buze.

— Ce mai contează? (Știu că n-o să mă creadă dacă-i spun că mi-a dezvăluit Pilot unde e.) Acum sunt aici.

— Și de ce ești aici? Ți-am zis să-l ucizi pe Marcus și să-mi aduci inima lui - n-o văd nicăieri.

— Tocmai despre asta voiam să vorbim. N-am prea apucat să discutăm oferta pe care mi-ai făcut-o, cu toți Vânătorii ăia care trăgeau în noi.

— Nu e negociabilă.

— Doar ești femeie de afaceri, Mercury, totul se poate negocia.

— Dar nu și asta.

— La început ai vrut să-l ucid pe Marcus ca să-mi oferi tu cele trei daruri, însă înainte să plec după Fairborn ne-am învoit să lucrez un an pentru tine.

— Și asta ai venit să-mi oferi? rânjește Mercury disprețuitor.

— Nu. Vreau să ți-o dau pe Pers la schimb pe Annalise.

Mercury îl studiază pe Gabriel și spune într-un sfârșit:

— Oricum era a mea, o să ți-o iau din mâini.

Deschide lacătul cu o agrafă de-a ei, îl apucă pe Gabriel de umăr, îl trage înăuntru și închide poarta.

— Cu tine și cu tatăl tău altfel stau lucrurile.

— Bine, dar...

— Nu e negociabil. Vino la mine cu capul sau inima lui Marcus.

E cel mai rău - și mai previzibil - răspuns pe care mi-l putea da.

— Trebuie neapărat s-o văd pe Annalise, spun agățându-mă de barele porții.

— Ba nu trebuie, îmi dă Mercury replica.

— Ba da. De unde știu că trăiește? Nici măcar nu știu unde e. De unde știu că n-ai lăsat-o în seama Vânătorilor? O să fac ce-mi ceri, Mercury. Dacă pot, o s-o fac. Însă trebuie să știu că Annalise e în viață. Trebuie s-o văd mai întâi.

Mercury șovăie. Încă n-a închis lacătul. Se gândește - tot e ceva.

— Îmi pun viața în joc venind aici, Mercury. Poți să mă ucizi pe loc. Nu te rog decât să mă lași s-o văd pe Annalise.

— Ultima oară când am discutat mi-ai zis că n-o să-ți ucizi niciodată tatăl.

— Asta era înainte să mă lase baltă, cu toți Vânătorii ăia. Era să mor - era să mă prindă de atâtea ori -, însă am reușit să fug fără să mă ajute niciun pic. Toată viața l-am așteptat, am crezut c-o să mă ia cu el, am crezut c-o să mă învețe ce știe, că o să rămân lângă el, dar nu - preferă să mă lase la cheremul Vânătorilor, să mă prindă și să mă chinuie până mor.

— E un om crud. Mă bucur că ai înțeles, Nathan.

Îmi plec fruntea ținându-mă cu mâinile de bare și îi zic:

— Fac orice pentru Annalise, Mercury. O să-mi pun viața în joc ca s-o ajut, însă trebuie s-o văd mai întâi. Te rog...

Nici nu-ndrăznesc să ridic privirea. Nu-mi rămâne decât să sper că Mercury n-o să vadă, în ura ei, că n-o să-l ucid niciodată pe Marcus, că n-o să pot niciodată să-l ucid. Însă trebuie s-o conving că o să încerc măcar, de dragul lui Annalise.

— Te rog, Mercury, o implor în genunchi.

Poarta de fier se deschide fără zgomot. După ce șovăi o clipă, ridic ochii.

— O să te fierb de viu dacă încerci vreo șmecherie, spune Mercury dându-se înapoi în bezna din spatele ei.

Mă ridic din genunchi și intru pe ușă. Mercury închide poarta și ușa de lemn, zăvorând-o cu doi drugi de fier. Apoi ia între degete câteva boabe dintr-un mic vas de piatră săpat în zidul tunelului și le presară peste drugi. În aer se simte iar mirosul puternic și picant. Cred că boabele alea fixează drugii la locul lor.

Tunelul se întinde mai departe ca afară, cu excepția câtorva lămpi cu ulei atârinate din loc în loc pe pereți, ce răspândesc o lumină gălbuie pâlpâitoare. Mercury îl prinde zdravăn pe Gabriel de mână, trăgându-l după ea prin tunel, care cotește la dreapta, iar eu îi urmez din spate. Pătrunde printr-o perdea de pânză groasă și intru după ea într-o încăpere largă, o sală mare cu pereți tăiați grosolan în piatră, pe care atârnă tapiserii. Și perdeaua prin care am trecut e tot o tapiserie. Nu se vede nicio ușă, bănuiesc că în spatele fiecărei tapiserii se întinde alt tunel.

Mercury se oprește în mijlocul sălii și-i dă drumul lui Gabriel.

— Așteaptă aici, îi zice, iar Gabriel îi aruncă o privire confuză jucată perfect.

— Pers nu vorbește engleza, doar franceza, îi zic lui Mercury.

Mercury mormăie ceva și Gabriel se strâmbă exact ca Pers. Îi dă ocol și îl cercetează din toate unghiurile.

— Așa deci, Pilot a murit. E o pierdere grea pentru toată lumea. Dar Gabriel? Înțeleg că și el a murit?

— Ne-am dat întâlnire în pădure. N-a mai venit. Apoi au sosit Vânătorii.

Din cuvintele mele ar trebui să fie limpede ce s-a petrecut - l-au prins și l-au torturat pe Gabriel, până când le-a dezvăluit unde trebuia să ne întâlnim.

— Îmi pare rău, îmi spune Mercury.

— Serios? mă strâmb și eu. Mi-e greu să te cred.

— Gabriel a fost un Vrajitor Negru nobil.

Se întrerupe, trecându-și mâna prin părul lui Gabriel, ridică o șuviță între degete și-i dă drumul apoi. Cred că Gabriel are până și păduchi, ca Pers.

Știu că trebuie să nu las lucrurile să stagneze.

— Unde-i Annalise? o întreb.

— Îți asumi o groază de riscuri de dragul lui Annalise, Nathan. Ești sigur că merită?

— Da, sunt sigur.

Mercury vine și se uită țintă în ochii mei.

— Dragostea adevărată mută și munții.

— Dacă trebuie să aleg între Annalise și tata, o să aleg. Însă trebuie s-o văd. Arată-mi că e-n viață și o să fac ce vrei tu.

Mercury se dă și mai aproape și mă mângâie iar pe obraz. Are degetul rece și uscat ca un oscior.

— Mereu ai mirosit tare bine, Nathan, îmi zice.

— Tu, în schimb, nu miroși deloc bine, mârâi. Arată-mi-o pe Annalise.

— Ce-mi place când te lupți, Nathan. E un deliciu. Vino, până nu mă răzgândesc.

Se întoarce, trece pe lângă Gabriel zicându-i ceva în franceză, iar Gabriel se strâmbă și se așază pe podea. O urmez pe Mercury până în capătul sălii, în dreptul unei tapiserii înfățișând o scenă de vânătoare - un bărbat călare pe lângă care aleargă un câine și o căprioară rănită de săgeți. În spatele tapiseriei se întinde un tunel exact ca acela care duce la intrare. Mercury deja a luat-o prin el.

Planul nostru pare să funcționeze. Gabriel probabil a luat-o înapoi spre intrare în timp ce eu merg după Mercury prin tunel, care aduce mai degrabă cu un coridor. Pe ambele părți sunt uși de lemn și Mercury deja a ajuns la cea din capăt. Intră pe ea, iar atunci eu încetinesc pasul.

Mi-am făcut atâtea griji pentru partea cu Mercury, încât nu mă simt pregătit să dau cu ochii de Annalise.

Trec pragul, așteptându-mă să dau de o celulă, însă mă pomenesc într-un dormitor. În el se află un scaun, o masă, un scrin înalt și un șifonier, toate dintr-un lemn bogat, închis la culoare. O lampă cu ulei atârnă în mijlocul camerei, luminând și parfumând încăperea, iar sub ea e un pat, iar în pat e Annalise.

Simt cum îmi bate inima nebunește de frică – Annalise e palidă la față și are ochii închiși. E întinsă pe spate, arătând astfel mai degrabă moartă decât adormită.

Îi ating mâna – e rece. E tare trasă la față. Mă aplec să ascult dacă respiră, însă nu aud nimic. Îi pipăi gâtul căutându-i pulsul și nu-l găsesc.

— Ceva nu-i în regulă, spun. Nu doarme.

— Nu, Nathan, nu doarme. E cufundată într-un somn de moarte. Nu respiră și n-are nici urmă de puls, corpul și mintea îi funcționează la cel mai redus nivel posibil, însă e încă în viață.

— Cât poate s-o mai ducă așa?

Mercury nu-mi răspunde, doar se duce la Annalise și-i netezește părul răsfirat pe pernă.

— Mercury! Cât o mai duce?

— Încă o lună. Dacă trece mai mult de-atât e deja prea târziu.

— Trebuie s-o trezești. Acum!

— Nu văd nicăieri inima lui Marcus.

— Trezește-o și ți-o aduc. Dacă moare, nu mai vezi nimic de la mine în veci.

Mercury îi netezește iar pletele.

— Te rog, Mercury.

— Nathan, nu-mi place deloc să te văd implorând.

O înjur.

— Trezește-o acum! Trezește-o sau nu-ți mai dau nimic.

Sunt convins că o să-mi rădă-n nas, însă în loc de asta îmi spune:

— Întotdeauna mi-ai plăcut, Nathan.

Apoi se întoarce să se uite la Annalise.

— Și recunosc că nu pare s-o mai ducă mult. Vrajitorii Albi n-au cine știe ce puteri. Un Vrajitor Negru rezistă de trei ori pe-atât.

— Mercury, dac-o lași să moară, nu te alegi cu nimic. Nu-mi acorzi destul timp ca să ajung la Marcus. E imposibil.

Mercury vine și mă privește în ochi.

— Așa deci, o să-l ucizi? O să-ți ucizi tatăl?

— Da. O să reușesc cumva, îi răspund cu toată convingerea, privind-o în ochi.

— O să fie greu.

— O să reușesc. Însă doar dacă o trezești pe Annalise. Acum.

— O s-o țin prizonieră până te achiți de obligație.

— Da, da, de acord.

— O să fie sclava mea. Te avertizez, Nathan, nu am pic de răbdare cu sclavii sau prizonierii mei. O să mă port urât cu ea. Cu cât îl nimicești mai curând pe Marcus, cu atât mai puțin are de suferit Annalise.

— Da, înțeleg.

— Prea bine.

Se întoarce și o sărută pe Annalise pe buze, iar atunci buzele lui Annalise se desfac și răsuflarea fierbinte poartă cuvintele din gura lui Mercury în a lui Annalise. Mercury se îndreaptă de spate și își trece mâna în jos pe brațul lui Annalise și o mângâie pe obraz cu dosul degetelor, spunându-mi:

— Am declanșat procesul. Scânteia vieții s-a reaprins, însă o să dureze câteva ore, poate și-o zi, înainte să treacă la următoarea fază și să se trezească.

Mă duc și o iau pe Annalise de mână.

— Care-i următoarea fază? o întreb pe Mercury și mă întorc spre ea, însă deja a luat-o spre ușă, pleacă.

Habar n-am dacă Gabriel a apucat să le deschidă celorlalți ușa. Trebuie s-o rețin pe Mercury, însă nu știu cum aş putea face asta fără să-i stârnesc bănuieli.

— Pot să fac ceva? Are nevoie de apă sau...

— Ți-am zis doar..., începe Mercury dând să se întoarcă.

O întrerupe un glas. Seamănă cu al lui Pers, însă Gabriel nu s-ar apuca s-o cheme. Nu știu ce zice, dar am o presimțire nasoală.

Mercury iese din cameră cu un aer mai degrabă iritat decât furios. Mă duc la ușă, cu gând să mă iau după ea. Mercury dă tapiseria deoparte și rămâne cu spatele la mine. Prin deschizătură văd sala mare și aud iar glasul lui Pers. Vine într-un suflet la Mercury. E Pers cea adevărată, e îmbrăcată altfel decât Gabriel. Când mă vede, strigă ceva arătând cu mâna. Habar n-am ce zice exact, însă pot să ghicesc în mare.

Mercury nici nu răspunde, doar se întoarce spre mine, iar eu mă ascund în dormitor, evitând la mustață un trăsnet. Când îndrăznesc să scot iar capul iute pe coridor, văd tapiseria lăsându-se la loc. Mercury s-a dus în sala mare. Trăsnetele răsună în tot buncărul, pereții coridorului se scutură de parcă stau să se prăbușească.

Gonesc până la tapiserie, însă chiar înainte să ajung la ea aud un foc de armă, apoi o explozie și încă una, și încă una, astfel că undele de șoc se amplifică tot mai mult, până când întreg buncărul pare să se cutremure. Acum urlă un vânt nimicitor, cu care mă lupt în timp ce dau la o parte tapiseria și arunc o privire în sală, dând cu ochii de Van, față în față cu Mercury.

Nesbitt e la celălalt capăt al sălii, cu arma îndreptată spre Pers, care zace pe podea, cu o gaură de glonț în frunte. O clipă mă cutremur, însă nu e Gabriel - e adevărata Pers, cea îmbrăcată în alte haine.

Nesbitt întoarce arma spre Mercury, însă vântul bate și mai tare, încât nici nu poate să țină arma ca lumea. De-abia se ține pe picioare.

Îl zăresc și pe Gabriel, a renunțat la deghizare. Stă în genunchi într-un colț, cu arma în mână, însă nici el nu reușește s-o țină cum trebuie. Când trage, nimerește pe lângă.

Mercury ridică brațele și le rotește deasupra capului, iar vântul se preschimbă în vijelie, ridică pe sus toate obiectele - perne, hârtii, o măsuță - și le vântură prin

cameră. Până și scaunele masive de lemn se prind într-o horă ciudată, iar vântul mă suflă în spate, pe coridorul adăpostit.

Mercury e în centrul vijeliei, urlând de furie dezlănțuită. O limbă de fulger saltă în aer, dreaptă și tot mai lungă. Van scoate un țipăt și de-abia atunci pălește fulgerul. Nesbitt trage, însă nu poate s-o rănească pe Mercury. O să ne omoare pe toți.

Tapiseria de la capătul coridorului mă biciuie în față și mă dau înapoi. Vreau să mă las în seama animalului. Vreau să mă mai preschimb măcar o dată în el. Mă las inundat de valul de adrenalină animalică, mă bucur să-l simt.

Sunt în el. În corpul animalului. Însă e altfel de data asta – acum amândoi ne dorim același lucru.

tapiseria ne biciuie peste faţă. ne repezim şi o smulgem cu dinţii. suntem puternici, cât toate zilele, până şi în patru labe ne ținem capul la înălţime.

se aude urletul vântului, care aduce cu un glas de femeie, numai că nu mai are nicio noimă. cuvintele sunt doar tunete, sunete scrâşnite, mânioase.

femeia în gri e cu spatele la noi. rochia îi flutură sălbatic, se face fâşii, pletele îi stau drept în sus, fluturându-i vijelios. din furtuna ce-o împresoară zboară trăsnete. îşi întinde braţele şi aruncă cu fulgere prin cameră. vântul se mai potoleşte. cealaltă femeie e la podea, se târăşte, bărbatul mai în vârstă e lângă ea. e furios, se teme pentru viaţa lui şi a femeii de pe podea, însă e înarmat. face un pas în faţă şi trage, însă arma e descărcată, iar atunci se repede cu un strigăt la femeia care tună şi fulgeră, însă ea îşi duce braţul în spate şi o pală de vânt îl saltă pe bărbat de la podea şi-l izbeşte tare de perete. femeia care tună şi fulgeră nu stă să se uite ce i-a făcut, nu-şi mută ochii de la cealaltă, care se îndepărtează de-a buşilea, şi un trăsnet nimereşte în podea, mai s-o atingă pe femeia îngenunchată. fulgerul mai că ne orbeşte, urmat de un tunet ce răsună în încăpere.

în dreapta, mai încolo, zărim o mişcare, un tânăr stă la intrarea unui alt coridor. din tâmplă îi curge sânge.

întoarcem capul spre femeia care tună şi fulgeră. ea e singura ameninţare. o să ne omoare dacă n-o omorâm noi. o luăm în faţă şi o amuşinăm - mirosul metalic al mâniei.

femeia de la podea e încă în viaţă, e sleită de puteri, însă rosteşte ceva.

vântul se mai potoleşte puţin. pletele femeii care tună şi

fulgeră se lasă pe umeri. iar spune ceva și încă un trăsnet izbește podeaua. femeia căzută mai scoate un urlat scurt, ascuțit și se lasă moale. din haine îi iese fum. părul îi arde.

ne apropiem de femeia care tună și fulgeră. înțepenește. simte ceva. ne pregătim să sărim, încordându-ne picioarele din spate. femeia se întoarce. ne vede. e mirată, însă nu dă înapoi, ridică brațul ca să stârneasca vântul sau să azvârle un trăsnet, însă deja ne-am repezit la ea. e întinsă pe podea sub noi, am înșfăcat-o. e slabă și pare plăpândă, însă e tare ca piatra, pierdută în îmbrățișarea noastră.

în jur, prin încăpere, cad fulgere amețitoare. tare. și mai tare. și mai luminoase. se prăvălesc aproape, fără să ne nimerească. furtuna s-a dezlănțuit urlând din plin, mușcător de rece. iar noi suntem chiar în miezul ei. însă nu ne lăsăm, o strivim pe femeie la pieptul nostru. îi trosnesc coastele, trosc, trosc, trosc. ne înfigem ghearele în carnea ei, de-o parte și de alta a pieptului, ni le afundăm bine, de-i rupem oasele, o sfâșiem. începe să curgă sângele fierbinte. și iarăși ne înfigem ghearele în carnea tare, pătrunzând printre coaste, până în măruntaie, până la oasele bazinului.

vântul s-a stins.

acum nimic nu mai mișcă, e liniște.

frica a dispărut, topindu-se odată cu ultima limbă de fulger, cu ultimul trăsnet.

o flăcăruie linge marginea unei tapiserii. în aer se înalță fuioare de fum și abur.

femeia care tuna și fulgera a încremenit.

slăbim strânsoarea și lăsăm corpul să pice la podea. o amușinăm de la umeri până la măruntaie, în rana roșie căscată larg.

sângele ei e tare bun.

o apucăm cu fălcile, săltând-o puțin de la podea, ne bucurăm de carnea roșie și de mirosul sângelui.

sunt într-o sală de baie.
tremur ca varga.
însă eu sunt.

umplu cada cu apă și îmi spăl sângele de pe braț.
îmi amintesc clipă de clipă cum a fost în pielea
animalului. îmi amintesc tot.
stau întins în cadă și mă cufund cu totul. când ies la
suprafață, apa e roz.
îmi vine să vomit, așa că ies și mă duc lângă veceu, însă
nu vomit.

tremurul a încetat

ne sărutăm

— Se poate să vorbim?

Gabriel apare în ușa băii. Sunt cu spatele la el, însă îl văd în oglindă. Face un pas în față. E incredibil, desăvârșit de frumos, de îngrijorat și de uman și mă privesc în oglindă. Arăt neschimbat, însă nu sunt.

— Țin minte tot, îi spun lui Gabriel.

Îmi amintesc chiar și cum m-am preschimbat iar în om. După ce a murit Mercury, am rămas lângă ea, parcă simțind cum viața i se risipește în tăcerea din jur. Nesbitt s-a dus șontâc-șontâc la Van, a îngenuncheat și i-a luat pulsul, i-a vorbit, i-a zis să se vindece. Era pârlită toată, înnegrită și fumegândă. Nesbitt i-a vorbit încet. Mirosea a tristețe. Gabriel a ieșit de pe coridor. Nu mai avea arma în mână. A venit la mine, cu brațele întinse și palmele spre mine, fără să mă privească în ochi, ci tot lăsându-și privirea în podea, și s-a așezat lângă mine pe covor. M-am așezat și eu lângă el și m-am odihnit, iar adrenalina animalică s-a topit cât ai clipi din ochi și iar am fost om. M-am întors la sinele de-acum. La Nathan.

— E bine că-ți amintești, spune Gabriel.

— Da, poate. Nu știu.

Mă întorc spre el.

— E altfel când sunt în pielea animalului, eu sunt altul.

O spun așa încet, încât nu știu dacă mă aude măcar.

— Nu te teme de Darul tău, Nathan.

— Nu mă tem de el, nu mă mai tem. Dar când sunt în pielea animalului, totul e altfel. Îl urmăresc, însă sunt și parte din el, simt tot ce simte el. E o senzație minunată, Gabriel, să mă preschimb cu totul în el - să fiu cu totul și

cu totul sălbatic. Nu vreau să fiu un animal, Gabriel, însă câtă vreme sunt, mă simt minunat. E cel mai plăcut, mai năvalnic, cel mai intens și mai frumos sentiment din lume. De când mă știu, am crezut că Darul reflectă ceva din firea omului, așa că, din câte îmi dau seama, Darul meu îmi oglindește dorințele, iar eu doresc să fiu cu totul sălbatic, absolut liber. Să nu mă stăpânească nimic.

— Ți-a plăcut?

— E rău?

— Nu e vorba de bine sau de rău aici, Nathan.

Nu știu dacă pot, însă vreau să-i spun, așa că îi spun:

— Îmi place.

— Ador când ești sincer cu mine, îmi spune el venind mai aproape. Te cunoști așa cum ești cu adevărat, mai bine decât oricine.

Știu că iar o să mă sărute, așa că îi pun mâna pe piept ca să-l opresc.

Însă apoi îl privesc în față, în ochi, cu scânteile lor aurii ce se răsucesc în iriși, și nu mai știu de ce mă împotrivesc. Sunt curios să-l cunosc. Și simplul gest de a-i atinge pieptul îmi stârnește o senzație anume. E bine, îmi place. Nu prea știu ce vreau, însă sunt sigur că, dacă n-o să-mi placă, o să mă opresc.

Îmi trec mâna pe umărul lui și îl iau de ceafă. Când îmi înclin doar o idee capul, aplecându-mă în față, nu face nicio mișcare. E încremenit locului. Mâna de la ceafă mi-o afund în părul lui. Nu îl privesc în ochi, ci îi urmăresc buzele, rostindu-i numele încetișor: „Gabriel”.

M-am apropiat atât de mult de el, mai că ni se ating buzele, și rostindu-i iar numele, vin și mai aproape, încât acum chiar ni se ating. Pare un sărut, însă nu prea e. Îmi place, mai vreau. Îmi mișc buzele fără să-i pronunț numele acum, de-abia dacă îl ating, apoi vin și mai aproape, îi mângâi buzele cu ale mele. Și el mă sărută. Nu-mi mai pasă de nimic. Vreau cu disperare să simt mai mult, îl sărut din ce în ce mai apăsător, îl trag cu totul spre mine, cuprinzându-l în brațe, gurile ni se deschid, limbile ni se ating apăsător, ni se ciocnesc dinții și dintr-odată îl împing în

lături, în perete, mă îndepărtez cu fața la el și ies din baie.

Trebuie să fiu cu Annalise. Nu înțeleg deloc ce se întâmplă cu mine.

sertarul încuiat

Parc-a trecut o viață de om de când a sărutat-o Mercury pe Annalise ca s-o trezească. Stau la căpătâiul ei de trei-patru ore și mă bucur că încă doarme. Așa pot să stau pe scaunul de lângă pat, cu capul sprijinit de spetează și ochii întredeschiși, și să mă uit la ea, să o admir în frumusețea ei pură, iar dacă pot să-mi ocup mintea cu asta, nu mai e nevoie să mă gândesc la altceva.

Se aude o bătaie în ușă și intră Van înainte să spun ceva. Văd că s-a vindecat bine și repede, însă i-a rămas o cicatrice pe o jumătate a feței.

— Mi-a zis Nesbitt că te găsesc aici. Vreo schimbare? mă întreabă.

— Nimic. Mercury a spus că s-a ocupat de prima fază a procesului și c-o să treacă ore bune până la a doua. Însă habar n-am care e a doua fază. Nu știu dacă am ceva anume de făcut sau ce.

Van se așază pe un scaun, de cealaltă parte a patului. Poartă un costum nou și arată impecabil, cum o știu. Nici părul nu-i stă prea rău, chiar dacă observ că șuvițele de lângă urechea dreaptă i-au ars.

— Hai să vedem ce se-ntâmplă, îmi spune aprinzând o țigară. Presupun că în a doua fază începe să se trezească.

Închid ochii și picotesc un pic. Mă gândesc la Gabriel. Am vrut să-l sărut, să văd cum e, și a fost fain, bine. Mi-a plăcut. Însă prefer s-o sărut pe Annalise. Iar Gabriel îmi e prieten, deși s-ar putea să fi stricat totul – sper să nu, totuși, pentru că el ar trebui să mă înțeleagă mai bine decât oricine. Deși nu prea știu ce-i de-nțeles.

Deschid ochii și mă îndrept de spate.

— Crezi că trebuie să fac ceva anume? o întreb pe Van fără să mă gândesc.

— Ca s-o trezești pe Annalise?

— Da.

— Cum ar fi...? face Van înclinându-și capul în stânga și îndreptându-se un pic în scaun.

— Ce știi eu? În basme se zice că prințul o trezește pe prințesa adormită cu un sărut. Mercury a sărutat-o deja, dar poate ar trebui s-o sărut și eu.

— Nu-mi vine să cred că n-ai încercat, spune Van. Deși șmecheria cu săruturile nu pare deloc genul lui Mercury. Însă oricum nu se prea întâmplă nimic deocamdată, continuă uitându-se la Annalise.

Mă ridic, mă duc la Annalise, mă las încet, cu grijă și îi sărut buzele. Sunt reci. Mai încerc o dată, ceva mai apăsător. Îi pipăi obrazul, e rece. Îi caut pulsul la gât - nimic.

Mă așez la loc, cu ochii la Annalise.

— Sigur ceva nu e bine.

— Observi ceva deosebit la scrinul ăla de lângă tine? mă întreabă Van trăgând din țigară.

Mă întorc și mă uit la el. E un scrin înalt de stejar, cu opt sertare. Toată mobila din cameră - șifonierul, patul, scrinul și scaunele - e din același soi de lemn.

— De o oră mă uit la el și a început să mă calce pe nervi. De ce există câte o cheie în fiecare încuietorie a scrinului, în toate încuietoriile din cameră, în afară de cea din sertarul de sus?

Mă uit în jur. Are dreptate - toate sertarele au încuietori, însă în fiecare e vârată câte o cheiță. Și ușa camerei are o cheie în yală, la fel și șifonierul. Încerc să deschid sertarul de sus, însă nu se urnește din loc. În schimb, celelalte se deschid și sunt toate goale.

Van își strivește țigara de mânerul scaunului și se ridică.

— Cred că ai dreptate - chiar e nevoie să faci ceva s-o trezești, dar nu-i trebuie un sărut, ci altceva. Iar eu aș pune acest altceva fix în sertarul ăla.

Încearcă să-l deschidă cu cheia sertarului de jos, însă nu merge.

— Ne trebuie cheia potrivită.

— Mercury nu folosea nicio cheie, spun și ies repede.

Știu că una din agrafele lui Mercury e la Gabriel, însă nu prea mă simt în stare să dau ochii cu el deocamdată. Mai bine am de-a face cu un cadavru.

În sala mare încă plutește fumul. Mă uit la podea, în locul unde știu că am lăsat-o. Nu o văd, însă dau de două tapiserii făcute sul așezate una lângă alta într-o parte a camerei. Cea mai mare conține probabil cadavrul lui Mercury, iar cea mai mică, pe al lui Pers.

Trag sulul mai mare spre mijlocul încăperii și mă apuc să-l desfac. E neplăcut - e țeapănă și se întoarce clătinându-se cu fața în jos, apoi pe spate, iar atunci o am pe Mercury în fața mea - se holbează la mine cu ochii larg deschiși. Sunt încă negri, însă nu mai strălucește nicio stea în ei și nu-i mai străbate niciun fulger. Îi pipăi cu grijă părul și scot toate agrafele. Șaptespe cu totul! Unele au la capăt capete de mort roșii, altele sunt negre, albe, verzi, iar altele sunt de sticlă. Nu mai știu la ce e bună fiecare, însă Rose mi-a zis că unele descuie uși, altele diverse încuietori, iar altele sunt mortale.

Îmi vâr cu grijă agrafele în buzunar. Nu-mi rămâne decât s-o înfășor la loc pe Mercury. O acopăr la loc cu marginea tapiseriei și-mi vâr degetele sub ea, iar atunci văd cum alunecă ceva din rochia pătată de sânge. E un lăntșor de argint cu un medalion cu un sistem de prindere complicat în interior. Medalionul e fixat într-un cuib cu model împletit din multe fire de argint și aur care nu se deschide. Iau o agrafă cu cap roșu și o apăs în medalion.

Nu prea știu ce mă aștept să găsesc înăuntru - vreo poțiune specială sau cine știe ce bijuterie de preț -, însă dau peste un portret în miniatură ce înfățișează o fată care seamănă cu Mercury. Însă nu-i ea. Mercury nu e atât de vanitoasă să poarte la gât propriul portret. Trebuie să fie sora ei geamănă, Mercy, străbunica mea. Marcus a ucis-o, iar acum eu i-am ucis sora. Vrajitorii Negri sunt renumiți pentru că își ucid rudele și se pare că am devenit un Vrajitor Negru în toată regula la capitolul ăsta.

Închid la loc medalionul și îl pun la loc între faldurile rochiei.

O înfășor și o trag lângă perete.

Îi arăt lui Van agrafele în dormitor.

— Cele cu cap de mort roșu deschid încuietori.

Când vâru una în încuietoarea sertarului, spre mulțumirea mea, se aude un clic slab. Sertarul se deschide lin și înăuntru se găsește o sticlă violet.

Van o ia și-i scoate dopul tocit. Când își apropie nasul de gura sticlei, își trage repede capul și ochii i se umezesc.

— Cu poziunea asta poți s-o trezești pe Annalise, spune. Îți sugerez să torni doar o picătură.

— Pe buze?

— Romantic, ce să zic, însă nu prea eficient. Aș zice să-i turnăm direct în gură.

Iau sticla și o aplec, în timp ce Van îi ține gura deschisă, și atunci se prelinge o picătură vâscoasă, albastră, pe marginea gurii, și când îmi zic că nu e bine, e prea mult, picătura îi cade în gură.

Îmi țin mâna pe gâtul ei, căutându-i pulsul. Trece un minut întreg și nimic. Stau așa și mai aștept un minut, iar atunci parcă simt ceva – un puls foarte slab.

— Se trezește, spun.

Van îi ia și ea pulsul.

— Da, numai că inima îi bate foarte încet. Să văd dacă pot să pregătesc ceva.

Și iese.

annalise nu respiră

Nu e bine. Nu e bine deloc. Inima lui Annalise bate mult prea tare – prinde puteri clipă de clipă, însă nu bate normal, cum trebuie să bată. Îmi țin mâna pe gâtul ei, simțindu-i pulsul din ce în ce mai rapid, iar dintr-odată nu mai simt nimic. S-a oprit. E a doua oară când se oprește. Data trecută i-a revenit după zece secunde. Mă apuc să număr.

Cinci

Șase

Șapte

Opt

Haide, haide

Zece

Unșpe

Fir-ar să fie!

Apoi se aude o bătaie slabă, slabă de tot, ca mai înainte, și încă una, și încă una, din ce în ce mai tare. E un tipar. La naiba! Dacă e un tipar înseamnă că o să se tot repete.

Încă-mi țin mâna pe gâtul ei. Van nu s-a întors încă și nu știu...

Deschide ochii.

— Annalise? Mă auzi?

Se uită la mine fără să mă vadă.

Și iar îi bate inima din ce în ce mai tare, din ce în ce mai puternic, însă mult prea rapid.

Și iar se oprește.

— Annalise. Annalise.

Patru

Cinci

Șase

Șapte

Opt

Nouă

Te rog, te rog să respiri iar

Te rog

Te rog...

Ochii i se închid.

Vai, nu, nu, nu.

Însă apoi iar îl simt, slab, însă zvâcnind – pulsul. Prinde elan iarăși, însă ceva mai încet. Sau poate doar încerc să mă conving singur? Annalise nu deschide ochii.

— Annalise. Eu sunt, Nathan. Sunt cu tine. Te trezești. Sunt aici. Nu te grăbi. Respiră încet. Încet.

Pulsul pare să i se stabilizeze, bate rapid, însă nu gonește în halul în care gonea înainte și pielea îi pare un pic mai caldă. Îi iau mâna – e atât de slabă, de osoasă, că mă sperie.

— Annalise, sunt aici. Te trezești. Sunt cu tine. Pleoapele îi flutură iar și se deschid. Privește în sus, tot fără să se uite la mine. Ochii îi arată nefiresc – morți. Nu se zărește nicio sclipire argintie. Și iar simt cum îi accelerează pulsul din ce în ce mai tare. Vai, nu. Încă își ține ochii deschiși și inima îi bate atât de repede și de tare, mai să-i iasă din piept, după care...

— Nu. Nu. Annalise. Nu.

Îi iau pulsul, însă știu deja că iar i s-a oprit inima.

Nu mai sunt în stare să număr. Nu mai fac față. Fir-ar să fie! Să-i fac masaj cardiac sau ceva? Trebuie s-o întind pe ceva tare. Îmi strecor mâinile sub ea și o ridic de pe pat, e așa de ușoară, mult prea ușoară. O las cu blândețe la podea și nu prea știu ce să fac.

Îmi proptesc mâinile în pieptul ei și mă tot împing. Parcă trebuia să cânti ceva – parcă așa mi-a zis Arran. E o melodie vioaie, mai mult nu-mi amintesc. Mă împing în pieptul ei, îi masez inima, pornind-o iar. Însă de fapt nu știu ce să fac. Habar n-am dacă e bine ce fac, însă nu-mi rămâne decât să tot încerc. Nu trebuie să mă las.

— Nathan, ce s-a întâmplat? întreabă Van îngenunchind lângă mine.

— I se tot oprește inima. A deschis ochii, însă arătau morți și inima i s-a oprit iar.

— Faci ce trebuie.

— Cred că i-am rupt coastele, nu știu cât de tare să mă împing.

— Nu-i nimic, o să se vindece.

Van îi pipăie gâtul, fruntea și obrazul. Îmi întinde o țigară.

— Suflă-i fumul o dată pe minut în gură până se termină țigara. O să-i facă bine la inimă, deși s-ar putea să-ți facă rău ție.

Trag din țigară și simt că mă ia amețeala când suflu fumul în gura lui Annalise. Când trag iarăși fumul în piept, îmi revin, însă când îl dau afară mă simt beat, de parcă îi transmit lui Annalise toate puterile mele. Îmi țin gura lângă a ei și o privesc în ochi, însă nicio schimbare. Trag iarăși din țigară și când îi suflu fumul în gură îmi lipesc ușor buzele de ale ei. Ochii îi sunt la fel. Îi suflu iar fumul, lipindu-mi stângaci buzele de ale ei și când mă uit în ochii ei văd că sclipesc.

— Nathan?

— Da, sunt aici.

— Vă las, îmi șoptește Van și îi simt mâna pe umăr.

— E aieveya? Întreabă Annalise.

— Da. Amândoi suntem aieveya.

— Bine, spune dintr-o răsuflare.

— Da, e foarte bine. Ai dormit, ai fost sub puterea unei vrăji.

— Mi-e frig.

— O să încerc să te-ncălesc. Ai dormit mult de tot.

Mă cercetează din ochi - irișii îi sunt de un albastru intens, în care plutesc încet scânteile argintii.

— Mi-e frig, spune.

Însă îmi caută mâna și i-o cuprind. Iau o pătură de pe pat, o acopăr cu ea, mă întind lângă ea s-o încălesc și îi vorbesc. Îi tot repet că sunt cu ea, o să fie bine, a dormit și s-o ia încet.

Deși a dormit luni de zile, pare extenuată. E prea slabă -

îi ies oasele prin piele și e tare trasă la față, acum că s-a trezit. Arată mai slăbită și mai bolnavă decât când dormea.

Stăm întinși unul lângă altul și o țin în brațe ca să-i țin de cald.

— Ai fumat? mă întreabă.

— Da. Am fumat împreună o țigară, dar nu era cu tutun.

Nu răspunde. Am impresia că a adormit iar, însă după o vreme spune:

— Nathan?

— Da?

— Mulțumesc.

Și adoarme.

prinde puteri

Annalise doarme în brațele mele. Stăm așa de ore întregi și e bine. Pentru asta m-am luptat și asta am așteptat. Însă nu e perfect. Annalise e îngrozitor de slabă și de fără vlagă.

Se aude un ciocănit în ușă. Nu vreau să mă mișc, să n-o trezesc pe Annalise. Doarme cu capul pe pieptul meu, iar fruntea i s-a încălzit. Mie mi-e cald, am transpirat.

Când se deschide ușa, simt un vânt rece. Nu e Mercury.

— Cum se simte? mă întreabă Gabriel pe un ton aproape politicos.

A rămas în ușa dormitorului. Pare enervat.

— Doarme. E slăbită. Foarte slăbită. Cred că trebuie să mănânce. Și să bea lichide, bănuiesc.

Încerc să vorbesc pe un ton sec, de parcă aș discuta strict o problemă medicală, nu despre fata pe care o țin în brațe.

Se lasă tăcerea. O tăcere prelungită.

— Îi spun lui Nesbitt să se ocupe, spune el și pleacă.

Dau să-i mulțumesc, dar știu că nu i-ar plăcea și oricum a plecat deja.

Annalise doarme mai departe.

Nu mult după aceea, apare Nesbitt cu un castron.

— Supă cu un mic stimulent de-al lui Van.

Lasă jos castronul.

— Gabriel e în toane rele, cine știe de ce. Eu unul nu-l înțeleg, doar am salvat fata.

— Cât e ora? îl întreb.

— Habar n-am. De ce?

— Sigur e noapte, dar nu mă simt rău.

— A, da. E noapte. Van spune că Mercury a pus o vrajă ca să se poată trăi în buncăr. Se pare că e o mare

realizare, Van nu știe cum a reușit.

Acum îmi amintesc - Mercury avea o vrajă asemănătoare și la cabana din Elveția.

După ce pleacă Nesbitt o trezesc pe Annalise cu binișorul.

— Sunt amețită, spune ea deschizând ochii. Și mă simt cam ciudat.

— Ai fost sub puterea vrăjii luni întregi.

Nu-i zic că s-a mistuit încet-încet, însă se pare că așa s-a întâmplat.

— Luni întregi?

— Două luni.

— Mamă, ce-am mai dormit.

Se saltă un pic și se uită în jur.

— Unde suntem?

— În casa din Norvegia a lui Mercury.

— Și Mercury unde e?

— A murit.

— Deci suntem în siguranță? spune ea după ce se gândește un pic.

— Cât se poate de în siguranță, cred.

Ridic castronul.

— Trebuie să mănânci.

— Cum m-ai găsit? Ce s-a întâmplat cu Mercury? Povestește-mi tot ce s-a întâmplat cât am dormit.

— Îți povestesc dacă mănânci.

— S-a făcut. Chiar mi-e foame.

Îi dau să mănânce. Cât soarbe ea încet-încet supa, îi povestesc totul, până când castronul e gol și am terminat de zis ce-aveam de zis, i-am povestit până și de Darul meu, cum i-am ucis pe Vânători, până și pe Pilot. Pune doar câteva întrebări. Tace și ascultă cu atenție. Mă întreabă de Alianță și spune că pare o idee bună. Mă mai întreabă și de Darul meu și încerc să-i explic, însă e prea greu, până la urmă îi zic doar că mă preschimb. Tot repetă că i-am ucis pe Vânători ca să mă apăr, e de înțeles, însă când îi zic de Pilot nu spune decât:

— Dacă n-ai fi fost tu, aș fi murit.

Așa că i-am povestit tot. Dar de fapt nu chiar tot.

Nu i-am zis că unul dintre Vânătorii pe care i-am ucis era fratele ei și că i-am sfâșiat beregata. Nu i-am spus că i-am băut sângele. Nici n-am pomenit de sânge. Nu i-am zis că, în pielea animalului, am tendința să mănânc una-alta – gen căprioare, vulpi și șobolani.

Și nici nu i-am zis cât îmi place să trăiesc în pielea animalului.

Și clar nu i-am zis că acum câteva ore mă sărutam cu Gabriel.

Însă știu că nu-i momentul acum. Annalise era să moară. Încă nu s-a restabilit, vreau doar să mă bucur că suntem împreună.

— Ce e? mă întreabă uitându-se la mine.

— Nimic, zic, clătînând din cap. Îmi fac griji pentru tine. Ți se tot oprea inima.

— Ei, acum m-am mai înzdrăvenit. Vreau să văd dacă sunt în stare să merg.

Mă ridic primul din pat și Annalise își lasă picioarele peste margine, se ridică și se clatină un pic.

— Oho! M-a luat amețeala.

Când o sprijin, se ține de mine.

— Însă nu-i nimic, ești aici.

Se lasă pe mine și o țin în brațe. E tare fragilă, parc-ar fi de sticlă. Am grijă să n-o strâng prea tare, când îmi amintesc de coastele ei.

— Te dor? o întreb.

— Un pic, clatină ea din cap.

Însă se strâmbă când îi ating coastele.

— Sunt în viață, oricum. M-am trezit. Și pot să mă vindec, simt, îmi spune zâmbind.

Își pune mâna pe obrazul meu.

— M-ai salvat, Nathan. M-ai căutat, ți-ai pus în joc viața pentru mine. Ești prințul meu care a venit să mă salveze.

— Nu-s prinț.

Își apropie chipul de al meu și mă sărută pe buze.

— Orice ai fi, îți mulțumesc.

Apoi se dă în spate și mă privește lung.

— Arăți obosit.

— Se pare că e foarte obositor să salvezi lumea de vrăjitoare rele.

— Acum trebuie să te odihnești tu. Ia te uită, un pat! exclamă ea întorcându-se. Tocmai ce-ți trebuie. Hai înapoi cu mine, mă pofteste trăgându-mă spre el.

Mă las condus spre pat, se întinde și mă lungesc lângă ea. Miroase tare bine. După un somn atât de lung, miroase curat, cum o știam.

— Chiar ești prințul meu, eroul meu, îmi spune. Nimeni pe lumea asta n-ar fi făcut ce-ai făcut tu. Nici măcar ai mei. Mai ales ai mei. Însă tu, tocmai omul pe care toată lumea mi l-a descris drept răul în carne și oase... ți-ai riscat viața ca să mă ajuți.

Închid ochii și rămân așa, în brațele ei. E plăcut să mă odihnesc la căldură și miroase bine, așa că îmi zic că o să-i spun mâine de Kieran.

Mă sărută încordată pe buze, un pic stângaci pentru ea. O sărut și eu, trăgând-o spre mine și începe să plângă. Știu că plânge de ușurare că e în viață și îi șterg lacrimile de pe obraz. Mă privește cu ochi scânteietori. Obrazul îi e catifelat când i-l ating cu degetele și cu buzele, o sărut pe față și mai jos pe gât. Și ea mă sărută la fel pe față. Stăm vârați unul în altul și rămânem așa, eu cu capul la pieptul ei, ascultându-i bătăile repezi ale inimii. Îmi zic că mulțumită mie acum e în viață și îi bate inima, iar asta nu se poate să nu fie un lucru bun, nu se poate.

groparii

Mă trezesc lângă Annalise în pat, îi simt căldura trupului. Nu sunt obișnuit să dorm cu cineva, e ciudat, dar și plăcut. Încă miroase cum o știu, doar că nu așa de curat, și vreau s-o sărut. Deschid ochii. Îmi zâmbește. Nu mai e așa de palidă.

— Cum te simți? o întreb.

— Mai bine. Mult mai bine. Tu?

— Bine. Numai că mi-e foame!

— Avem noroc, tocmai ne-a adus Nesbitt micul dejun. Cred că a profitat de situație ca să mă cunoască și să afle ce facem, oricum, avem ce mânca, iar eu mor de foame.

— Mi s-a părut că aud o voce.

În mod normal mă trezesc pe loc dacă aud voci, însă am dormit foarte profund de data asta.

Mâncăm terci de ovăz - e o porție cât toate zilele, pentru zece oameni - cu gem, miere și stafide. Annalise mănâncă un castron mare și se lasă pe spate, zicându-mi că se simte bine, doar că simte că pute.

— Nu poți deloc.

— Oricum trebuie să fac un duș.

Se ridică și o ia spre ușă spunându-mi:

— Mă simt mult mai în puteri. N-am amețit deloc.

Cred că-mi dă de înțeles că poate să meargă singură la baie. Mă întind în pat și adorm la loc, tot așteptând să se întoarcă.

Mă trezesc când se deschide ușa. Mă simt revigorat și încântat că un sunet atât de slab m-a smuls din somn, însă mă temperez când intră Nesbitt în cameră, nu Annalise.

— Ai dormit bine, amice?

Nu se așteaptă să-i răspund, știu.

— Trece timpul, tre' să te scoli, îmi zice adunând vasele

de la micul dejun.

— O aștept pe Annalise.

— E cu Van. Ai dormit ore în șir, amice. Annalise a pornit în recunoaștere prin buncăr cu Van – e un labirint. Eu am tot gătit și am făcut curat în sală. Iar Gabriel – rânjește el – o să facă pe groparul, iar tu o să-i dai o mână de ajutor.

M-am apucat să sap cu Gabriel pe deal. Merge încet. Pământul e tare și plin de bolovani și rădăcini de copaci. Mai întâi trebuie să dăm cu târnăcopul și cu toporul, altfel nu facem nicio treabă cu lopețile. Ore întregi muncim în tăcere după ce îmi dau seama că Gabriel nu vrea să-mi răspundă, orice i-aș zice, așa că după cinci minute o las baltă.

Când terminăm e aproape seară și începe să plouă. Cerul s-a întunecat și a început să bată un vânt rece ca gheața. Ploaia se preschimbă repede în grindină. Îmi azvârl lopata peste marginea mormântului mai mare pe care l-am săpat și îl rog pe Gabriel să mă ajute să ies. Nu știu dacă mă face să aștept sau a plecat, însă după ce îmi tot cade grindină în cap vreun minut îmi dau seama că trebuie să mă descurc singur. Mă cațăr peste margine, alunecând și mânjindu-mă de noroi. Gabriel s-a adăpostit sub un copac și se uită la mine. Vreau să aduc vorba despre noi doi și despre mine și Annalise, însă, ca de obicei, habar n-am cum să atac subiectul, așa că îi spun:

— Am impresia că ți-ar cam plăcea să nimeresc acolo și să nu mai ies – și îi arăt din cap mormântul.

— O să te alături Alianței? mă întreabă fără să mă ia în seamă.

— Așa am promis...

— Din câte se cunoaște, Vrăjitorii Negri nu prea au obiceiul să-și respecte cuvântul.

— Eu nu sunt Vrăjitor Negru, Gabriel. Sunt pe jumătate Alb. Și vreau să fac cum e bine. Cred...

— Și crezi că faci bine dacă i te alături?

— Soul face mult rău, trebuie oprit... I-am zis lui

Annalise de Alianță și i se pare o cauză bună. Vrea să se alăture și ea.

— Sigur că vrea, se strâmbă Gabriel. Numai că, desigur, ca să-l oprim pe Soul trebuie să moară multă lume. E foarte bine și frumos să fii alb ca zăpada și nepătat, să lupți de partea binelui e foarte nobil, sunt sigur că o să-i placă la nebunie. Asta pân-o să vadă pe pielea ei ce înseamnă.

— Nu cred că-și face vreunul din noi vreo iluzie...

Gabriel întoarce capul și rămânem o vreme tăcuți. Nu l-am mai văzut în toane așa de proaste, îmi dau seama că n-are niciun sens să-i explic ceva. Îmi iau lopata și dau să mă întorc la buncăr.

— Că tot veni vorba, îmi spune Gabriel punându-mi-se în cale, i-ai zis de tine? I-ai zis de Darul tău?

— Da... știe aproape tot.

— Aproape tot?

Ridic din umeri.

— Și i-ai zis de Kieran?

Clatin din cap.

— Dar ai de gând să-i zici?

— Da, însă nu chiar acum.

— Nu te credeam laș - se vede cât de puțin mă pricep la oameni.

— Încerc să mă port cât pot de frumos cu ea, Gabriel. Sunt varză când vine vorba de discuții și din astea, știu că trebuie să-i spun, însă mi-e greu. Și chiar vorbim - despre o groază de chestii. Tu mă cunoști, îmi știi foarte bine latura Neagră, însă Annalise îmi cunoaște cealaltă latură. Și recunosc că mă tem că n-o să mă înțeleagă și n-o să mă accepte niciodată așa cum sunt, ca tine. Mi-e chiar groază. Însă nu înseamnă că nu-mi știe partea bună. Doar mi-a văzut-o de când ne știm. Vreau să fiu cu ea, vreau să fiu bun.

Se uită la mine. Are fața udă de ploaie, însă mi se pare că și plânge.

— O iubesc, întotdeauna am iubit-o, știi doar.

— Dar pe mine?

Știu că mă întreabă ce simt pentru el, acum că l-am sărutat.

— Gabriel, noi doi suntem prieteni.

— Așa te săruți cu toți prietenii tăi? mă întreabă ceva mai puțin brutal – sincer.

— Nu, doar cu tine.

Tăcem o vreme. Vreau să zic ceva, însă, ca de obicei, nu-mi găsesc deloc cuvintele și nu îndrăznesc să îl ating. Știu că nu e bine.

— Știi că dacă ne alăturăm Alianței o s-avem noroc dacă nimerim într-o groapă ca alea, îmi spune el. Dacă ne prind, o să ne taie bucățele și habar n-am ce-o să facă cu ele. Chiar sper să-mi găsesc odihna într-un mormânt, continuă înfigând lopata în pământ. Soră-mea n-a avut parte de așa ceva – de un mormânt, adică.

— Cât m-au ținut în cușcă, spun, încuviințând din cap, am știut că pot să mă omoare oricând și dacă puneau mâna pe tata, sigur mă omorau. Am crezut c-o să mă îngroape lângă cușcă. Însă nici nu m-am gândit c-o să am parte de vreun mormânt, de înmormântare sau ceva. Iar acum, dacă mă prind și mă torturează și... în fine, dacă se întâmplă așa, dac-o să mor așa, asta e și gata. Nu vreau deloc să se întâmple și o să fac tot ce pot ca să nu se-ntâmple, însă, să fim realiști, n-o să trăiesc în veci în pace și armonie. Pot să fug în cele patru zări, ei tot o să mă caute, Gabriel. Fie că mă alătur Alianței, fie că nu. Știi doar. Visez la o viață liniștită pe malul unui râu, însă așa ceva n-o să fie posibil atâta timp cât Soul și Wallend sunt în viață și există Vânătorii pe lumea asta. Tot timpul o să stau cu grijă și tot o să mă prindă până la urmă Vânătorii. Trebuie să lupt de partea Alianței și să sper că o să am parte după aia de viața pe care mi-o doresc. O viață fără prigoană, fără nicio cușcă. Aș vrea măcar o zi așa. O zi în care să nu mă gândesc că îmi vrea cineva răul, să nu mă simt vânat de nimeni. O zi în care să mă simt bine. Însă mai întâi trebuie să lupt.

— O să fie nasol, Nathan. O să fie luptă grea.

— Mercury mi-a zis odată că sunt un ucigaș înnăscut. Cu

siguranță nici nu i-a trecut prin cap c-o s-oucid. Însă încep să-i dau dreptate. De-asta m-am născut, de-asta sunt aici.

— Nu există ucigași înnăscuți, spune Gabriel dând din cap. Nu ești deloc așa ceva.

— Dar tu? Ce ai de gând?

— Dacă o să lupți, atunci o să lupt și eu.

— Dacă nu crezi în cauză, Gabriel, nu lupta și gata.

— Nu pot să trăiesc fără tine, Nathan. Am vrut să te las baltă în groapa aia și să plec, dar n-am putut. Nu pot să mă îndepărtez nici zece pași de tine, mă doare. Fiecare clipă cu tine e prețioasă. Fiecare clipă, nici nu știi cât o prețuiesc.

Lasă privirea în pământ și apoi mă privește iar în ochi.

— O să-ți fiu prieten pe viață. O să te ajut clipă de clipă, n-o să te las. Te iubesc, Nathan. Te-am iubit din ziua în care te-am întâlnit și te iubesc din ce în ce mai mult pe zi ce trece.

Nu știu ce să zic.

— Însă nu înseamnă că-ți dau dreptate întru totul. Pe cei din Alianță n-o să-i intereseze decât să te pună să omori cât mai mulți oameni. Și chiar cred c-o să omori o groază. Cât despre fata pe care zici c-o iubești și care abia dacă te cunoaște pentru că ți-e prea teamă să-i spui adevărul, ei bine, cred că ai și de ce să te temi, pentru că n-o să te înțeleagă – nu poate. Și cu cât o să ucizi mai mulți oameni și o să vadă mai bine acea latură a ta... Cred că o să ajungă să se teamă de tine, încheie el ridicând din umeri.

Însă n-a încheiat, ci urmează:

— Eu însă o să te iubesc mereu. Și când o să zac sub pământ într-o chestie din aia – și arată din cap spre mormânt – tot o să te iubesc. Pe vecie.

Gabriel intră în buncăr și eu rămân în ploaia care îmi spală noroiul de pe haine.

fairbornul e al meu

Ne-am adunat toți în bucătărie, să mâncăm și să ne încălzim. Gabriel îmi vorbește iar ca de obicei și Annalise e lângă mine, deși încă n-au schimbat o vorbă. Annalise l-a cunoscut la Geneva și de-atunci a simțit că n-o are deloc la inimă. Când i-am zis că Gabriel e îndrăgostit de mine s-a mirat, însă a comentat:

— Am crezut că mă urăște pentru că sunt Vrăjitoare Albă. Așa mai înțeleg și eu.

Nu i-am spus că Gabriel n-are deloc încredere în ea și crede c-o să mă trădeze.

Soba din bucătărie seamănă cu aia din casa Celiei din Scoția și acum stau la gura ei, sprijinindu-mi bocancii de ea ca să mi-i usuc. Din hainele ude mi se înalță aburul. E o bucătărie aparte. Fără frigider sau congelator și clar fără microunde, însă cu o cămară plină de mâncare – conserve, oale și borcane. Trei jamboane, funii de ceapă și usturoi, un sac de cartofi și rafturi ticsite cu rotocoale de brânză. Iar Nesbitt a dat peste vinărie.

— Mâine-dimineață le înmormântăm pe Mercury și Pers. La prima oră, ne anunță Van.

— Și după aceea ce facem? o întreabă Gabriel.

— Peste patru zile e o întrunire cu șefii rebelilor Albi la Basel, răspunde ea cu ochii la mine. Eu voi merge. Și aş vrea să vii și tu, Nathan, dacă ni te alături.

— Ți-am zis că da și o să mă țin de cuvânt. Iar tu mi-ai zis că o să-mi dai cuțitul Fairborn înapoi.

— Ți-am zis, nu? Mi-am închipuit eu c-o să vrei să pui mâna pe el cât de curând.

Își scoate tabachera din sacou și spune:

— Nesbitt, te rog, dă-i Fairbornul lui Nathan.

Nesbitt scoate cuțitul dintr-o geantă de piele de la

picioarele lui Van. Îl ține o vreme în mână, uitându-se la el. Știu că n-are de gând să mi-l dea fără să facă nazuri, nu-i stă în fire. Mă privește zâmbind, însă i-l întinde lui Gabriel.

— Nu-l vrei tu, Gabby?

Gabriel clatină din cap.

— Hai, ia-l. Ia cuțitul și vâă-l în mine.

— Chiar mă tentează, zâmbește Gabriel.

Întinde mâna nesigur și se uită la mine, curios dintr-odată.

— L-ai folosit?

— De două ori, răspund încuviințând din cap.

L-am folosit pe pielea mea o dată și pe a Jessicăi altă dată, și de ambele ori l-am simțit însuflețit de o viață a lui. Gata să spintece în dreapta și-n stânga.

Nesbitt încă ține cuțitul în mâna întinsă, rânjind.

— Te rog, Gabriel, fă-ne hatârul să-i ștergi rânjetul de pe față, îi spun.

Gabriel dă să ia Fairbornul. Cu stânga ține teaca și cu dreapta mânerul. Trage. Arată tare ciudat, aproape caraghios, cum se tot opintește și trage de mâner. Cuțitul pare înțepenit în teacă.

— Nu vrea să iasă, ai? face Nesbitt.

— Nu, răspunde Gabriel și se uită la mine.

Nesbitt îl ia și încearcă și el să-l scoată, de ochii lumii.

— A fost făcut pentru tine, Nathan, spune Van, pentru ai tăi. Își recunoaște stăpânul și nu taie decât în mâna ta, a tatălui tău, a tatălui lui și așa mai departe. E un obiect extrem de periculos. Puterea cu care e înzestrat – să te recunoască, să dăinuie un secol și mai bine – e cu totul deosebită.

Nesbitt mi-l aruncă.

— Așa că noi, restul, n-avem ce face cu el.

Prind Fairbornul, mă ridic în picioare dând ocol mesei, scot cât ai clipi cuțitul din teacă și i-l pun la gât lui Nesbitt.

— Chiar că vrea să te taie, Nesbitt, spun eu.

Însă nu glumesc – cuțitul chiar vrea să taie, pare însuflețit în mâna mea. Are o putere întunecată, ucigașă. Fairbornul e însetat de sânge.

E un obiect prea serios ca să-l chinui pe Nesbitt cu el. Mă uit atent la cuțit. Mânerul e negru, la fel și tăișul, turnat dintr-un metal aspru, fără luciu, deși e ascuțit brici. E greu. Când îl vâr în teaca de piele neagră se conformează fără tragere de inimă. Iar când îl scot, parcă iese într-un suflet; apoi îl vâr iarăși cu greu și încep să mă obișnuiesc cu el. Îl scot ultima oară și apoi îl vâr la loc, cu un gest hotărât.

cicatricile

Seamănă un pic cu fanteziile mele de pe vremuri, numai că e mult, mult mai bine, și sunt ceva mai încins și mai asudat decât credeam c-o să fiu vreodată. Nu pot să mă mișc, nu vreau s-o trezesc pe Annalise. Acum stă lipită de mine, însă azi-noapte am stat strâns îmbrățișați, cuprinzându-ne cu brațele și picioarele, ceea ce a fost bine, așa cum și acum e bine. N-are de ce să fie rău.

Ne-am trezit azi-noapte încinși și am început să ne mângâiem. Mi-a pipăit fiecare cicatrice în parte. Le-a privit atent. M-a întrebat de ele. I-am povestit cum a fost de fiecare dată. Am o groază, așa că a luat ceva. Nu prea mă deranjează să vorbesc despre ele. I-am povestit și de tatuaje și ce mi-a făcut Wallend. Cicatricile de la încheietura mâinii sunt urâte, dar sunt doar cicatrice, nimic mai mult. Tatuajele îmi amintesc cât de rău e Consiliul. De fapt nici nu e nevoie să-mi amintească, însă n-am cum să scap de ele. Cicatricile de pe spate sunt altfel, arată cel mai înfiorător și chiar sunt înfiorătoare, îmi închipui.

— Din ziua aia nimic n-a mai fost la fel, a spus ea. Nu știam ce-avea de gând să facă Kieran. Însă când mi-a zis să fug acasă, l-am ascultat. Am crezut că, dacă le zic părinților mei, o să-l oprească, nu de dragul tău, ci de al lui Kieran, ca să nu aibă probleme. Însă când am ajuns acasă, tata nici n-a vrut s-asculte. Era de partea lui Kieran. Iar mama i-a ținut isonul ca de obicei. Tata mi-a zis că nu ascultasem când mi se zisese să nu te văd și să nu vorbesc cu tine. Mi-au zis că Kieran mă apără, așa cum se cuvine să facă un frate mai mare. Iar tata a zis că și el trebuie să-și facă datoria de tată și să mă facă să înțeleg că ești un om rău. Mi-a spus că ești ca toți Vrăjitorii Negri, poate și

mai rău, pentru că ești fiul lui Marcus. A zis că nimeni nu poate să aibă încredere în tine, că eu sunt doar o fată nevinovată, o Ucenică Albă nevinovată de care profiți. Și a ținut-o tot așa. Că nu ești de încredere, că o să ajungi un Vrăjitor Negru când o să crești, că la fire ești fără niciun dubiu Negru, că...

A șovăit o clipă.

— Că și mama ta a fost tot rea, chiar mai rea decât Marcus, pentru că trebuia să aibă mai multă minte și ea e de vină că a fost ucis soțul ei și te-ai născut tu. Și-a făcut familia de rușine și tata nu voia în ruptul capului să ajung și eu ca ea, ca mama ta. Și că, desigur, mă iubește și că face totul din iubire – din iubire pentru mine m-a închis în camera mea. Cred că, mai presus de orice, îl urăsc pentru prostia lui, a adăugat.

— Crezi că tatăl tău te iubește cu adevărat? am întrebat-o. Adică... știu că nu pare să te iubească, însă...

— Nu. O spunea fără să încerce deloc să mă înțeleagă. Numai el conta. Mi-a zis c-o să mă țină închisă până când îmi dau seama cât am greșit când i-am înșelat pe ai mei și m-am dus să mă întâlnesc cu tine. Apoi a venit mama să vorbească cu mine și a repetat ce-a zis tata.

Ochii lui Annalise s-au umplut de lacrimi.

— Când au văzut că nu se înțeleg cu mine, tata l-a trimis pe Connor la mine în cameră să vorbească cu mine, sperând c-o să mă convingă. Numai cu el puteam să vorbesc. El e blând din fire, numai că Niall și Kieran îl tot iau tare și atunci el încearcă să se poarte ca ei, cum îi place tatei să fie.

Connor era cel mai slab dintre cei trei frați, pe el îl bătusem la școală cu toate că era cu doi ani mai mare decât mine.

— Connor m-a convins măcar să-mi cer scuze, a continuat Annalise. Mi-a zis că altfel n-am cum să mai ies din casă. „Cere-ți scuze, așteaptă până-ți primești darurile și apoi n-ai decât să fugi.” Știam că are dreptate. Tata putea să mă țină sub cheie cât avea chef, așa că m-am prefăcut spăsită. Am zis că au dreptate, că n-am făcut bine,

că mi-ai sucit tu mințile. Am promis să fiu ascultătoare. A trebuit să le cer iertare tatei, mamei și tuturor fraților pe rând. Mi-au zis că nu mai am voie să ies nicăieri decât însoțită de unul dintre ei. Ar fi trebuit să aștept ani în șir, însă așa am evadat într-un târziu, a spus ea ridicând din umeri. Connor m-a lăsat să plec, i-am zis să vină cu mine, dar n-a vrut.

— Atunci ar trebui să-i fiu recunoscător, am zis.

Însă nu eram. Încă-i disprețuiam pe toți.

— Kieran mi-a zis ce ți-au făcut, mi-a zis Annalise mângâindu-mă încet pe spate. Mi-a arătat o fotografie cu tine pe telefon. Erai leșinat și pe spate îți gâlgâia sângele.

Atunci mi-a venit s-o întrerup, să-i spun că Kieran era mort. Însă tot nu părea momentul potrivit.

— Când am văzut fotografia, a continuat ea, am știut că trebuie să fug. Am știut că n-o să pot să trăiesc niciodată alături de niște oameni atât de cruzi. Mi-am dat seama că aveam mult de așteptat, însă că tot o să se ivească un prilej să fug. Am fost foarte nefericită, însă am suportat trecerea zilelor gândindu-mă la tine. Știam că trăiești și așa am rezistat.

Am tras-o spre mine și am luat-o în brațe.

— Uneori puțin mai lipsea să renunț. Nici nu visam că o să mai fim vreodată împreună ca acum, liberi.

— Când eram prizonier mă tot gândeam la diverse lucruri ca să rezist de pe o zi pe alta, am zis. Mă gândeam la oamenii buni din viața mea - la Arran, Deborah, la bunica și la tine. Și visam la un viitor anume. În visul meu trăiam într-o vale minunat de frumoasă, pe malul unui pârâu, și duceam un trai liniștit. Că pescuiesc și vânez și trăiesc retras.

După o ezitare de-o clipă, am reușit să-mi duc gândul la capăt.

— Încă mai visez la asta. Să trăiesc într-un colț de lume liniștit și frumos... și să fiu cu tine.

— Pare perfect așa, a spus sărutându-mă iar. Când vorbești de râuri și de munți, ești altfel, ești alt om. Cred că atunci ești tu cel adevărat. Așa îmi place cel mai mult să

te văd, împăcat cu natura și cu adevărat fericit. Cu adevărat liber.

Stând întins în pat cu ea în brațe și amintindu-mi discuția noastră, știu că, deși părem diferiți, nu suntem. Și ea știe ce-i singurătatea, și ea a fost prizonieră atâta timp.

înmormântarea

Suntem lângă morminte. Eu, Gabriel și Nesbitt am coborât trupurile în groapă, înfășurate în tapiserii cum erau. Apoi au venit și Van și Annalise.

— Ai vrea să rostești câteva cuvinte în amintirea lor, Gabriel? întreabă Van. Ai putea să spui ceva în amintirea lui Mercury - doar tu ai cunoscut-o cel mai bine.

Gabriel se îndreaptă de spate și spune ceva în franceză. Cred că e o poezie. Sună bine și nu-i nici prea lungă. Apoi scuipe în pământ și spune în engleză:

— Mercury a fost lașă, crudă și cam nebună, însă și-a iubit sora, pe Mercy, și a iubit-o pe Rose. Mercury a fost o Vrăjitoare Neagră foarte dăruită. E o mare pierdere.

Ia un pumn de pământ și-l aruncă în groapă, în loc să-l răsfire.

— Bravo, Gabby, bine zis, spune Nesbitt târșâindu-și picioarele.

Ia puțin pământ în mână și-l scutură în palmă ca pe zaruri.

— Mercury, ca tine rar se mai găsea altcineva. Lumea e ceva mai plictisitoare, însă mult mai sigură fără tine.

Azvrle pământul în groapă, apoi se întoarce spre mormântul lui Pers.

— Iar tu ai fost o afurisită de fată, mai bine te-mpușcam de cum dădeam cu ochii de tine.

Ia și Van o mână de pământ.

— Poate că pe viitor vrăjitoarele ca Mercury vor putea să trăiască în pace. Pers era doar o ucenică, a făcut ce credea că e bine.

Și aruncă grăunții de pământ peste amândouă gropile.

Iau o mână de pământ și-l risipesc peste mormântul lui Mercury. A fost un om extraordinar. În felul ei violent, a

fost minunată, însă acum că am ucis-o, ce mai e de zis? Însă îmi amintesc că a iubit-o pe Rose și mai iau niște pământ și-l arunc pe jos, în cinstea lui Rose. Și mai iau niște pământ și-l arunc în groapa lui Pers în cinstea ei și a lui Pilot. Apoi iau o mână de pământ în cinstea Vrăjitorilor Negri care s-au omorât între ei sau au fost uciși de Albi, în cinstea celor morți și duși dintre noi. Îl azvârl în aer și mă uit cum cade.

Nu zic nimic. Nu știu cum să exprim tot ce gândesc și nici nu se poate.

Nesbitt mă privește cu un aer zăpăcit. Annalise stă lângă mine fără să spună nimic, fără să facă vreo mișcare. Când Van se duce în buncăr, îmi pune mâna pe braț ca să-mi dea de înțeles că pleacă și ea.

Gabriel ia lopețile de lângă intrare, îmi aruncă una și ne-apucăm să umplem gropile.

întocmim o hartă

După ce le îngropăm pe Mercury și Pers, mă duc la Annalise. A primit sarcina de a continua cercetările în buncăr și vrea să întocmească o hartă.

— Mă tot rătăcesc, spune. Toate coridoarele arată la fel.

Mă apuc să desenez harta - principalele coridoare și câte uși are fiecare. Camerele sunt dispuse pe trei niveluri principale, iar fiecare are mai multe subniveluri conectate prin trepte și pasaje înclinate. Nivelul cel mai de sus e și cel mai mic, cel din mijloc e ceva mai mare, iar cel de la bază e cel mai întins - acolo se află sala mare și tunelul care duce la intrarea buncărului. Sigur numai pe acolo se poate intra.

Bucătăria și cămările se află la nivelul cel mai de sus. Dormitoarele, holul, biblioteca și camerele de audiție sunt la nivelul de jos, iar camerele cele mai interesante sunt la nivelul mijlociu. Acolo sunt camere de depozitare, ticsite cu chestiile pe care le-a acumulat Mercury de-a lungul anilor. Aici mă aștept să găsim arme - nu de foc, ci poate obiecte magice, precum cuțitul Fairborn.

Într-o cameră sunt numai haine și încălțăminte depozitate în scrinuri și șifoniere. Annalise îmi arată o rochie. E de mătase, roz pal.

— E atât de frumoasă, spune. Crezi că le-a purtat vreodată? Par toate noi-nouțe.

— Nu știu. N-am văzut-o să poarte decât rochiile cenușii.

Toate hainele par pe măsura aceleiași femei, pe măsura lui Mercury. Dar și a iubitei sale surori Mercy.

În următoarea încăpere sunt haine bărbătești, însă mult mai puține. Trei costume, câteva cămăși, două perechi de pantofi și două perechi de bocanci. Pun un costum pe lângă mine - pare să-mi vină. Cred că s-ar putea să fie

hainele soțului lui Mercy, străbunicul meu.

— Crezi c-aș putea să iau câte ceva? Un schimb de haine și ceva în care să dorm? Și ceva de încălțat?

— Doar n-are cine să le poarte.

Aștept afară cât probează ea diverse. Când iese, îmi zâmbește emoționată, seamănă un pic cu Van în costumul bărbătesc cenușiu-deschis.

— E drăguț să porți ceva curat. Și hainele nu par deloc vechi, nu miros. Ai putea să probezi un costum, cine știe.

Știu că glumește, însă nu vreau să port hainele străbunicului meu.

— Ce ai? mă întreabă.

Când scutur din cap îmi dau seama că nu mă simt prea bine, însă încerc să nu iau în seamă senzația.

— Mă bucur să te văd fericită, îi spun. Parcă ți-ai găsit un scop în viață.

— Să probez haine?

— Nu, știi ce vreau să zic. Parcă Alianța te-a inspirat să treci la fapte.

— Da, așa e, la fel și tu. Mi-ai arătat că poți să schimbi lumea dacă lupți. Pentru prima dată de ani buni îmi dau seama că există speranțe - pentru mine, pentru tine și pentru toți vrăjitorii.

Annalise vine în fața mea și se întinde să mă sărute, însă mă ia amețeala și-mi pierde echilibrul, trebuie să mă sprijin de perete și să respir adânc. Mă simt ca într-o carceră, parcă mă apasă pereții. Așa mă simt noaptea în casă.

— Trebuie să ies, spun.

Când o luăm spre ieșire, ne întâlnim cu Nesbitt în sala mare.

— Van crede că acum, după moartea lui Mercury, a început să se risipească vraja care făcea traiul înăuntru suportabil. Trebuie să trecem iar pe fum-de-noapte.

Deja a turnat un pic într-un vas și-l aprinde - ne aplecăm și tragem fumul în piept.

irezistibil

Dormitorul emană o lumină verzuie slabă de la fumul-de-noapte. Îmi trec mâna prin flacăra verzuie și rece, urmărind-o cum se mișcă dintr-o parte în alta pe suprafața lăptoasă. Annalise e lipită de spatele meu.

— Hai la culcare, îmi spune vârându-și mâna pe sub tricoul meu.

Mă întorc și o sărut, însă îi prind mâinile în ale mele și mă dau un pic mai în spate.

— Știi, m-am gândit la treaba asta.

— Și eu, spune vârându-și iar mâinile pe sub tricoul meu.

— Vreau să zic...

Dar nu pot s-o zic. Am făcut sex, dar nu sunt în stare să vorbesc despre asta.

— Ce vrei să zici? Încerci să zici că ar fi cazul să ne protejăm cumva?

— Nu vreau...

— Nici eu nu vreau deloc..., mă întrerupe ea cu un sărut. Numai că... simt că mi s-a mai acordat o șansă minunată în viață, mă simt atât de norocoasă că te-am găsit, nu vreau să mă gândesc, vreau să fiu cu tine. Nu vreau să dorm singură. Vreau să rămân cu mine, îmi spune sărutându-mă iar.

— Și eu vreau să rămân cu tine, numai că...

— O să avem grijă.

Cred că știu unde bate.

— Sau ai putea să-mi rezisti? îmi spune zâmbind și se lipește de mine.

— Nu știu cum aș putea să-ți rezist dacă te porți așa.

— O să-mi pun o cămașă de noapte.

— Chiar nu cred c-o să ajute.

Mă sărută iar.

— Ți-a trecut vreo clipă prin cap că s-ar putea să te găsesc irezistibil?

Nu, nu mi-a trecut.

— Ei?

— Păi... nu.

— Ei bine, chiar ești.

Însă apoi își încrucișează mâinile pe piept și se dă mai în spate.

— Oricum, o să mă străduiesc să-ți rezist.

— Bun. Și eu.

— Atunci... ce facem? Jucăm cărți?

— N-avem niciun pachet de cărți, îi zic zâmbind.

— *I Spy?*

— Nu-mi plac jocurile.

— Nici mie. Și tocmai am descoperit că nu-mi place deloc să rezist.

Stăm îmbrățișați în pat și facem o listă cu calitățile și defectele mele - eu îmi înșir calitățile, iar ea defectele.

— Meditativ.

— Ha! Necomunicativ.

— Pot să comunic dacă trebuie, spun sărutând-o. Vezi, așa. Asta înseamnă că...

Aveam de gând să-i spun *te plac*, însă înseamnă mai mult de-atât și, cum nu pot s-o spun, mă blochez.

— Ce înseamnă, domnu' Comunicativ?

— Înseamnă...

— Înseamnă, cred, că e unu la zero pentru mine, spune ea, sărutându-mă la rândul ei.

— Bine, e rândul tău.

— Singuratic.

— E rău să fii independent?

— Tăcut.

— Cred că termenul corect este „meditativ”, cum am zis mai înainte.

— Neglijent.

— Știam eu c-așa o să zici. Dur.

— Aspru.

— Pe bune?

Eu chiar încerc să fiu tandru cu ea.

— Mă refer la pielea mâinilor.

— Cum spuneam, dur.

— E rândul tău.

— Ce zici de... sexy?

Râde.

Evident, nu sunt sexy. Nici nu credeam c-aș fi, era mai mult o glumă, însă nu m-așteptam să râdă de mine.

— Tare-mi place când te înroșești și pari să nu mai înțelegi nimic.

— Nu m-am înroșit.

— Poți să adaugi „mincinos” la lista aia.

— Așa deci, nu sunt sexy.

— Chiar nu mi se pare cuvântul potrivit, mă duce cu gândul la supușii ăia care stau o groază în fața oglinzii aranjându-și părul. Iar tu clar nu ești așa. Însă ai ceva al tău care îmi stârnește dorința să te sărut, să te iau în brațe și să fiu cu tine.

— Dulce. Țin minte că odată mi-ai zis că sunt dulce.

— Nu-mi amintesc. Nu ești deloc dulce.

— Pfui!

— Însă ești tandru și numai bun de luat în brațe, îmi spune îmbrățișându-mă.

— Credeam că era vorba să-mi înșiri defectele.

— Hai să trecem la mine, îmi propune Annalise.

— Bine, tu înșiri calitățile și eu defectele.

— Păi, bun, evident... sunt foarte inteligentă.

— Un pic încrezută.

— Meticuloasă și scrupuloasă.

— Și totuși nu ești în stare să respecti o regulă simplă - câte un singur atribut.

— Meticuloasă și scrupuloasă înseamnă același lucru.

— Ți-ai descoperit deja Darul? îmi vine dintr-odată s-o întreb.

A trecut aproape un an de când și-a primit cele trei daruri.

— Ua! Ai schimbat foaia, nu glumă! Sau e un defect de fapt?

— Nu, doar că tot veni vorba despre calitățile tale - inteligentă, meticuloasă și scrupuloasă. Mă gândesc că ți s-ar potrivi poțiunile.

— Ah, înțeleg. Așa am crezut și eu de când mă știu, însă se pare că nu mă pricep deloc la poțiuni. Sigur nu sunt dăruită pentru așa ceva.

— Atunci trebuie să ai ceva putere ascunsă, pe care nu ți-ai descoperit-o încă.

Și o sărut pe nas, apoi pe obraz, pe ureche și pe gât și mă las deasupra ei.

— Ăă, Nathan, parcă nu era vorba să...

— Tocmai mi-am dat seama care e Darul tău, îi spun sărutând-o pe gât și în jos, pe umăr.

— Care e?

— Ești irezistibilă.

dresden, wolfgang și marcus

A doua zi Van o cheamă pe Annalise în bibliotecă, alături de ea și de Gabriel. Eu și Nesbitt avem sarcina să cercetăm mai departe buncărul, în căutare de obiecte utile Alianței. O luăm spre coridorul lui Mercury, cum am ajuns să-l numim.

Există două camere ale „comorilor” – bijuterii, piese de mobilier și câteva tablouri pe care le bănuim a fi de valoare sau înzestrate cu puteri magice.

— Numai că n-avem de unde să știm de ce sunt în stare, așa că sunt bune mai mult de-o grămadă, declară Nesbitt ieșind din cameră.

Următoarea încăpere este „camera sângelui” – rafturi pline cu sticlute de sânge furate din depozitele Consiliului pe care le vindea Mercury ca ingrediente pentru poțiuni sau pentru a ține ceremonii ale Darurilor dedicate vrăjitorilor ai căror părinți sau bunici nu voiau sau nu puteau să officieze. Aici se află probabil și o sticlută cu sângele mamei – de care s-ar fi folosit Mercury dacă ținea ceremonia pentru mine. Sticlutele au câte un dop de sticlă fixat în ceară, iar de ceară e prinsă câte o panglică cu eticheta pe care scrie numele donatorului. Sunt unsprezece rafturi, de-a lungul a trei pereți, fiecare cu câte treizeci de sticlute lunguiețe sau mai multe. Numai că unele lipsesc – există câteva locuri goale, acolo unde fuseseră depozitate, poate, sticlutele folosite sau vândute deja. O să ne trebuiască sânge pentru Semipurii ca Ellen, care m-a ajutat la Londra după ce am evadat. Tatăl lui Ellen e supus și mama ei e moartă, iar Consiliul nu vrea să-i officieze ceremonia Darurilor decât dacă se învoiește să lucreze pentru el. Sângele mamei ei e pe undeva pe aici, probabil, am putea să ne ocupăm *noi* de ceremonia ei.

— Aici se găsesc comori mai de preț decât toate bijuteriile și tablourile alea. Așa o să câștigăm cei mai mulți Semipuri de partea Alianței, îmi spune Nesbitt rânjind. Puterea o să treacă în mâinile poporului, cum ar veni, nu?

Apoi trecem la ultima încăpere de pe coridor, în care nici nu prea ai loc să te miști, e ticsită până la refuz de borcane, pachete și saci.

— Ca o salată californiană naturistă - sută la sută ingrediente naturale. Însă nu e pentru vegetarieni, adaugă el întinzându-mi un borcan.

Nu prea se vede mare lucru prin geamul mat, la lumina chioară din încăpere, însă deslușesc doi ochi care plutesc într-un lichid transparent.

— La ce sunt bune toate astea? îl întreb.

— La nimic dacă ești Mercury acum și mai nimic dacă ești în Alianță, răspunde el punând borcanul la loc pe raft.

Mergem în bibliotecă, să vedem ce fac ceilalți. Mă mir să-i văd pe Gabriel și Annalise vorbind la aceeași masă. Napuc să mă duc la ei, că Van îmi spune luându-mă de braț:

— Cred că se-nțeleg mai bine când nu ești de față. Lasă-i în pace.

Apoi mă conduce spre fundul camerei.

— Oricum trebuie să-ți arăt ceva.

E un corp înalt de bibliotecă pe care se află ditamai cărtoaiile legate în piele - de aproape un metru înălțime și, unele, groase cât latul mâinii mele. În lemnul raftului e o încuietoare mică, de alamă. Van scoate din buzunar o agrafă de-a lui Mercury și-i vâără vârful în încuietoare. Raftul se desface, scoțând la iveală încă unul ascuns în spatele lui, ticsit tot cu volume legate în piele - numai că acestea sunt mici și subțiri, ca niște caiete de școală.

Van scoate unul la întâmplare.

— Sunt jurnalele lui Mercury, în care consemna zi de zi tot ce-a făcut, cu cine s-a văzut. Le-am luat la mână ieri, sperând să găsesc detalii despre momentele și locurile în care și-a creat scurtături. Cred că așa călătorea, clar e mai rapid și mai comod decât să mergi cu mașina.

— N-ați găsit nimic încă?!

— Nimic despre scurtături, însă Mercury avea obiceiul să descrie toți oamenii pe care îi întâlnea. Le face o evaluare ca să stabilească cum pot fi folosiți, cum poate să-i manipuleze și să-i controleze, cine e periculos și cine de încredere – adică foarte puțini.

— A scris și despre mine? o întreb.

— Cu siguranță, numai că încă n-am găsit nimic. Însă s-ar putea să te intereseze altceva.

Ia un carnet așezat ceva mai la o parte, văd că a pus semn la o pagină din el.

— Gabriel a dat peste el, îmi spune ea. Hai să-ți citesc.

Trei zile la Praga. M-am întâlnit cu Dresden. Voia să-mi dea un copil, o fată de șase ani. O obrăznicătură costelivă, ursuză și foarte precoce. Dresden voia să facă un pic de paradă cu ea ca să mă impresioneze. E o fată isteată, nimic de zis, însă nu pot să mă încred în ea o clipă. Dresden a poreclit-o Diamond¹ de parc-ar fi cine știe ce stea de preț, numai că doar un pic de cizelare nu-i de-ajuns. Nici nu merită să-mi bat capul cu ea, n-aș lua-o ca ucenică pentru toate diamantele din lume. Mai bine-mi mănânc ficații.

Dresden e uimitor de naivă. Mai că mi-e milă de ea. Nu-i cine știe ce frumusețe – slăbuță, mărunțică, cu ochi căprui și păr castaniu; n-ar lua ochii nimănui dacă n-ar avea zâmbetul acela... ah... Darul ei e un simplu zâmbet care parcă schimbă aerul din încăpere, schimbă dispoziția tuturor. E absolut captivantă. Când vrea ea e-n stare să mă binedispună până și pe mine, să mă facă să zâmbesc. Iar când râde Dresden, până și inima mea îi admiră frumusețea. Are Darul bucuriei, ceea ce e ironic, dat fiind cât de puțină fericire adevărată dăruiește celor din jur.

Dresden s-a folosit de Darul ei ca să avanseze în cercurile Vrăjitorilor Negri și în grațiile lui Marcus – ceea ce e interesant. S-au cunoscut la vremea când el trecea printr-o perioadă foarte grea și se aștepta să-l mai înveselească ea, așa cum îi era felul. Însă, dacă la început a fost captivat de ea, cu timpul și-a mai pierdut din

¹ În traducere: „diamant”. (N. ed.)

influență și într-un final el și-a dat seama cine era ea de fapt: o fată obișnuită cu un zâmbet larg. Am întrebat-o pe Dresden unde l-a întâlnit pe Marcus. „Lângă Praga”, mi-a răspuns, de parcă la fel de bine putea să se fi întâmplat lângă New York sau Tokio. Când s-au întâlnit? De data asta mi-a dezvăluit mai multe – „astă-vară”.

Van se întrerupe și dă pagina mai în spate.

— Însemnarea e de acum treisprezece ani. Așa că Dresden l-a întâlnit pe Marcus când tu aveai patru ani.

Apoi citește mai departe.

Dresden e supărată pe Marcus. Ea susține că ea i-a dat papucii, însă toată lumea știe că lui nu-i pasă de fapt deloc de ea – de nicio femeie, de altfel. E un chin să stai cu Dresden acum, așa că de-abia așteptam să plec, de cum mi-am dat seama că nu mai scot nimic nou de la ea.

A stat și Pilot cu noi într-o seară. E o tovarășă plăcută, în comparație cu Dresden e de o mie de ori mai inteligentă. Se mută la Geneva. Mi-a zis că știe o vale retrasă care mi-ar plăcea. O să mă duc cu ea s-o văd. Pare o reședință tocmai bună pentru musafiri.

Pilot părea cucerită de fetița aia. Nici nu m-am sinchisit să stau la discuții. Cred că Pilot e sub vraja lui Dresden, însă nu cred c-o s-o tină mult.

Van se oprește din citit și n-am chef să comentez.

Mă duc în colț și mă așez pe podea, la perete. Sunt curios cum e tata. Cred că a iubit-o cu adevărat pe mama și sunt convins că și ea l-a iubit. Numai că era deja măritată cu un Vrajitor Alb, ca ea, și poate că a făcut eforturi să fie fericită în căsnicia ei. Bunica mi-a spus că mama s-a învoit să se vadă cu Marcus o dată pe an, când puteau fi amândoi absolut în siguranță. Însă cum așa ceva nu se poate, ultima lor întâlnire a fost un dezastru – soțul ei a murit și m-au conceput pe mine. Și a fost silită să se sinucidă din cauza mea. Iar Marcus cu ce s-a ales? Nici măcar cu întâlnirea aia anuală, doar cu un fiu care se prezice că îl va uide.

Așa că nu-i de mirare că voia un pic de liniște și dragoste cu altcineva. Nu-i găsesc nicio vină. Îmi doresc să

fi avut parte de ce-și dorea. Însă clar nu a găsit așa ceva, iar Dresden nu pare deloc o concurentă promițătoare, ci o femeie disperată.

Probabil că se simte foarte singur. Singur pe lume.

Mă uit în cealaltă parte a camerei, la Gabriel și Annalise – știu că mă iubesc și îi iubesc, poate că, alături de Alianță, o să putem să schimbăm lumea, ca eu și cei care țin la mine să putem să trăim mai bine.

Gabriel vine să se așeze lângă mine.

— Văd că vorbești cu Annalise, îi spun.

— E bine să-ți cunoști dușmanul, îmi răspunde zâmbind.

— Nu sunteți dușmani, îi spun, neștiind dacă glumește sau nu.

— Nu-ți face griji, sunt doar politici. Amândoi ne purtăm foarte politici.

Ridică un alt jurnal din colecția lui Mercury, spunându-mi:

— L-a găsit Annalise, a zis că ar fi bine să-ți citesc ceva.

În Berlin, fostul Berlin de Est. Plouă. Într-un apartament igrasios. L-am întâlnit pe Wolfgang. Nu l-am mai văzut de douăzeci de ani. Arată aproape la fel, doar că i-au mai apărut câteva riduri pe față. Însă altfel s-a schimbat mult – e obosit, îmbătrânit, firește, și, spre surpriza mea, mult mai înțelept. Nu s-a bucurat să mă vadă și mi-a zis răspicat că, acum că ne-am întâlnit, o să plece în America de Sud.

Petrecuse câteva zile cu Marcus în urmă cu o lună. Nu erau tocmai prieteni apropiați, însă Marcus nici n-are prieteni, doar că, din cine știe ce motiv, pe Wolfgang reușea să-l înghită și pe el nu se enerva deloc. În schimb, Wolfgang era enervat și se simțea jignit de Marcus, care reușește să jignească într-un final pe toată lumea, căci i-a ucis pe cineva drag. Toro, amicul lui Wolfgang, se pare că l-a enervat în așa hal pe Marcus, încât acesta l-a omorât. Toro era gelos pe prietenia lor, Marcus nu l-a luat în seamă, apoi s-a enervat și a devenit violent. Toro pare un prost – ceea ce Wolfgang a și recunoscut că era –, numai că îmi spune:

— Marcus știa cum e Toro. Putea să-l lase în pace, să-l

lase în viață, numai că îi place puterea și nu are deloc răbdare. Niciun strop. Nu se poate abține deloc, cât ai clipi, animalul îl ia în stăpânire și gata. E în stare să-l controleze, numai că alege să n-o facă. L-a ucis pe Toro. L-a sfâșiat. Așa i-am găsit. Marcus era scăldat în sânge, scăldat în rămășițele lui Toro.

Apoi a continuat:

— Ar fi trebuit să mă omoare. Am văzut că i-a trecut prin cap. Când s-a spălat, se scurgeau de pe el resturi din Toro, de pe umărul lui - i se lipise o bucățică de carne de braț. S-a spălat în lac, s-a îmbrăcat și a venit la mine; eram sigur că vrea să mă omoare - nu să mă mănânce, nu, ci doar să mă ucidă cu sânge-rece, cu vreun trăsnet sau cu ce avea chef. Însă nu m-a ucis. Cred că n-a făcut-o tot ca să-și arate puterea. Poate să-ți curme viața sau nu - face ce are chef.

— Știu că nu mă crezi, Wolfgang, i-a zis Marcus, însă, pe de-o parte, îmi pare rău de Toro pentru că te iubesc. Știu că mă urăști pentru că l-am ucis. Cred că ai face bine să pleci și să nu te mai întorci.

— Am plecat. Era acum o lună, a spus Wolfgang. A tăcut și pe obraz i-a picurat o lacrimă, credeam că era trist gândindu-se la Toro, însă de fapt era trist știind ce-avea să-mi spună mai departe. Avea de gând să-l trădeze pe Marcus.

Mi-a zis unde stătea Marcus.

— De-acuma deja s-a mutat, a zis, însă așa îți poți face o idee unde-i place să trăiască. Își alege numai asemenea locuri. Acolo se simte în largul lui. Numai acolo își poate clădi o locuință sigură.

Trebuie să recunosc că nu mă așteptam la așa ceva. Marcus nu are casă. Trăiește aproape ca un animal. Într-o vizuină. O vizuină din lemne pe jumătate sub pământ. Într-o mică poiană lângă un lac. Trăiește perioade lungi ca un animal, vânează și se hrănește ca un animal.

— Uneori parcă nu mai știe să fie om, spune Wolfgang.

Wolfgang l-a întrebat ce crede despre viziunea căreia i s-a dus buhul, care arată că propriul fiu îl va ucide. A zis:

— Da, Wolfie, cred că e adevărată. Toată viața m-am

ferit de Nathan. E mai bine să amân cât pot, știi, inevitabilul. Sau să termin odată cu viața?

Wolfgang credea că Marcus ajunsese atât de singur și de trist, că partea omenească din el voia s-o sfârșească cu viața, însă ironia era că animalul din el voia să trăiască.

— Când sunt vultur nu știu nimic, nu simt nimic, doar zbor și trăiesc, i-a zis Marcus. Închipuie-ți cum e... minunat... pe vecie.

Wolfgang mi-a spus că Marcus se vede rar cu alți vrăjitori, doar ca să se țină la curent cu ce se mai petrece în diverse cercuri vrăjitorești și ca să mai primească vești despre ful său. Numai Nathan îi mai stârnește vreun interes pentru lumea oamenilor. Altfel, cred că s-ar bucura s-o lase cu totul în urmă. Marcus se spală, se dichisește și se îmbracă la patru ace în rarele ocazii când se mai vede cu alții. Încă e foarte vanitos - îi place să se admire în oglindă și atunci redevine om. Însă când trăiește în pădure se sălbăticește de tot.

„Foarte interesant cuvântul ăsta, sălbatic, a zis Wolfgang. Noi ne închipuim că înseamnă să fii neîmblânzit, nestăpânit, numai că, firește, natura nu e așa; natura e stăpânită, bine orânduită și extrem de disciplinată când vine vorba de elementele ei. Turma are conducători pe de o parte și membri ascultători pe de alta, se mai stârnesc și certuri, însă totul e bine organizat. Iar animalele vânează fiecare în felul său, la vremea potrivită și doar un anumit tip de vânat - sunt foarte previzibile. Așa și cu Marcus - dacă-i cunoști firea și obiceiurile, o să dai de el. Iar dacă pui mâna pe fiul lui, până la urmă vine el singur la tine.”

Gabriel întoarce câteva pagini.

— Însemnarea e de acum vreun an. Cred că Mercury s-a gândit c-a dat marea lovitură când ai venit s-o cauți.

scurtătura

Îmi trec ziua stând pe podea în bibliotecă și uitându-mă cum citesc ceilalți din caietele lui Mercury. Van dă peste o însemnare despre o vizită de-a lui Pilot la buncăr, urmată de o călătorie la Basel.

— Basel este, prin tradiție, orașul unde au loc întrunirile vrăjitorilor, spune Van. Se pare că una dintre scurtături duce acolo.

— Apropo de Pilot, spun. Dacă am acces la amintirile ei despre Mercury, atunci trebuie să fie și vreuna cu scurtătura aia. Numai că n-o găsesc. Până și imaginile cu pietrele de stăvilă au început să pălească.

— Dacă nu le accesezi, amintirile se șterg, îmi spune Van de la locul ei. Din păcate, nu ne-am dat seama că scurtăturile o să conteze așa de mult. Atunci nu te-ai concentrat decât pe peisaj și pe numele locului.

— Bingo! strigă Nesbitt atunci.

E în cealaltă parte a bibliotecii, cercetează hărțile. Aduce una până la masa din mijloc, rânjind cu gura până la urechi.

— Normal, spune Van aruncând o privire, Mercury a întocmit o hartă cu toate scurtăturile.

Mă ridic să mă uit și eu. Măcar la hărți mă pricep.

Seamănă cu harta buncărului întocmită de mine. Nesbitt ne arată o linie albastră subțire trasată într-una din camere.

— Liniile albastre sunt scurtături și toate sunt numerotate. Sunt unsprezece în total. Legenda spune că asta duce în Germania.

Apoi ne arată altele, pe rând.

— Astea duc în Spania, New York, Algeria. La asta scrie: „Elveția - închisă”.

— Bun, face Van aprinzându-și o țigară. Ne trebuie vreo doi voluntari care să verifice o scurtătură.

Eu și Gabriel ne uităm unul la altul zâmbind larg.

Van ne trimite pe scurtătura care duce în Germania, pentru că pare să aibă capătul undeva pe lângă Basel, unde s-a stabilit viitoarea întrunire a Alianței. Scurtătura se află într-una din camerele de pe un coridor care pornește din sala mare. Mergem toți acolo. E o cămăruță în care nu e decât un covor gros.

— Unde anume e scurtătura? întreabă Annalise.

— Nu putem s-o găsim decât așa, răspunde Gabriel ducându-se în mijlocul covorului. Cred că aterizează pe covor la venire, așa că...

Face un pas spre peretele din fund și începe să bâjbâie prin aer, căutând scurtătura. Își mișcă mâna într-o parte, centimetru cu centimetru, încercând de mai multe ori, fără să dea de nimic. Apoi se mută mai jos, mișcându-se la fel de încet. După care mai încearcă o dată și încă o dată, și într-un târziu își trage repede mâna, exclamând:

— Acolo e.

— Excelent! bate Van din palme.

— M-am gândit cum ar fi făcut Mercury cu musafirii ei. Nu cred că voia să se trezească pe nepusă masă cu ei bântuind pe-aici. Oare n-are vreun farmec de-al ei care să oprească orice pătrundere nepermisă, ca acela de pe acoperișul cabanei din Elveția? Dacă aveți cumva nevoie să vă permită ea accesul când vă întoarceți?

— Nu invita aici decât persoanele de încredere, spune Van. În jurnal nu pomeneste să fi permis accesul altcuiva în afară de Rose și Pilot. Ea credea că n-o să găsească nimeni scurtăturile. Nu cred să fie vreun farmec contra pătrunderilor nepermise.

— Hai să testăm teoria, spune Nesbitt nerăbdător.

— Da, aprobă Van și se uită la mine și la Gabriel. Nu trebuie decât să intrați pe acolo, să aflați unde anume o să nimeriți în Germania - ce drumuri sunt în zonă, ce localități, ce forme de transport sunt accesibile. Să vedeți

dacă nu sunt Vânători prin zonă, desigur. Și să vă întoarceți cu informațiile.

Și gata, a terminat cu noi.

Gabriel mă ia de mână, împletindu-și degetele cu ale mele, își pune ochelarii de soare și le zice celorlalți: „Pe curând!”

Apoi își vâră mâna stângă în scurtătură și ne pomenim pe loc trași în ea.

Respir lent cât mă rotesc în întuneric – cum m-a învățat Nesbitt. Bănuiesc că e o șmecherie de-a lui și o să mă simt și mai rău. În față se vede o luminiță slabă, care crește în intensitate în clipa când aterizăm pe un petic de iarbă. Mă mir că de data asta nu mă simt în ultimul hal de amețit și îngreșat ca după ultimele călătorii pe scurtătură.

Ne aflăm într-o pădure, lângă o ruină de piatră. Aerul e neclintit, nu se aude niciun zgomot. Copacii sunt verzi și bogați ca în toiul verii. Și e arșiță. Se aud cântând păsărele, și în depărtare, mașini.

— Mașini, îl anunț pe Gabriel. Hai într-acolo – și fac din cap spre stânga.

Deja bâjbâie să vadă unde e scurtătura.

— M-am prins, îmi răspunde zâmbind.

— Partea asta a fost floare la ureche, zic. Ce urmează?

— Hai s-o luăm spre șosea, să vedem pe unde suntem.

Seara stăm iarăși la masă cu toții. Totul e bine. Am verificat două scurtături. Cea din cămăruța goală unde am fost prima dată duce într-un loc situat la 150 de kilometri de Basel, conform indicatoarelor de pe șosea. Scurtătura din camera lui Mercury duce în Spania, undeva în munți. Când am luat-o pe acolo am mers până în satul vecin, pe care l-am reperat mai târziu la întoarcere pe hartă. E la vreo două ore de casa lui Pilot.

Măine-dimineață Van se duce la întrunirea rebelilor Albi și ne-a invitat și pe mine și Nesbitt, însă vreau să vină și Gabriel cu mine, iar, în plus, nu pot să mă despart de Annalise.

— Doar suntem toți membri ai Alianței, zic. Mergem toți.

partea a cincea

râuri de sânge

die rote kürbisflasche

Azi-noapte am plecat pe scurtătură. Nesbitt a făcut rost de o mașină și am mers cu ea până la marginea Baselului. Iar acum eu, Nesbitt și Gabriel ne aflăm în centrul orașului. Am ieșit în recunoaștere, să vedem dacă sunt Vânători în zonă. Van și Annalise vin mai târziu.

Basel pare un oraș plin de tineri, e situat la granița dintre Germania, Franța și Elveția, însă aud oameni care vorbesc și în engleză. Peste tot sunt turiști, oameni ieșiți cu familia în oraș sau care se duc la muncă. Încercăm să ne pierdem în mulțime, numai că nu părem nici turiști, nici în familie – însă se poate spune că mergem la muncă. Nesbitt știe cum se ajunge la locul unde se ține întrunirea, Die Rote Kürbisflasche – Tigva Roșie –, și ne duce acolo pe ocolite.

Din câte spune Nesbitt, Tigva Roșie e un bar din cartierul vechi. Traversăm fluviul lat, cu ape repezi, și dăm ocol colinei pe care a fost clădită vechea cetate. Nu vedem picior de Vânător. O luăm încet la pas pe pantă, de jur împrejur, iar pe măsură ce urcăm, străzile pietruite sunt tot mai vechi și mai înguste. Oamenii se tot răresc, până când dăm într-o străduță în care nu vedem decât o pisică pe caldarâm și o bătrână care spală geamuri. N-o apucăm pe străduță, ci ne îndepărtăm, revenind după jumătate de oră. Bătrâna și pisica au dispărut amândouă. N-am văzut niciun Vânător.

Pe la jumătatea străduței e o ușă de lemn deasupra căreia atârână pe post de firmă o mică tigvă de metal mai degrabă portocalie de la rugină decât roșie. Am ajuns unde trebuie.

Ușa e din stejar, aproape neagră de veche ce e. Nesbitt o deschide și intră. Gabriel mi-o ia înainte, făcându-mi

semn cu brațul s-o iau încet și să fiu atent. O luăm în jos pe patru trepte de piatră care fac la stânga, apoi trecem printr-o perdea groasă, împletită, de un roșu stins, ce atârnă pe o galerie neagră de metal.

Pătrundem într-o încăpere strâmtă, cu tavan jos, un bar întins pe lângă un perete, câteva mese de lemn cu lumânări roșii pe ele și scaune tapisate cu pânză roșie. Barmanul e un bărbat de vârstă mijlocie, bronzat, cu un păr blond ciufulit și ochi foarte albaștri, cu scânteii negre vioaie - un Vrajitor Negru.

Nesbitt îl salută și ne face cunoștință. Pe barman îl cheamă Gus. Când îi sunt prezentat nu dă mâna cu mine așa cum a făcut cu Gabriel, ci zice, cu un puternic accent nemțesc:

— Jumi-juma, ai?

— Te-ai prins, râde Nesbitt - pe jumate om și pe jumate animal.

— Și cătrănit non-stop - deși nu-nțeleg ce motive ar avea, cu tine ca tovarăș, Nesbitt.

— A mai venit cineva? îl întreabă Nesbitt pe Gus.

— Celia și o fată Semipură. Și mai tre' s-apară doi Albi.

Așa deci, Celia n-a ajuns în mâinile Consiliului de când am văzut-o ultima oară, la Barcelona.

Mă duc să arunc o privire prin bar. Separeul din capăt e ocupat. Mă aștept s-o văd pe Celia, însă nu e ea, ci o fată care se ridică în picioare când mă vede și-mi zâmbește.

— Mă bucur să te văd, Ivan, îmi spune. Arăți șleampăt cum te știu.

Mă duc și o îmbrățișez.

— Nikita.

Chiar ea e, prietena mea de la Londra. O țin o clipă în brațe - pare tare delicată - și îi cercetez chipul încă atât de tânăr, ochii albaștrui-verzi de Semipură.

— Mă bucur să te văd, Ellen, îi spun.

Nikita i se potrivește mai bine. Așa mi-a zis că o cheamă când ne-am întâlnit, când m-am recomandat drept Ivan. Oricum ar chema-o, am deplină încredere în ea. O îmbrățișez iar.

— O să-ți strici reputația, îmi zâmbește ea. Trebuie să te arăți răutăcios și arțăgos.

— Nu-ți face griji, puștoaico, una-două întoarce foaia, spune Nesbitt apărând dintr-odată lângă mine.

Însă nu e cazul, chiar m-am binedispus, acum că am văzut-o pe Ellen.

Le-o prezintă lui Gabriel și Nesbitt și, în vreme ce îi explică lui Gabriel cine e, îi scrutează chipul, încercând să ghicesc dacă are vreo noutate, bună sau rea, din lumea Vrăjitorilor Albi.

— Știu că-ți faci griji pentru Arran, dar e bine, îmi spune. Nu mai e în Londra, tocmai a plecat în Franța. După întrunire mă duc să mă văd cu el.

— Se alătură rebelilor?

— Da. Acum totul se schimbă într-un ritm nebunesc. Vânătorii au atacat o reuniune a Vrăjitorilor Negri de lângă Paris acum o săptămână. Douăzeci au murit în luptă și restul au fost luați prizonieri – adulții, pe copii i-au executat. Jessica i-a spânzurat pe toți. Soul a făcut un anunț, a prezentat totul ca pe o mare victorie și un progres pentru toți Vânătorii Albi. A zis că n-a vrut să-i supună pe copii Pedepsei, că a fost un gest de clemență. Însă nici adulții pe care i-a luat prizonieri n-o să fie pedepsiți, vrea să le studieze capacitățile vrăjitorești.

— Cum vine asta? întreb.

— Practic, Wallend o să experimenteze pe ei.

Clatin din cap, însă cumva nu mă surprinde.

— E bolnav – atâta pot să spun.

— Consiliul susține că e necesar pentru siguranța Vrăjitorilor Albi să se facă cercetări. Sigur, nimeni nu știe cum anume servește așa ceva siguranței lor, însă Consiliul spune că dacă te opui înseamnă că ești un dușman al Vrăjitorilor Albi și îi sprijini pe Negri. Toată lumea trebuie să declare de ce parte e. Și cei mai mulți Vrăjitori Albi spun că îi sprijină pe Soul și Wallend.

— Dar Deborah? o întreb. E în Franța cu Arran?

— Mai bine-o întrebi pe Celia. Asemenea informații sunt peste nivelul meu.

— La ce nivel ești, mă rog? Nu ești cam mică să lupți în armata rebelilor, Ellen?

— Nu sunt soldat, sunt doar cercetașă. Numai că tu habar n-ai ce jalnici sunt cei mai mulți Vrăjitori Albi. Pe bune, parc-ar fi supuși, niciunul n-a învățat vreodată să se bată. E treaba Vânătorilor. Cel mult poți să zici că se pricep să vindece lumea cu poțiunile lor. Cei mai utili membri ai Alianței sunt foștii Vânători și Semipurii. Doar că nu-s decât doi foști Vânători și nouă Semipuri.

— Dar Vrăjitorii Negri? întreb.

— S-au alăturat câțiva, însă puțini au talentele tale, Nathan.

Când mă întorc, dau cu ochii de Celia, care continuă:

— De-asta suntem recunoscători că ești cu noi.

— Nu-mi pasă de recunoștința ta, îi zic aruncându-i o înjurătură, cu mâna la cuțit. Stai departe de mine, Celia, vorbesc serios. Nu te mai fofila pe lângă mine.

— Nu m-am fofilat deloc, Nathan.

— Și nu te mai lua în gură cu mine, fir-ar a naibii de treabă!

Mă duc în cealaltă parte a barului, iar Gabriel vine cu mine.

— Tremuri tot, îmi atrage atenția.

— N-am nimic.

Când se uită la mine îi repet:

— N-am nimic.

— Ce vrei să faci? mă întreabă după o pauză.

— Să-i omor pe toți, răspund un pic în glumă. Wallend experimentează pe vrăjitori cum a făcut și cu mine. M-a legat și m-a tatuat. A fost mai rău decât când m-a ținut Celia prizonier. A fost mai rău decât orice altceva. Măcar Celia se mai purta și omeneste cu mine. Însă pentru Wallend eram un simplu cobai. Nimeni n-ar trebui să trăiască așa ceva.

— Nu, n-ar trebui, aprobă Gabriel.

Cred că până și Gabriel începe să creadă că Alianța luptă pentru o cauză dreaptă.

— O să colaborăm cu Alianța până mor Wallend și Soul.

Încuviințează din cap.

Au sosit Van și Annalise, așa că, după ce răsuflu adânc, mă duc lângă ele.

Suntem zece cu toții. Trei Vrăjitori Negri – Van, Gabriel și Gus, care se pare că nu e doar barman, ci un Vrăjitor Negru de o importanță vitală, cu o mulțime de contacte în toată Europa. În tabăra Vrăjitorilor Albi sunt Celia, încă o Vrăjitoare Albă din Anglia pe nume Grace, o a treia din Italia, pe nume Angela, plus Annalise. Mai sunt doi Semipuri – Nesbitt și Ellen. Și mai sunt și eu.

— Cred că suntem în siguranță aici, însă haideți să n-o lungim. În primul rând aș vrea să te întreb, Nathan, de vreme ce ești aici, dacă ni te alături și tu.

— Până una-alta, da.

Mă privește în ochi – ai ei sunt albaștri spălăciți, cu frânturi albe. Apoi, spre surprinderea mea, îmi întinde mâna.

— Atunci luptăm de aceeași parte a baricadei, spune. Bine-ai venit în AVL!

— În ce?

— În Alianța Vrăjitorilor Liberi.

— Ha! Dacă ar fi fost după tine, nu aș fi așa ceva.

— Oricum, cu toții ne bucurăm că ești și că vrei să te asiguri că și alți vrăjitori sunt în continuare liberi.

A rămas cu mâna întinsă, însă n-o iau în seamă.

— Eu vreau doar să-i văd pe Soul și Wallend morți, spun. Și o groază de alți Vrăjitori Albi, dacă tot veni vorba. De-asta sunt aici.

— Și eu mă număr printre vrăjitorii pe care vrei să-i vezi morți, Nathan? mă întreabă ea.

— Dacă te numărai ai fi încasat până acum un glonț în creier.

— Dacă te alături Alianței, va trebui să accepți să primești ordine de la mine. O să fii în stare? mă întreabă ea.

— Dacă nu sunt tâmpite, îi răspund reușind să zâmbesc.

— Te-aștepți să fie tâmpite?

— Nu, zic, după ce o țin un pic pe jar.

— Bun. Nici eu nu mă aștept, însă sunt sigură că o să-mi atragi primul atenția dacă se întâmplă.

A rămas cu mâna întinsă.

— Nu vrei să dăm mâna? mă întreabă.

— Deocamdată mă străduiesc să nu te scuipe în față.

Râde zgomotos și își lasă mâna în jos.

— Mi-a fost dor de tine, Nathan. Chiar dacă știu că ție nu ți-a fost.

Cum stau la masă cu ea, îmi dau seama că nici nu poate să-și închipuie cum ne-am simțit, eu sau vreun alt prizonier de-al ei, când ne-a ținut în lanțuri și ne-a bătut. E o femeie deșteaptă, însă uneori nu înțelege nimic. Nu ai de unde să știi până n-o pățești pe pielea ta.

Van îi cere Celiei ultimele noutăți de după ultima reuniune la care a participat. N-au trecut decât două săptămâni de atunci, însă de-atunci a avut loc masacrul de la Paris, iar Soul și-a numit propriii oameni în Consiliu: Wallend e acum membru. Mai mulți Vrăjitori Albi au fost arestați pentru că au colaborat cu rebelii.

— Printre ei se numără și Clay.

— Ce? se miră Nesbitt.

— O acuzație fără temei, însă chiar începuse să chestioneze comportamentul lui Soul. Doar își pierduse slujba, poziția, reputația, tot. Bine, mai puțin libertatea, însă acum a pierdut-o și pe-asta. Am auzit că au făcut razie în locuința lui Isch din Barcelona la puțin timp după întrunirea noastră, continuă Celia. Isch s-a sinucis otrăvindându-se; au prins și au torturat o parte din fete. Știam că mai devreme sau mai târziu o să apară și numele meu pe lista neagră. Soul a dat ordin să fie interogați anumiți oameni, printre care se numără fosta Președintă a Consiliului, Gloria, soțul și sora ei Grace, eu și încă un Vânător pe nume Greatorex. Pe bună dreptate - toți suntem membri ai AVL. Jessica e comandanta Vânătorilor și trebuie să recunosc că e bună. Vânătorii sunt o organizație compusă aproape numai din femei, care se bucură să fie conduse iarăși tot de o femeie. A recrutat o mulțime de oameni și a dat atacuri în comunitățile de

Vrăjitori Negri din nordul Franței, Olanda și Germania. Cel mai extins a fost cel de la Paris, însă, din câte știu, până acum a ucis mai mult de șaizeci de Vrăjitori Negri și n-a pierdut niciun Vânător în atacuri. Însă și Jessica are necazuri și o să tot aibă. Chiar dacă a recrutat atâta lume nouă, va trebui să-și plaseze Vânătorii în poziții precare, fără întăriri, dacă vrea să acopere toată Europa. Și mulți recruți or să fie ceva mai slab pregătiți și clar mai lipsiți de experiență decât armata formată din Vânătorii cu vechime. Principalul dezavantaj cu care ne confruntăm noi este numărul redus de membri. Însă, fiind puțini, putem să ne mișcăm rapid când luăm Vânătorii cu asalt. Trebuie să atacăm acum, ca să frânăm procesul de recrutare și instruire a Vânătorilor noi. Pentru asta e nevoie să punem în practică tactici de gherilă și să câștigăm – din fericire, m-am specializat în așa ceva. Oricum ar fi, spune Celia mai departe, ne izbim de încă o problemă. Vrăjitorii Negri au început să se trezească la realitate, numai că n-au încredere în mine, trebuie să-i atragem de partea noastră. Majoritatea membrilor Alianței sunt Vrăjitori Albi și Semipuri din Anglia. Nu prea avem niciun Vrăjitor Negru influent în rândurile noastre. Deși, desigur, îi avem pe Van și pe Gus.

— Eu nu am cine știe ce influență, Celia, spune Gus încuviințând din cap. Cum am mai zis, pentru a fi o Alianță în adevăratul sens al cuvântului trebuie să avem destui reprezentanți din toate categoriile de vrăjitori: Albi, Negri și chiar Semipuri. Însă Vrăjitorii Negri cu care am vorbit nu sunt interesați. Nu consideră că trebuie să lupte alături de Vrăjitorii Albi. Declară că, dacă sunt atacați, o să se ia în piept cu Vânătorii. Le-am zis că deja au fost uciși Vrăjitori Negri, însă... Dă din umeri. Vrăjitorii Negri nu se sinchiesc de cauze, armate și alianțe.

— Bine, dar tu, Van și, mai nou, Gabriel v-ați alăturat cauzei. Așa că unii Vrăjitori Negri pot să asculte.

Apoi se întoarce spre Gabriel.

— Tu de ce te afli aici, Gabriel?

— Pentru că sunt cu Nathan.

— Atunci, dacă Nathan e ucis sau se retrage?

— Dacă se retrage el, mă retrag și eu. Dacă e ucis – și se uită la mine –, atunci nu știu...

— Avem nevoie de un membru care să atragă alți Vrajitori Negri în slujba cauzei. Însă nu mai știu niciun alt Vrajitor Negru care să ni se alăture doar pentru că e Nathan aici.

Apoi continuă uitându-se în ochii mei:

— Nu e Vrajitor Negru.

Mă uit și eu țintă la el și scânteile negre din ochi îi sticlesc.

Gus e doar un snob rasist. E plină lumea vrajitorilor de ei.

— Ai vreo propunere concretă, Gus? întreabă Celia.

— Pentru a atrage Vrajitorii Negri de partea noastră ne trebuie cineva pe care-l respectă, cineva care întruchiează pe deplin identitatea Neagră.

— Despre cine vorbești? întreabă Van zâmbind pe sub mustață. Spre dezamăgirea mea, am impresia că nu despre mine vorbești.

— Îmi pare rău, Van, râde Gus, însă pe tine lumea te crede prea dispusă să colaborezi cu non-Negri și chiar cu supuși.

— Așadar te gândești la un reprezentant al „Vrajitorilor Negri de modă veche”? întreabă Celia oftând și ciufulindu-și părul. Mercury ar fi așa ceva, bănuiesc, nu?

— Da, ea... începe Gus.

— Mercury a murit, îl întrerupe Van.

— Au ucis-o Vânătorii?

— Nu... noi am ucis-o, răspunde ea făcând un gest vag spre mine, Nesbitt și Gabriel. A fost în legitimă apărare, mă grăbesc să adaug, și m-am ales cu acest suvenir.

Și își întoarce fața spre lumină ca să ne arate cicatricile de la arsuri.

— Însă nici dac-ar fi trăit nu-mi închipui că s-ar fi alăturat Alianței. N-ar fi văzut niciun avantaj în asta, niciun strop de... onoare. Ceea ce înțeleg. Mai există câțiva Vrajitori Negri la fel de puternici ca Mercury: Linden, Dell,

Suave..., însă toți gândesc la fel. Cei mai puternici Negri cu siguranță nu vor fi dispuși să-și pună viețile în joc și să lupte alături de noi – toți cu o excepție. Din fericire, e vorba de cel mai puternic vrăjitor dintre toți.

Se uită la mine și atunci îmi dau seama că asta au urmărit de la bun început – așa cum am bănuir întotdeauna.

— Marcus? întreb.

— Dacă ni se alătură el, sunt șanse să vină și alții, spune Van.

— Dacă se alătură el, nici nu mai avem nevoie de altcineva, spune Gus zâmbind ironic.

— De fapt de-asta sunt aici, de-asta ați vrut să mă alătur Alianței – ca să-l atrag cumva și pe Marcus?

— Nu. Eu am vrut să ni te alături pentru că ești un luptător excelent, spune Celia. Iar pe Marcus nu-l vreau aici, o să-i deranjeze prea tare pe Albii din Alianță.

— Și pe tine, Celia? o întreabă Van.

Nu răspunde, însă se gândește bine.

— Nathan a dat uitării trecutul și a venit să lupte alături de tine. Toți trebuie să facem ca el dacă vrem să progresăm, spune Van.

Celia tot nu răspunde.

— Oricum nu cred c-o să se alature Alianței, spun.

— Însă ai fi dispus să încerci să-l convingi? întreabă Van.

— Păi...

Nu prea știu nici eu.

— Nu. Nu așa ne-am înțeles, spune Celia plimbându-și privirea în jurul mesei. Marcus e un ucigaș. A omorât prea mulți Vrăjitori Albi. Rebelii n-o să-l suporte în rândurile lor.

— Rebelii n-o să suporte nici să piardă, spune Van. Marcus e esențial pentru succesul Alianței. Da, a ucis o mulțime de Vrăjitori Albi, însă a ucis și o mulțime de Vrăjitori Negri. Și, ce-i mai important, a ucis o groază de Vânători. Toată lumea știe. Chiar dacă nu-l au deloc la inimă, rebelii Albi vor cel mai mult să fie învingători, pentru că, dacă pierd, Soul n-o să le arate niciun strop de milă. Iar Marcus e garanția victoriei.

— Pot să construiesc o armată și fără el, spune Celia. O să reușim. O să ne ia ceva, însă...

— Chiar tu ai zis adineauri că trebuie să dăm atacul imediat. Sunt de acord – dacă n-o oprim pe Jessica acum, o s-avem parte de o luptă tare grea. Câți luptători ai până acum, Celia? întreabă Van.

— Sunt aproape o sută în Alianță. Mă ocup de instruirea celor capabili să lupte și...

— Pe câți ai putea să-i trimiți să se lupte cu Vânătorii chiar azi?

Celia se uită la mine împingându-și buza de jos.

— Deocamdată sunt foarte puțini.

— Câți? insistă Van.

— Cu mine, Nathan și Gabriel se fac... nouă.

Gus clatină din cap.

— Însă instrucția merge bine, doar că deocamdată nu și-au terminat pregătirea de luptători. Cei mai tineri dintre ei, cei care sunt înzestrați cu anumite Daruri, vor ajunge luptători buni peste câteva luni...

— N-o să ne mai rămână atâtea luni la dispoziție dacă armata Vânătorilor se tot extinde, spune Van. Iar dacă vrem să clădim o nouă societate și o nouă ordine, ar trebui să fim dispuși să arătăm clemență pentru crimele din trecut și să continuăm cot la cot.

— Bine, dar...

— Nu, Celia. Toți vrăjitorii trebuie să primească o a doua șansă, până și Marcus. Dacă o să încalce regulile mai încolo, e altceva, însă crimele din trecut ar trebui amnistiate.

— Nu ajungem nicăieri, spune Grace. Trebuie să votăm. Ne trebuie câte un reprezentant pentru toate categoriile din Alianță: Vrăjitori Albi, Vrăjitori Negri, Semipuri și Semicoduri. Nesbitt, tu votezi pentru Semipurii Negri, Ellen, tu pentru Semipurii Albi. Celia pentru Vrăjitorii Albi, Van pentru cei Negri și tu pentru Semicoduri, Nathan.

— Cine e pentru? întreabă Van.

Lumea ridică mâna, în afară de mine și de Celia toți sunt de acord să-l invităm pe Marcus în Alianță.

— Așadar trei au votat pentru, doi contra, spune Grace. De ce ai votat contra, Nathan? mă întreabă ea.

Nu știu de ce, doar că nu cred că tata o să se poată integra într-un grup ca ăsta, care votează și tot. Când îmi amintesc povestea lui Wolfgang, cum i-a omorât prietenul, am o presimțire rea - e prea sălbatic. Însă în loc de toate astea, zic doar:

— E o pierdere de timp. N-avem cum să intrăm în legătură cu el și oricum n-o să se alăture Alianței.

— Te înșeli, spune Gus. Eu știu cum să-l contactez și e treaba ta să-l convingi să ni se alăture.

— Ai numărul lui? mustăcește Nesbitt.

— E o chestiune confidențială, răspunde Gus.

— Bine, spune Celia. Cât de curând poți să-l contactezi?

Acum pare tare zorită. Nu e deloc mulțumită, însă s-a obișnuit să lucreze cu Vânători și să facă ce i se cere. Știu c-o să se conformeze și gata.

— O să-i aranjez o întâlnire cu Nathan într-una din zile, cât de curând. Mai devreme de-atât nu promit nimic.

— Dacă se alătură Alianței, trebuie să înțeleagă condițiile, spune Celia întorcându-se spre mine.

— Ce condiții? o întreb.

— Trebuie să-mi respecte ordinele, ca toți ceilalți luptători.

— Atât?

— Și în bătlălie, și în campament. Trebuie să se comporte... ca un soldat.

Nu-l văd în stare să facă așa ceva deloc.

— Trebuie să mă văd cu el cât de curând, continuă ea. Sunt sigură că o să-l informezi cine sunt.

— Da, o să mă asigur că știe în ce condiții m-ai ținut prizonier. Cum mi-ai zis atunci? „Nu vreau să-și închipuie că te ținem în puf aici.”

Celia se îndreaptă de spate și mă întreb dacă o să-mi răspundă ceva de genul „eu mi-am făcut doar datoria” sau „am respectat ordinele” sau o porcărie din asta, însă nu zice nimic. Nu a fost niciodată genul care-și caută scuze ca să evite să se simtă responsabilă pentru ceva.

Lumea începe să se împrăştie care încotro. Apuc s-o prind pe Celia pe picior de plecare şi s-o întreb de Deborah.

— A plecat din Anglia?

— Spune că e prea important să continue ce face, răspunde Celia după o scurtă ezitare. Tot Consiliul ştie că a fost de partea ta în trecut, însă, cum e sora Jessicăi, a reuşit să-i convingă că s-a schimbat. Lucrează tot la arhive. Ea ne-a ținut la curent cu acțiunile Vânătorilor şi cu planurile lor de viitor. Sunt informații vitale, însă şi eu i-am spus să plece. Dar ea a ales să rămână. Încearcă să afle mai multe despre Wallend şi experimentele lui pe prizonieri Negri. Are un curaj incredibil.

Nu ştiu ce să zic. Deborah a avut întotdeauna curaj. Dacă ştie că face ce e drept, nici nu poate să conceapă să facă altceva.

Când Celia se duce să vorbească cu Van, vine Ellen să-şi ia rămas-bun.

— Spune-i lui Arran că sper să ne vedem curând. Mă gândesc mult la el, îi zic.

— O să-i zic, încuviinţează ea din cap. O să se bucure că eşti membru al Alianţei, însă şi mai mult o să se bucure că eşti bine, sănătos şi că ți-ai primit cele trei Daruri. Cine a ținut ceremonia, Mercury?

După ton îmi dau seama că ştie că nu.

— Marcus, îi răspund clătinând din cap.

— De-asta se aşteaptă să-l convingi tu să se alăture cauzei, spune Ellen zâmbind. Ştiu că vrea să-şi ajute fiul.

— Ellen, trebuie să mergem. Acum, îi strigă Celia.

Ellen mă îmbrăţişează şi o văd pe Celia uitându-se la noi mirată. Celia mă consideră în continuare mai mult Negru decât Alb, mai degrabă violent decât blând. Ellen se poartă omeneste cu mine, pentru ea nu sunt doar un Semicod. Însă ea e Semipură, ştie cum e să fii etichetat din start.

După ce pleacă ele, Van îmi spune că ea, Annalise şi Nesbitt se întorc la buncăr şi că Gabriel o să rămână cu mine cât încerc să dau de Marcus. Urmează să ne întâlnim

iar cu toții peste o săptămână, tot la Tigva Roșie.

Nu am mult timp să-mi iau la revedere ca lumea de la Annalise. O trag deoparte nu neapărat ca să vorbim ceva, ci mai mult ca s-o îmbrățișez și să-mi iau rămas-bun ferit de privirile celorlalți – care se holbează toți oricum, în afară de Gabriel, care stă la bar cu spatele la noi.

— Îți faci griji cum o să fie când o să se alăture tatăl tău Alianței? mă întreabă ea.

— Un pic. Însă nu cred c-o să se alăture. Nu cred c-o să se sinchisească de mine sau de rebeli.

— Ești fiul lui. Ține la tine. Te-a căutat ca să-ți dea cele trei Daruri.

— E altceva. Atunci a încercat să se achite cât mai repede de responsabilitate. Nu are încredere în mine. N-o să lupte alături de mine. Și nu cred c-o să respecte ordinele Celinei și o să se poarte „ca un soldat”. N-are cum să meargă.

— Apropo de Celia, îmi spune ea sărutându-mă, sunt tare mândră de tine că te-ai învoit să colaborezi cu ea după cum s-a purtat cu tine pe vremuri, după ce-a fost între voi.

Mă sărută iar și se apleacă spre mine.

— Ești eroul meu, prințul meu. Te iubesc, îmi șoptește sărutându-mi urechea.

Nu-mi vine să cred că a spus-o, și totuși sunt sigur că am auzit-o bine, nici nu știu ce să zic.

Apoi mă sărută pe buze, privindu-mă în ochi, și îmi șoptește iar „te iubesc” cu gura aproape lipită de a mea.

Mă gândesc că ar trebui să-i zic și eu la fel, însă mi-e foarte greu și pot să jur că toată lumea trage cu urechea.

— Trebuie să plec, mă așteaptă, îmi spune ea atunci.

O sărut.

Și tot nu i-am zis-o.

Când dă să plece, o trag înapoi și, lipindu-mi buzele de urechea ei, reușesc s-o spun foarte, foarte încet. Începe să chicotească și atunci zâmbesc fără să vreau. Ne sărutăm iar și iar, ceva mai apăsător, deja nu mă mai sinchiesc de ceilalți.

Atunci se aude cineva tușind tare și dregându-și glasul –

Nesbitt. Annalise mai chicotește o dată și o tot sărut până îmi scapă din brațe.

Apoi pleacă.

S-a terminat prea repede, însă tot am reușit să ne spunem ce-aveam de zis. Iar într-o săptămână o să fim iar împreună. Încă o săptămână și o s-o văd din nou.

alunele

Suntem tot în bar. Stau cu Gus într-un separeu. Gabriel e la bar, bea bere și mănâncă dintr-o pungă de alune, din când în când mai azvârle câte una în aer și o prinde în gură. Gus se tot dă mare cu „misiunea” lui, iar eu mă străduiesc să-i mai tai din nas. Amândoi ne purtăm ca doi țânci, nici nu știu care din noi e mai imatur.

— Marcus are câteva contacte în comunitatea Vrăjitorilor Negri, spune Gus. Oameni de încredere pe care știe că se poate baza, care n-o să-l trădeze în veci.

— Cine-ar fi așa de prost să-l trădeze? întreb.

Gus nu mă ia în seamă.

— Lui Marcus îi place să fie la curent cu ce se petrece în lume. Însă nu prea se mai duce pe la întruniri de la o vreme. Își ia informațiile de la mine.

— Doar de la tine? Nu ziceai că are mai multe contacte?

— Nu contează pe cine mai are.

— Deci nu-i cunoști pe restul.

— Contează că are încredere în mine.

— Văd că e o mare onoare pentru tine.

— Chestia e că sunt un om extrem de discret și de prudent.

Scot un căscat.

— Îi las mesaje într-un loc de taină, de unde se duce să le ia. Știe că trebuie să-i las un mesaj în următoarele douăzeci și patru de ore.

Mă întind, aruncându-i o privire lui Gabriel. Acum deja s-a plictisit să prindă alune cu gura, tot nimerește pe-alături, încât i se izbesc de nas și obraji și cad pe jos.

Îmi spun că e o chestiune serioasă, foarte serioasă, extrem de serioasă de fapt, însă Gabriel pare să aibă impresia că trebuie să ne mai destindem și se străduiește

să mă facă să zâmbesc. Azvârle un pumn de alune în sus și se întoarce spre mine, cu gura deschisă, lăsându-se bombardat; mă hlizesc când îl văd.

Gus nu-l vede pe Gabriel de la locul lui, însă când se întoarce se prinde.

— Pune mâna și fă curat! îi strigă, iar Gabriel îl salută militărește în bătaie de joc și mai aruncă o alună în aer, prinzând-o la perfecție între dinți și mestecând-o.

— Parc-ați fi copii, îmi spune Gus.

— Gus ne crede neserioși! îi strig lui Gabriel.

— Gus nu ne cunoaște chiar deloc, îmi răspunde el.

— Nu mă deranjează.

— Nici pe mine, spune și Gus strâmbând din buze.

— Bun, deci îi lăsăm lui Marcus mesaj să se întâlnească undeva cu mine, zic.

— Nu, fraiere, te duci și-l aștepti în locul unde-i las mesajele de obicei. Tu ești mesajul.

— Când? îl întreb după ce-i zic vreo două de dulce.

Mă aștept să spună că în zori sau la miezul nopții sau așa ceva.

— Acum, zice el, vreau să scap de tine cât mai repede.

— Mai întâi eu și Gabriel trebuie să mâncăm ceva. După aia mergem.

— E mai important decât să-ți pui tu burta la cale, rânjește Gus batjocoritor.

Da, sigur că e, îmi vine să zic, însă, pe de altă parte, nici nu mai știu de când n-am mai mâncat, și dacă mă duc să-l văd pe tata, cine știe când o să mănânc iar, mi-e foame, dintr-odată simt că-mi sare muștarul.

Mă ridic din separeu și mă duc la Gabriel.

— Hai să mâncăm ceva, îi zic.

— Mucos alintat ce ești, îmi zice Gus. Misiunea asta e mai presus de tine - sau îți închipui că dacă ești fiul lui Marcus poți să faci pe șeful pe-aici și toată lumea o să se agite să-ți facă pe plac?

Gabriel a venit lângă mine, așa că nu mă mai întorc spre Gus, de teamă să nu-l omor pe loc. O iau spre ușă, zicându-i lui Gabriel:

— Mi-e foame, hai să mergem.

— Mai bine nu v-ați risca, poate să vă vadă cineva, mârâie Gus.

— E de datoria ta să nu-l lași să plece, îi zice Gabriel uitându-se urât la el. Adu-i ceva de mâncare. Tu ești prost acum.

Gus nu-i deloc prost, desigur, numai că e Vrăjitor Negru, așa că nu-i plac Semicodurile și n-are de gând să cedeze.

Așa că ies cu Gabriel din Tigva Roșie și o luăm pe stradă. Când dăm colțul îmi amintesc de aspectele practice.

— Ai vreun ban la tine?

— De fapt - și, tre' să-ți zic, sper că ești și tu la fel de impresionat ca mine - da, chiar am.

— Îmi faci cinste?

— Oricând.

Găsim un mic restaurant italianesc și comandăm câte un munte de paste, din care însă mănânc doar un pic.

— Nu-s bune? mă întreabă Gabriel.

— Sunt OK, mi-a stricat Gus pofta de mâncare, zic înfigând furculița în paste. Mă disprețuiește și pentru că nu sunt Vrăjitor Negru „în toată regula”, și pentru că sunt fiul răsfățat al celui mai negru Vrăjitor Negru dintre toți.

— Oricum ai da-o e rău.

— Așa-i toată viața mea. Însă nu prea îmi pun speranțele în Alianță. Nu suntem o familie prea fericită. Dacă toți Negrii sunt ca Gus...

— Îmi pare rău să ți-o zic, Nathan, însă cei mai mulți așa sunt. Nimeni nu se încrede în vrăjitorii altfel decât ei. Până și aici, în Europa, s-au obișnuit să-i ignore și gata. Gus ar fi tare fericit dac-ar putea să nu te ia în seamă, însă nu poate.

— Minunat.

— Să sperăm că după ce-o să-și dea seama ce personalitate caldă și minunată ai o să devină unul dintre admiratorii tăi înfocați.

Mă apucă râsul.

Gabriel se lasă pe spate zâmbindu-mi.

— Așadar, ca unui admirator înfocat, ai putea să-mi zici ce se întâmplă? Care-i planul?

Încuviințez și-i povestesc ce mi-a zis Gus.

— Gus ar fi tare supărat dac-ar ști că i-ai dat în vileag informațiile ultrasecrete, spune Gabriel.

— Ar fi? Sper să fie.

— Vrei să-l anunț că mi-ai zis?

— Chinuie-l bine.

— O să-mi prindă bine să mă concentrez pe o sarcină anume cât ești tu plecat, zâmbește Gabriel.

Peste două ore, Gus m-a dus într-o zonă elegantă, cu case lipite unele de altele, departe de orașul vechi. Nu-s tocmai noi-nouțe, însă sunt impunătoare, fiecare cu grădina ei înconjurată de ziduri. Chiar sărim în ochi aici – în zonă sunt numai supuși bine îmbrăcați, zâmbitori, care par mulțumiți de locul lor în lume. O luăm pe o stradă laterală. Aici nu e parcată nicio mașină și porțile din zidurile înalte par să dea spre curțile din spate ale caselor.

Gus se oprește în fața unei porți vechi, dărăpănate, scoate o cheie mare, ruginită și o deschide.

Înăuntru e o grădină micuță, împrejmuită de zidurile înalte, năpădită de bălării. Mai sunt un copac bătrân și un șopron aproape prăbușit.

— Aștepți aici până vine, îmi spune Gus.

De parcă aș avea altceva de gând și o s-o fac doar pentru că-mi spune el.

Îi zic că e cretin sau așa ceva și subliniez ideea cu câteva înjurături. Se pare că atâta aștepta, pe loc îmi pune mâna-n gât, cu un cuțit în cealaltă mână, și-mi zice:

— Corcitură arogantă ce ești. Fă ce ți se spune și gata. Ești o jigodie. Nu ești un Negru adevărat, nici măcar un Alb adevărat. Așa că fă ce-ai venit să faci aici și...

Mă împing în față, astfel încât cuțitul îmi intră în gât, iar atunci Gus se dă înapoi surprins. Îi dobor cuțitul din mână și-i ard un pumn scurt și îndesat, apoi mă întorc și-i înfig un cot în stomac. O fi el pachet de mușchi, dar tot tre' să-l doară un pic.

— Du-te odată, îi zic după ce stăm o vreme și ne

măsurăm din ochi.

— Iar tu fă-ți treaba și gata.

Dă să plece, însă înainte să deschidă poarta îmi mai spune:

— Dacă-l avem pe taică-tău, Alianța o să învingă. Iar după ce învingem o să mă bucur de o lume în care Albii își văd de ale lor și eu de ale mele, așa cum am făcut secole în șir. Nici n-o să mă apropii de ei, nici n-o să-i vreau prin preajmă, și așa ar trebui să facă toți, ca să nu mai existe cei de teapa ta.

Și scuipă pe jos.

Îmi ia câteva minute să mă calmez cât de cât și să mă gândesc ca lumea la ce mi-a zis. Gus nu mă consideră un vrăjitor adevărat, pentru că nu sunt nici Negru pur, nici Alb pur. Gabriel mă consideră vrăjitorul suprem, care reunește atât Albul, cât și Negrul. Vrăjitorii Albi mă cred Negru. Van mă crede doar un vrăjitor ca oricare. Iar tata... nu prea știu ce crede despre mine. Poate ar fi cazul să aflu când apare. Numai că n-am de gând să-l iau cu tâmpenii gen ce crede despre mine.

Stau lungit pe pământ în grădina dintre ziduri. Soarele s-a lăsat în spatele clădirilor și m-a lăsat în umbră. Frunzele copacului se leagănă încet în vânt. Cerul e albastru, presărat cu norișori albi subțiri. Acolo, hăt sus, soarele încă strălucește vesel.

Deja am trecut de faza întrebărilor – o să vină, o să vină? –, iar acum aștept pur și simplu, cu ochii în sus, la copac, la frunze și la cer. Frunzele de-abia dacă se mișcă... mă uit țintă la o creangă și, într-adevăr, nicio frunză nu mișcă, nici nu se clatină vreun pic. Iar norișorii pluteau încet de la stânga la dreapta, însă cel micuț de după creanga de deasupra capului meu a încremenit fix unde era acum un minut sau mai bine.

Când mă ridic în capul oaselor se deschide și poarta.

Marcus mă vede și se oprește. O clipă am impresia că o să plece pe loc, însă intră în grădină și închide poarta.

Sunt în picioare, însă nici nu știu când m-am ridicat.

Se întoarce spre mine fără să se apropie.

— Înțeleg că Gus te-a adus aici? mă întreabă.

Ca de obicei, e entuziasmat să mă vadă.

— Da. Voiam să vorbesc cu tine.

— N-avem prea mult timp. Am un farmec care oprește totul, ca să am când să cercetez zona, să caut capcanele.

— Nu sunt o capcană.

— Nu, nici nu cred c-ai fi. (Când vine în fața mea îmi dau seama cât de mult semănăm – suntem la fel de înalți, la fel la față și la păr și fix la fel la ochi.) Însă prefer să nu măntind.

— Știi că nu vrei să-ți petreci timpul cu mine, nu-ți face griji. Însă trebuie neapărat să-ți povestesc despre Consiliul Vrăjitorilor Albi și despre un grup de rebeli.

— Și despre tine?

— Dacă te interesează.

— Nathan, mă interesează întotdeauna ce faci. Însă, în situația noastră, e mult mai bine dacă ne mișcăm cât mai repede, spune ridicând privirea. E prea riscant să mai stau pe-aici.

Se duce și deschide poarta.

Nu-mi vine să cred că asta a fost tot. Bună, pa. De-abia dacă m-a văzut și deja o șterge.

— Nu vii? Îmi zice.

— Ce?

— Nu vii cu mine?

— Păi, da. Sigur.

Iese pe poartă, iar eu îl urmez mâncând pământul. După ce ieșim încuie cu o cheie ca a lui Gus și o ia la pas, aruncându-mi peste umăr:

— Ține-te cât poți după mine.

Gonesc în urma lui Marcus și e minunat să am un tovarăș atât de iute de picior. Pe următoarea stradă trecem pe lângă o mașină chiar când se pune în mișcare și după câțiva pași timpul revine la normal. Alergăm mai departe. După ce se termină casele o luăm printr-un crâng de copăcei subțiri și ferigi, suim un deal și străbatem coasta. Peisajul coboară lin și apoi devine ceva mai abrupt, abia mai reușesc să-mi controlez mișcările, fac niște pași imenși ca să-mi păstrez echilibrul, n-am cum să mă opresc, nu vreau deloc să mă opresc, iar în față e râul, iar Marcus se repede spre el, se aruncă, se rotește în aer și își dă drumul în apă.

Îl imit cât pot de bine și reușesc să plonjez ca lumea. Apa e brutal de rece, însă în câteva clipe mă obișnuiesc. Tata nu înoată, așa că nici eu nu înot. Plutim purtați de curenții repezi. Pe mal sunt păduri, orașul a rămas departe, în amonte, iar noi doi săltăm pe ape în râul întunecat, cu cerul albăstriu înaintea și soarele pe după dealurile din stânga.

Apoi Marcus înoată rapid și fără niciun efort până pe

malul stâng și mă țin după el, aproape. Mă aștept să iasă pe mal, însă el mă ia de mână și mi-o duce la cureaua lui, spunându-mi:

— Ține-te bine. Respiră adânc și nu te pierde de mine când o luăm pe scurtătură.

Înot și mă cufund odată cu el spre malul râului. Aici curenții sunt mai domoli și apa e atât de limpede, că aș putea să număr pietrele de pe fund, de care se ține Marcus ca să-și ia elan prin apă. Când ajungem la o piatră mare, plată, îl văd cum își întinde brațul după ea, strecurându-se printr-o crăpătură imposibil de mică și trăgându-mă după el din apa cenușie, rece și străvezie a fluviului în bezna pustie și mai rece; mă rotesc amintindu-mi să răsuflu încet, cum m-a învățat Nesbitt. Mă rotesc fulgerător, iar scurtătura nu se mai termină odată, nu mai am aer, caut cu disperare luminița de la capăt, însă nimic, nu mi-a rămas decât să mă țin ca lumea de cureaua de piele a tatei.

Țâșnesc afară din scurtătură și trag aer în piept iar și iar.

Încerc să nu las să se vadă cât de groaznic a fost, așa că mă îndrept de spate, însă îmi simt inima bătându-mi tare în piept. Sunt silit să mă aplec și să respir în voie. Mă apucă râsul. Chiar că nu se joacă.

Sunt îngenuncheat în apa de lângă mal a unui râu – altul decât primul, asta-i sigur, e mult mai mic, deși are tot ape repezi.

Marcus deja s-a așezat pe mal. Când mă ridic, mă clatin un pic pe picioare, sperând că n-a observat, și mă așez lângă el.

— Încă o iei pe scurtături când știi că pot să le găsească Vânătorii?

— Ce crezi, o s-o găsească pe asta?

— Nu știu. Însă chiar tu mi-ai zis că Vânătorii au învățat să detecteze scurtăturile și că Vânătorii se pricep foarte bine să vâneze.

— Da, există cel puțin un Vânător în stare de așa ceva. Asta îi e Darul. Însă cred că trebuie să se afle la o anumită

distanță - ce crezi, un kilometru? Câteva sute de metri? Zece? Bănuiesc că destul de aproape, însă nu știu. Așa că mă pregătesc pentru ce-i mai rău și schimb scurtăturile lună de lună.

Se întoarce spre mine.

— Mă mișc tot timpul, ca să fiu în siguranță, adaugă, uitându-se la râu. Deocamdată nu e rău să trăiești aici, e frumos și ai parte de apă bună de băut. Am locuit în locuri mult mai rele. Însă dacă rămân prea mult în zonă, o s-apară și ei - cât le ia, o zi, mai mult, mai puțin, cine știe? Mă mut din trei în trei luni, uneori și mai devreme. Niciodată mai târziu.

Mă uit la râu și la copaci. Și aici soarele stă să apună.

— Oricum, mai pot să stau aici câteva săptămâni, așa că avem destul timp să stăm de vorbă.

— Ar fi bine.

— Vedem.

Mă întreb dacă să-i spun de Alianță, însă simt că nu-i momentul potrivit și nici n-am chef să vorbesc despre asta. Am petrecut atât de puțin timp cu tata, îl cunosc atât de puțin, încât vreau să vorbim despre noi, despre el - însă nu pare dispus să facă nici asta.

Arunc o privire în jur. În spate e un zid de copaci - pare a fi marginea unei păduri ce îmbracă un versant de deal. Însă primul copac e câțiva metri mai încolo, iar malul e plin de muri și ferigi. Pare un loc sigur, curat și la vedere. Mă întorc în genunchi spre pădure, care te îmbie cu umbră și mirosul ei, iar râul din spate e surprinzător de liniștit.

Seamănă cu căminul la care am visat, numai că nu-i nicio poiană sau cabană aici. În față sunt tufele de muri, stufoase ca în basme - de nepătruns dacă nu le rezezi cu sabia. E un hotar sigur, nimeni nu ne poate ataca din direcția aia. Desișul de muri îmi amintește de barele cuștii, însă cumva mă și îmbie, iar atunci văd o deschizătură prin care cu greu ar putea pătrunde un om. O iau în patru labe într-acolo și atunci îmi dau seama că odată ce am pătruns în tunel nu mai e cale de întoarcere - mi se agață hainele. Merg mai departe. Intrarea o ia în jos și trebuie să mă

afund odată cu ea.

Ceva mai în față, desigur lasă loc unei vizuini late și joase. Înăuntru e întuneric, însă e cald, nu răzbate decât lumina naturală ce pătrunde prin miile de deschizături mărunte. Seamănă cu o vizuină de animal, însă e clar o locuință omenească. O cameră joasă și aproape goală. Mai în centru sunt rămășițele unui foc. Într-o parte e o stivă de lemne, toate uscate. În jurul focului e pământ gol, unde probabil că stă tata și îngrijește de foc, face de mâncare și mănâncă. E greu să ți-l închipui pe cel mai temut Vrăjitor Negru gătind supă sau tocăniță și mâncând cu o lingură de metal dintr-un blid sărăcăcios, însă așa pare să facă. Și mai știu și că nu prea petrece cine știe cât timp aici în corpul lui omenesc. E mai mult animal. Așa trăiește el. Singur, fără niciun tovarăș, doar uneori om. Iar atunci simt nevoia să mă așez.

Nu vrea să vorbească despre viața pe care o duce, în schimb mi-o arată, ca să-l cunosc. Iar dacă ajung să-l cunosc pe el, pot să mă cunosc și pe mine. Însă nu așa mi-am închipuit că trăiește. Nu știu ce mă așteptam să găsesc, poate o locuință impresionantă, imensă, plină de comori, încărcată de istorie și de putere, însă acum îmi dau seama că un asemenea loc nu i s-ar potrivi deloc, așa cum nu mi s-ar potrivi nici mie.

Mă trezesc plângând, numai că nu știu dacă de tristețe sau de bucurie, dacă plâng pentru el sau pentru mine, dacă plâng pentru că mă simt legat de el sau copleșit de tot ce văd. Îmi dau seama că și eu aș putea să ajung să trăiesc într-un asemenea loc dacă o să-i calc pe urme. Însă nu vreau.

Încă n-a venit înăuntru, știu că mă lasă să mă obișnuiesc. Sau poate admiră apusul soarelui.

Într-un colț sunt niște păture de lână uzate și pline de găuri și un morman de piei de oaie, șapte cu totul. Sunt făcute sul ca să nu le pătrundă umezeala. Le desfac și le întind lângă cenușa rece a focului.

Când lumina a scăzut aproape de tot vine și el în vizuină. În câteva clipe aprinde focul cu niște vreascuri pe care le-a

adus cu el. Pune lemne pe foc și ne uităm amândoi la flăcări. Stau în capul oaselor, apoi mă întind și mă trezesc că plâng iar fără să pot să mă opresc, iar când mă uit la el nu-i văd nicio lacrimă pe obraji. Închid ochii și atunci Alianța și toți, până și Gabriel și Annalise par din cu totul altă lume. Aici sunt în lumea tatei, o lume sălbatică.

Mă trezesc. În vizuină e lumină, însă îmi dau seama că e devreme. Stau întins în același loc în care m-a prins somnul aseară; acum focul s-a răcit și sunt singur.

Ies târâș din vizuină. Marcus stă chiar la intrare, aproape de mal. Mă așez lângă el. Soarele se înalță deasupra dealului din față.

— Ți-e foame? mă întreabă.

— Da.

— Vrei să mergem la vânătoare?

Încuviințez din cap.

— Ai fost vreodată vultur?

Stau lângă tata. Am vânat împreună. Când s-a preschimbat m-am luat după el. Nu prea am știut cum să aleg în ce animal să mă preschimb și habar n-am dacă mi-a ieșit. Însă animalul din mine a știut ce să facă și împreună am reușit. L-am imitat pe tata vulturul și am făcut ca el. Am zburat prima oară, la început stângaci, însă ne-am prins repede cum să planăm și să cotim, cum să ne lăsăm în jos și să plonjăm. Însă a fost prea greu să vânam. Tata a prins o nevăstuică și o vulpe. Noi nu ne-am mișcat destul de precis sau de rapid ca să prindem ceva. Nici n-a contat, am mâncat împreună.

— Cine e în măsură să judece dacă sinele acela e mai bun sau mai rău decât sinele meu omenesc? spune Marcus.

Știu că tata vorbește despre cealaltă latură a lui, jumătatea animalică.

— Eu încă mă obișnuiesc cu el, cu animalul din mine. Cumva îl separ de mine, însă încercăm să lucrăm laolaltă.

— Mi-a luat ceva timp. M-am luptat cu el, spune el clătinând din cap. Am crezut că vrea să pună stăpânire pe

corpul meu. Însă nu e așa. Doar îți descoperi o altă latură, mai aproape de natură. Latura mai veche a ta. Acea parte din tine care ține cel mai mult de elementul pământesc. Tocmai de el ai nevoie ca să supraviețuiești și oricum fără el nici nu merită să trăiești. Dacă te încrezi în el, și el o să se încreadă în tine. Apropie-te cât mai mult de el.

Stau lângă tata cu ochii la râu până după-amiază, când se face arșiță, apoi mergem iar să vânam. Urcăm tot mai sus și planăm în văzduh, așteptând. Undeva jos, departe, se ivește un iepure. Tata se înalță pe un curent de aer. Animalul din mine se concentrează asupra iepurelui și coborâm un pic. Amândoi vrem să punem gheara pe el.

Seara, revenind în corpurile noastre omenești, urmăresc cu tata cum apune soarele. Îl întreb de celelalte Daruri, pe care le-a furat de la alți vrăjitori mâncându-le inimile.

— Poți să te folosești de ele?

— Da. La fel de ușor cum îmi folosesc Darul. Acum îmi aparțin. Însă niciunul nu-i la fel de puternic ca animalul din mine. Unele nu prea au nicio forță. Pe cele mai multe nu le folosesc niciodată.

Îmi vine să-l întreb pe care le folosește, însă nu îndrăznesc. Cu el mă simt uneori stingher.

— Darul plantelor e util, spune el.

— Darul de a crește sau ucide plante: Sara Adams, membră a Consiliului.

— Ce?

— Celia m-a pus să învăț pe de rost toate Darurile pe care le-ai luat, toți oamenii pe care i-ai ucis.

O vreme tace, meditănd.

— Ei bine, chiar e util, spune. Mai ales dacă trăiești ca mine.

— Tu ai crescut murii din care ți-ai clădit vizuina, nu?

Încuviințează din cap.

— Apoi prinde bine să fii invizibil, mai ales când te ascunzi sau iei urma cuiva. La fel și farmecul care oprește timpul în loc. Mai e bun și talentul de a construi scurtături. Puțini sunt în stare.

— Poți să zbori?

— Nu, se încruntă el. De la cine era Darul ăsta?

— Malcolm, un Vrajitor Negru din New York. Însă nu prea se știa sigur. Poți să faci salturi prin aer?

— Da, dar și tu poți.

Tace o vreme iar, apoi spune:

— Pot să zbor când sunt vultur. Pot să fac salturi când sunt leopard. Am reușit să te impresionez?

Cred că știe deja cât de impresionat sunt.

— Auzi zgomote în țeastă, de telefoane mobile și din astea?

— Da, răspunde întorcându-se spre mine. Și tu?

Încuviințez din cap.

Când se duce în vizuină, mă iau după el.

— Am ajuns să-mi petrec mai toată viața așa, spune el aprinzând focul. Pare un trai sărăcăcios, însă nu-i.

Nu spun nimic. Înțeleg cât de plăcut e să trăiești în natură, însă n-aș putea să suport singurătatea.

— Bănuiesc că ți-ai imaginat altceva, spune.

— Am găsit buncărul lui Mercury. Am crezut că o să fie ca acolo.

— Și ați găsit-o pe Mercury?

Îi povestesc tatei despre Mercury și ce s-a mai întâmplat de când ne-am întâlnit data trecută, despre Van, Nesbitt, Annalise și Mercury. Despre Celia și Gus și Alianță.

— Vor să vii și tu, îi trântesc într-un târziu, când se crapă de ziuă.

— În Alianță? râde Marcus. Cred că sunt tare disperați.

— Da, cred că așa și sunt.

— Tu te-ai decis definitiv să te alături? Chiar vrei să-ți pui viața în joc de dragul unei cauze?

— E o cauză în care cred. Vrajitorii Negri și Albi reuniți laolaltă.

— Nu cred că asta-i cauza pentru care luptă de fapt. Cred că scopul e să scape de un conducător Alb nebun și de câțiva Vânători care fac abuz de putere. Iar dacă-ți reușește asta, e mult mai spinos să câștigi pacea, cum se spune, decât să câștigi războiul.

— N-ai de ce să-ți faci griji pentru partea asta.

— Probabil că nu, îmi spune Marcus zâmbind. Însă am voie să-mi fac griji pentru un război în care se prea poate să fiu ucis?

— Atunci o să vii să lupti în Alianță? mă mir eu. Nu credeam c-o să vrei.

— Nu mă interesează să reunesc Vrăjitorii Negri și Albi. Însă mi-ar surâde foarte tare să scap de Soul și de Vânători. Chiar mă tentează. Nu sunt încă gata să mă retrag de tot. Și nici nu sunt genul care se raliază. Însă o să te ajut să te lupti cu Soul și cu Vânătorii. Mi-ar plăcea s-o cunosc pe Celia. Ar fi cazul s-o văd la față pe femeia care mi-a ținut fiul în cușcă noapte de noapte doi ani la rând.

Clatină din cap.

— Ea zice că-mi oferă iertarea, însă poate ar face mai bine să se roage ea de mine să-i ofer așa ceva.

Mă uit la el întrebându-mă dacă vorbește serios.

— Nu mă interesează nicio iertare sau negociere, Nathan, nici pentru mine, nici pentru ea. Disprețuiesc așa ceva. Și sper că și tu. Cu toții facem ce trebuie să facem. Poate e valabil și în cazul lui Soul, habar n-am și nici nu-mi pasă, doar că mi-ar plăcea să-l văd mort.

Din tonul său rece, îmi dau seama că tata e în stare să omoare un om la fel de ușor ca pe un iepure, fără să simtă mari părerii de rău, poate chiar mai puține.

— Peste cinci zile e o întrunire în Basel, la Tigva Roșie. O să fie și Celia.

— De-abia aștept.

— Ar trebui să mă duc să-i anunț.

— Nu. Mai bine rămâi cu mine. Ori mergem împreună, ori nu mai mergem deloc.

Mă uit la el neștiind de ce a zis asta.

— Nu ai încredere în mine? îl întreb.

Când mă privește îi văd în ochi triumghiurile negre răsucindu-i-se lent în iriși, așa cum știu că sunt și în ochii mei.

— Vreau să rămâi cu mine, îmi spune. E prea mult dacă îți cer să-ți petreci cu mine o săptămână din viață?

Clatin din cap simțind că-mi dau lacrimile.

— Bun, spune întorcând capul.

Și atunci fac în sfârșit ce mi-am dorit de-atâta timp. Scot cuțitul Fairborn din geacă și i-l întind.

Îl ia și îl scoate încet din teacă.

— Nu-i un obiect prea vesel, nu? îmi spune.

— E al tău.

— Așa cred. A fost în posesia bunicului meu o vreme.

— Ne recunoaște sângele. Refuză să iasă din teacă în mâna altora.

Vără cuțitul la loc și-l pune lângă el pe pământ.

Parcă totul s-a terminat prea repede, după cât m-am chinuit să găsesc Fairbornul și să i-l restitui tatei.

— N-o să te ucid, îi zic.

— Poate, vedem.

Se întoarce și se întinde pe jos. Mai pun un lemn pe foc și rămân cu ochii la el și la tata, și dintr-odată îmi dau seama că mă simt fericit alături de el.

alianța

A trecut aproape o săptămână. Uneori mi se pare c-a trecut o viață întreagă, alteori doar câteva ore. Am tot vânat cu tata, am mers, am alergat, am stat pur și simplu împreună, iar acum suntem gata să mergem la întrunirea de mâine de la Tigva Roșie.

— Sigur vrei? mă întreabă Marcus.

— Da. E și Annalise la mijloc.

I-am zis de ea, că îmi place de ea, și nu a spus nimic. De cele mai multe ori doar ascultă, fără să spună ce crede. Cred că și eu fac la fel. Însă acum îmi spune:

— Annalise... așa a fost și între mine și mama ta. Nu e bine deloc, Nathan, pe termen lung. La început am fost atât de absorbiți unul de celălalt, trăiam doar pentru clipele când aveam să ne vedem din nou. Oricât de des ne întâlneam, nu era de-ajuns. E un miracol că am reușit să păstrăm relația secretă atâta timp. Eu voiam să vină cu mine, însă ea nu era în stare să trăiască așa – și arată spre copaci și râu –, ceea ce o știa și ea, în înțelepciunea ei. Însă n-a fost prea înțelept să se mărite cu bărbatul ăla. A fost o căsnicie dezastruoasă.

Se întrerupe cu ochii pierduți în zare.

— Recunosc că nici eu n-am ajutat-o deloc... pe atunci nu voiam decât să fiu cu ea măcar un pic. Apoi se întoarce spre mine. Tu ar trebui să-nveți din greșelile noastre, Nathan. Uită-te un pic la tine. Ești ca mine. Am tot încercat să găsesc ceva din mama ta în tine și – clatină din cap – nu văd nimic. Nu mă văd decât pe mine. Văd Negru.

Știu că are dreptate. Îi semăn mult, și mai mult, acum că am stat cu el, însă când sunt cu Annalise simt că latura mea Albă iese la suprafață.

— Știu ce zici, numai că..., încep.

— Arăți ca mine, ai același Dar, îndrăgești aceleași lucruri, ai aceleași dorințe și, poate, aceleași limite.

— Ce limite?

— Traiul la oraș, printre oameni, în casă.

— Recunosc că mi-e greu să stau în casă, însă nu am nicio problemă cu o groază de oameni. Unii îmi plac foarte mult.

— Mie mi-a plăcut mama ta și uite cum am ajuns. Nathan, ești Vrăjitor Negru. Ești mai negru decât cei mai mulți Vrăjitori Negri pe care îi știu. N-ar trebui să ai nimic de-a face cu ei, cu Vrăjitorii Albi. Mai bine ai uita de fata aia.

— Nu pot, spun clătinând din cap. Nu vreau.

Rămânem tăcuți o vreme și, ceva mai târziu, îi pun și eu aceeași întrebare.

— Sigur vrei să mergi? Să-ți pui în joc viața ta frumoasă?

— A venit timpul să-mi pun un pic viața în joc de dragul tău. Îmbătrânesc, Nathan. Nu sunt așa de bătrân încă, însă vreau să petrec un pic de timp cu fiul meu până nu îmbătrânesc de tot.

Ne întoarcem în Basel pe altă scurtătură care n-o ia prin apă.

— Dar câte scurtături ai? îl întreb.

— O groază. Am zis că dacă tot pot să le detecteze, măcar să-i țin ocupați.

Apoi, aruncându-mi o privire, zice râzând:

— Au și Vânătorii ceva de făcut! Ar trebui să împânzesc lumea cu scurtături.

Ajungem în Basel după-masă, înainte de ziua întrunirii. Marcus insistă că trebuie să cerceteze terenul, iar eu nu pot să-l ajut, prea sar în ochi; știu că Vânătorii chiar pot să mă recunoască. Când se lasă seara revine în grădina dintre ziduri.

— Doi Vânători, spune. Unul dintre avantajele invizibilității e că pot să-i urmăresc și să trag cu urechea ore în șir fără să mă pun cine știe ce în pericol. Au venit să intre în contact cu informatorii lor sau așa ar face dacă ar

da de ei. Se pare că toți Semipurii au dispărut. Cred că au fugit sau au trecut de partea Alianței, ceea ce e un semn bun, deși a stârnit curiozitatea Vânătorilor.

— Însă nu știu nimic de întrunirea de mâine?

— Aia doi sigur nu știau, spune Marcus clătinând din cap.

Dormim pe pământul gol; rămân cu ochii la stele întrebându-mă ce urmează. Vine războiul, asta-i sigur, și trebuie să recunosc că sunt curios să-l văd pe tata luptând.

A doua zi dimineată Marcus mai face un rond prin oraș, să vadă ce fac cei doi Vânători, și îmi zice la întoarcere:

— Nicio schimbare. Hai să mergem.

O luăm spre Tigva Roșie. Pe drum rămâne nevăzut, mă conduce de braț, zorindu-mă tot timpul. Ajungem pe străduța cu barul din altă direcție, așa c-o recunosc de-abia în ultima clipă. Când deschid ușa masivă de lemn și pășesc înăuntru, tata îmi zice:

— O să rămân așa deocamdată.

Nu dau din cap și nu fac niciun gest de confirmare, ci o iau în jos pe treptele de piatră, iar când dau deoparte perdeaua groasă zăresc o fracțiune de secundă interiorul Tigvei Roșii, înainte să fim trași într-o scurtătură. În ea e întuneric, amețitor și irespirabil, ca de obicei, însă simt mâna lui Marcus strângându-mă de braț și, deși nu știu de ce am luat-o pe scurtătură, sunt liniștit. Cu tata lângă mine, simt că nu mă poate atinge nimic.

Și dintr-odată ieșim. E cea mai scurtă și mai largă scurtătură prin care am trecut în viața mea. Nici nu cad la pământ ca de fiecare dată, poate pentru că scurtătura e largă sau poate pentru că mă sprijină tata.

Mă uit după Vânători, însă nu văd niciunul.

Ne aflăm într-un bar, însă nu-i Tigva Roșie, cel puțin nu barul de la început. E un bar-terasă în aer liber situat într-o poiană. E dispus la fel ca Tigva Roșie, cu mese de-a lungul peretelui, numai că nu-s pereți aici, chiar dacă separeurile din fund sunt neschimbate. La dreapta e barul cel lung, însă în spatele lui nu-i niciun perete și, în locul

tavanului jos, cu bârne, din Tigva Roșie, e o pânză de corabie prinsă bine de copaci.

Gabriel, Van, Celia și cealaltă Vrajitoare Albă, Grace, stau la masa din celălalt capăt, iar Gus e în picioare lângă ei, cu spatele la mine. Dau să mă duc la ei, însă tata mă ține de braț.

Atunci mă vede Gabriel și Gus se întoarce și spune:

— Vorbești de lup...

Tata îmi dă drumul la braț.

— Bună, îi salut.

Mă privesc toți întrebător și nu prea știu ce să zic sau ce vrea tata să zic.

— Ești singur? mă întreabă Celia.

— Tata... încă meditează la propunere.

— Așa deci, ai dat greș, îmi spune Gus. Ne-am înțeles să vii cu Marcus.

Și chiar în clipa aia Gus scoate un țipăt și își duce mâna la obrazul drept, iar printre degete îi șiroiește sângele. Se prăbușește în genunchi, cu sângele curgându-i în jos pe gât, pe braț și pe podea. Încă țipă cu mâna la față când își face Marcus apariția lângă el. În stânga ține Fairbornul și în dreapta are altceva, ceva micuț și plin de sânge. Cred că e urechea lui Gus.

Toată lumea a încremenit mută, în afară de Gus, care urlă.

— Gus, spune Marcus. Țin să-ți mulțumesc pentru colaborarea noastră din ultimii ani, ai fost...

Și mă privește făcându-se că se gândește.

— Cum s-a exprimat, Nathan? Un curier „extrem de discret și de prudent”. Însă n-ai dat deloc dovadă de discreție sau prudență când l-ai amenințat cu cuțitul pe fiul meu. Am considerat că trebuie să ți-o plătesc cu aceeași monedă. Poți să consideri colaborarea noastră încheiată.

Gus pare gata să vomite.

Marcus aruncă urechea pe jos și șterge Fairbornul de umărul lui Gus.

— Ei, Nathan, nu mă prezinți prietenilor tăi? Cel mai mult aș vrea s-o cunosc pe Vânătoarea care te-a ținut în

cușcă.

Celia dă să se ridice, însă Marcus o oprește:

— Nu, nu te ridica.

Nu o face din politete, e o simplă poruncă. Văd că Celia se gândește ce să facă, însă rămâne așezată, la fel de relaxată cum o știu.

— Și eu îmi doresc de-o veșnicie să cunosc omul care mi-a omorât sora.

— Serios? zâmbește Marcus. Nici n-am știut.

Se postează în spatele Celiei, însă i se adresează lui Van:

— Mulțumesc pentru invitație, Van. Nu prea am parte de așa ceva, cum îți imaginezi probabil.

Gus începe să vomite pe jos. Marcus îl privește dezgustat și îi spune Celiei:

— Avem de discutat. Numai că Gus îmi cam distrage atenția. Dacă mai stau mult aici se prea poate să-i mai tai ceva.

— Atunci propun să facem o plimbare împreună, îi spune Celia ridicându-se.

Și o iau prin pădure, unul lângă altul. Habar n-am dacă Celia o să se mai întoarcă vie și cu urechile nevătămate.

râuri de sânge

Peste două ore Celia și Marcus se întorc în tabără. Celia nu și-a pierdut nicio ureche. Vin unul lângă altul, discutând absorbiți, fără să se privească, însă destul de apropiați încât să nu trebuiască să ridice vocea.

Nu peste mult timp, ne așezăm la masă, toți în afară de Gus, care a fost destul de deștept să se ferească de Marcus. Van l-a ajutat să se vindece și i-a pus urechea la loc. Însă tot înfiorător mi s-a părut că arată.

Van mi-a zis că ne aflăm în munții Pădurea Neagră, în sudul Germaniei. Celia are de gând să stabilească aici tabăra principală a Alianței.

În deschidere, Celia prezintă țelul major al Alianței: – Să-l înlăturăm pe Soul O'Brien de la conducerea Consiliului Vrăjitorilor Albi, curmându-i viața dacă e nevoie, și să restaurăm în Anglia starea de coexistență pașnică a tuturor Vrăjitorilor. Ca obiectiv primar avem alungarea Vânătorilor din Europa. Au început să se extindă mai la sud, însă efectivele sunt concentrate tot în nordul Franței și Germania. Sunt tot mai mulți pentru că recrutează membri noi pe măsură ce se deplasează mai la sud. Cu cât amânăm mai mult atacul, cu atât ne va fi mai greu să-i oprim. Trebuie neapărat să atacăm, pentru ca astfel să împiedicăm recrutarea de noi membri și să-i înlăturăm pe cei deja existenți care nu și-au terminat instrucția. Numai că aveam prea puțini luptători și nu ne putem permite să pierdem nici măcar unu. Trebuie să ieșim victorioși pe trei fronturi: uciderea inamicului, demoralizarea inamicului și jefuirea punctelor de depozitare, pentru a-i deposeda de arme, echipament și alimente...

— Înțeleg că nu aveți deloc arme? o întrerupe Marcus.

— Puține și nu pot face față armelor Vânătorilor. În primul rând, trebuie să punem mâna pe așa ceva. Când o să-și dea seama că-i omorâm cu propriile gloanțe – încet și în chinuri –, chiar o să le mai dăm o lovitură.

— Nu văd cum împiedicăm recrutarea de noi membri prin atacuri, îi spun Celiei. Doar Vânătorii n-o să se-apeuce să spună nimănui despre asta, nu?

— O să se afle, Vrăjitorii Albi păstrează legături mult mai strânse unii cu alții decât Vrăjitorii Negri. Însă și noi o să ne anunțăm toate succesele. Și noi avem nevoie de recruți. Van o să le dea de știre Vrăjitorilor Negri că Marcus luptă alături de noi. Când o să audă și o să ne vadă câștigând o să se alătore mai multă lume. Numai că nu va fi deloc ușor, adaugă ea. Vânătorii se mândresc că pot să învețe din propriile greșeli. Își analizează toate bătăliile, victoriile și înfrângerile. N-o să le ia mult să ne ghicească tacticile.

— Și ce tactici o să folosim? întreb.

— Avem un grup de luptători de elită...

— Da?

— Da. Eu, Greatorex, Nesbitt, Gabriel. Iar acum mai sunteți tu și Marcus. La care se adaugă câțiva elevi buni.

— Deci nu suntem deloc prea mulți!

— Nu-i nimic. Dăm atacul, adunăm prada și fugim. Ne mișcăm repede. Alegem grupurile slabe de recruți noi. Cu asta se ocupă cercetașii noștri acum. Când se întorc la bază o să ne alegem primul obiectiv de luptă.

— Asta-i baza? întreb.

— Da, toți cei care se alătură Alianței vor veni aici. Nu peste mult timp, o să fie multă lume și va trebui să ne organizăm. Toată lumea trebuie să contribuie.

Celia explică faptul că fiecare om va fi repartizat într-un grup anume de lucru. Sunt patru grupuri cu totul: Cercetași și Luptători; Capturi și Provizii; Bucătărie și Tabără; Tămăduitori. Eu și Gabriel suntem luptători. Ellen, Greatorex și Nesbitt cercetează terenul chiar în momentul ăsta. Annalise e în grupul de Capturi și a plecat cu un grup să aducă provizii la bază.

Mă uit la Marcus – nu a fost desemnat în niciun grup de

lucru. Când ni se întâlnesc privirile mi se pare că se gândește la același lucru.

— Când pot să m-apuc de ucis Vânători? întreabă el.

— Mâine se-ntorc cercetașii. Mâine-seară facem prima incursiune.

După întrunire rămân s-o întreb pe Celia de Deborah.

— A plecat din Consiliu?

— A fost de acord să plece, îmi răspunde Celia părând ușurată. Nu mai poate să culeagă nicio informație, ar incrimina-o clar. Ar trebui să apară de pe o zi pe alta. Am trimis după ea.

În noaptea aia nu reușesc să dorm prea bine. N-am niciun coșmar, doar că mă trezesc și nu mai pot să adorm. Mă întreb unde-i Annalise, sper că e în siguranță. Credeam c-o s-o am lângă mine la noapte, însă se întoarce de-abia mâine. Mă apucă o stare de rău când mă gândesc la ea. S-a restabilit mult de pe urma farmecului lui Mercury. E agilă și aleargă bine, însă dacă dau Vânătorii peste ei, n-are nicio șansă, asta-i adevărul. Până la urmă mă scol și mă duc să mă plimb prin pădure. E încă întuneric când Gabriel mă ajunge din urmă.

— Nici eu n-am putut să dorm, îmi zice.

— Trebuie să-mi consum un pic energia, îi spun. Vii?

— Desigur.

Și o luăm la fugă.

E tare bine să aleg liber. Să fiu liber. Începe să plouă și se lasă o ceață fină. Simt frigul ciupindu-mi obrazii cum gonesc. Îi strig lui Gabriel că o iau mai în față.

Iau viteză alergând din toate puterile în sus pe un deal și apoi într-un luminiș. Lângă un pârau e o poiană. Se luminează de ziuă și mă opresc aici. Mă așez pe pământ turcește și aștept, ascultând sunetele naturii. E plăcut să stau aici, să trag în piept mirosul de pământ și copaci și să mă uit la pâraul care curge lângă mine. E atâta liniște și pace în jur, că pare absurd că o să înceapă curând războiul și o să trebuiască iar să ucid. Pădurea asta îmi amintește cum m-am trezit atunci, după ce am ucis primul Vânător.

Eram în stare de șoc și Vânătorul zăcea mort lângă mine, însă pădurea era neschimbată, la fel de frumoasă și de liniștită. Poate că numai la asta mai putem spera – că pădurea n-o să-și piardă frumusețea.

După o vreme aud pașii lui Gabriel, și când se opresc dintr-odată, zâmbesc – știu că vrea să mă ia prin surprindere. Rămân nemișcat, ciulind urechea la cel mai slab sunet. Fie a rămas nemișcat, fie a făcut progrese. Însă apoi aud un foșnet de frunze venind din spatele meu și mă întorc chiar când se repede și sare pe mine urlând. Ne luăm la trântă în glumă, apoi ne despărțim și rămânem întinși pe jos.

— Dacă-ai fi fost un Vânător, acum ai fi fost mort, spune el.

Încep să râd – știe că nu-i adevărat.

— Chiar ai fost bun, îi zic. Nu te-am auzit bine decât la sfârșit.

— Critică mascată, îmi spune.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că m-ai fi ucis.

— Da, bine. Însă cred că pe cei mai mulți Vânători ai fi reușit să-i iei prin surprindere. Unii sunt buni, alții mai puțin, spun ridicând din umeri. Nu poți decât să sperii c-o să ai noroc să dai peste unii mai slabi.

— Oricum, n-am de gând să-mi încerc norocul, ci să-i împușc de la depărtare.

— E un plan bun.

Se trage mai aproape și rămânem cu privirea la panta lină, presărată cu copaci, ce coboară spre pârâu.

— O să împușcăm la greu, spun, nu mai e mult.

— Da, împușcături la greu și altele mult, mult mai rele. „Văd războaie, năprasnice războaie, și Tibrul în spume rostogolind valuri de sânge².”

— La noapte dăm atacul.

— Obiectivul e o tabără nouă de instrucție în care se află

² Publius Vergilius Maro, *Eneida*, traducere de Eugen Lovinescu, Biblioteca pentru toți, 1964, p. 158 (n. t.).

zece recruți și doi Vânători, ne lămurește Nesbitt.

S-a întors dis-de-dimineată și ne pune la curent.

— Am supravegheat tabăra în ultimele două zile. Cei mai mulți elevi sunt tineri, șase nemți și patru francezi. Toți înțeleg engleza. Toți sunt femei. Se pricep destul de bine să tragă cu arma, însă în lupta corp la corp sunt varză. Una dintre nemțoaice poate să scoată un sunet ca al Celinei câteva secunde la rând, însă e slab și nu imobilizează pe nimeni. Una dintre franțuzoaice poate să se facă nevăzută. E tot un Dar slab și nu poate să rămână așa decât câteva secunde, însă ajunge cât să dezorienteze inamicul, să-ți deoace loviturile sau să se strecoare pe nesimțite până la tine. Cei doi Vânători sunt cu vechime - englezoaice puțin trecute de treizeci de ani, foarte bune trăgătoare, foarte bune luptătoare corp la corp.

— Recruții sunt periculoși dacă pun mâna pe arme, spune Celia. Și de obicei dorm cu arma lângă ei. Dăm atacul în zori - unii or să doarmă încă, alții or să fie de-abia treziți din somn.

— Acum să trecem la amplasare, continuă Nesbitt. Se află într-un aerodrom vechi - pe teren deschis, împrejmuit cu un gard. Dorm într-un hangar mic. Doi stau de pază la poartă în ronduri de trei ore, însă noii recruți nu se sinchiesc să patruleze de-a lungul gardului.

— Cât de departe e? întreabă Gabriel.

— În Franța, la cinci ore de aici cu mașina, însă Marcus ne-a deschis o scurtătură care ne duce la vreun kilometru de aerodrom.

— La ora șase se luminează, spune Celia. Nesbitt și Nathan merg să cerceteze terenul la ora patru. Restul plecăm la cinci.

— Eu nu sunt cercetaș, zic.

— Nu, nu ești. Nesbitt e cel mai bun cercetaș pe care-l avem, e foarte important să fie teafăr. Datoria ta e să-l aperi cu prețul vieții dacă trebuie.

— Știu c-o să încasezi cu bucurie un glonț pentru mine, amice, îmi rânjește Nesbitt.

— O să te-mping cu moaca într-o balegă de vacă.

— Merge și-așa, spune Nesbitt ridicând din umeri.

— Eu sunt comandanta, spune Celia. Mergem toți ca să exersăm. Acționăm doi câte doi. Perechile se pot schimba pe viitor, sunt valabile doar în incursiunea de la noapte. E sarcina voastră să vă procurați echipamentul care vă trebuie din proviziile existente.

Grupul de luptători s-a împărțit în două, cu Celia în centru. Eu, Gabriel, Nesbitt și o Semipură tânără ne-am strâns să ne uităm la trei Vrăjitoare Albe. O recunosc pe Greatorex într-o clipă. A dezertat din trupele de Vânători. E înaltă, palidă și pistruiată, cu ochi căprui și nasul rupt. Cred că e un pic trecută de douăzeci de ani, însă pare și mai tânără. Poartă haine militare, precum Celia. Celelalte Vrăjitoare sunt tot tinere. Au tot încercat să-și ia un aer dur.

— Stimate doamne, îmi pare rău că ați ratat ocazia să mă aveți ca partener, le spune Nesbitt zâmbind. Baftă în continuare!

Fetele se fac că nici nu l-au auzit.

— Parc-am fi dușmani, ce mama naibii, mormăie Nesbitt destul de tare ca să-l audă.

Se mai destind un pic, mai să zâmbească, însă Nesbitt adaugă:

— Mai bine v-ați găsi una-două tovarăș, cine rămâne la urmă e cuplat cu Marcus.

Fetele se uită în jur râzând nervos.

— Marcus nu are niciun partener, spune Celia. O să-l pun la curent separat. Greatorex, tu mergi cu Claudia. Olivia merge cu mine. Gabriel e cu Sameen. Iar Nathan e cu Nesbitt.

— Sper că e valabil doar la noapte, bombăn ca să m-audă Gabriel.

— E logic să mi-o repartizeze pe Sameen. S-ar îngrozi de tine și Nesbitt ar zăpăci-o de cap.

Sameen e Semipura Neagră. Are niște ochi ciudați, căprui cu turcoaz.

— Da, e logic, spun. Însă se vede că nu prea ne-am amestecat Albi cu Negri.

— Și asta mi se pare o idee bună pentru prima misiune. Nici n-am apucat să ne antrenăm împreună. Ne trebuie parteneri de încredere.

— Ție îți vine ușor să spui așa ceva, n-ai nimerit cu Nesbitt.

incursiunea

Mai târziu după-amiază, Annalise se întoarce în tabără cu un grup de Vrajitoare Albe, încărcate până la refuz. Annalise pare obosită. Trebuie să ajute cu corturile, îi zic să amâne sarcinile, dar ea insistă că trebuie să termine ce are de făcut, așa că o ajut. Una dintre celelalte fete, Laura, pare îngrozită și tresare dacă mă uit la ea. Iar cealaltă fată, Sarah, mă tot descoase: „Ai moștenit Darul lui taică-tu?” „Care sunt Vrajitorii Negri?” „Marcus chiar e și el în tabără cu noi?”

Mă simt ușurat când Celia mă vede și îmi strigă:

— Nathan, ceilalți își fac instrucția! Du-te și tu!

Dau peste ceilalți luptători și îi urmăresc câteva minute. Greateorex le explică tehnici de autoapărare simple. E o instructoare bună și nici elevii nu-s chiar începători. Nu prea știu ce-am de făcut, așa că mă așez și mă uit la ei. Sameen exersează cu Gabriel, Olivia cu Nesbitt și Claudia cu Greateorex.

Când iau pauză, Gabriel și Sameen vin la mine. Ea mă salută zâmbind și nu-l scapă pe Gabriel din ochi. Cred că deja i s-au aprins un pic călcâiele după el.

Nesbitt stă de vorbă cu Claudia și Olivia, însă și ele se tot uită zâmbind la Gabriel. Se pare că el are cele mai multe șanse să le atragă pe Vrajitoarele Albe în slujba cauzei - când le zâmbește el o dată, simt că li se înmoaie picioarele.

Din fericire, Greateorex pare imună la farmecele lui și își vede de treburi.

— Bun, hai să ne regroupăm, spune după câteva minute, însă schimbați partenerii. Nathan poate să exerseze cu Claudia.

— Nu, spune Celia venind iute spre noi. Mă bat eu cu

Nathan.

— Ești sigură? fac eu. Parcă ai mai îmbătrânit, te miști mai greu.

— Vreau să văd ce-ai uitat din câte te-am învățat.

Îi zâmbesc - n-am uitat nimic.

Mai târziu, când se întunecă, Annalise mă găsește în locul unde m-am stabilit, la marginea copacilor, la distanță de toți. N-am cort, însă am făcut un mic foc într-un loc ferit de la rădăcina unui copac. Stăm unul lângă altul sub o pătură.

Mă întreabă cum a fost la instrucție.

— M-am instruit, spun.

— Am auzit c-ai bătut-o pe Celia măr. A trebuit să te smulgă cu forța de lângă ea.

Îmi amintesc că Sarah vorbea cu un grup de Vrajitoare Albe după aia. Priviseră toate și Sarah sigur s-a pus pe bârfit.

— Nu-i adevărat, îi răspund.

Chiar nu e, deși Nesbitt se întreba în glumă cine-o să fie noua comandantă după ce-i fac eu de petrecanie Celiei. Însă n-am luat în seamă nimic. Încercam să mă concentrez. Celia m-a lovit doar o dată în plin cu piciorul, iar eu pe ea de vreo douăzeci de ori - nu c-aș fi ținut socoteala.

— Oricum, Annalise, așa se face. Celia poate să se vindece fără probleme. Pe mine m-a cotonogit și mai rău de o groază de ori. Zi de zi exersam tehnici de luptă și mă bătea măr de fiecare dată.

Asta ar însemna cel puțin șapte sute de bătăi încasate în doi ani, așa că îi sunt dator cu încă șase sute nouăzeci și nouă de scatoalce.

— Mă bucur că n-am fost de față.

Annalise nu m-a văzut niciodată luptând, ceea ce mă bucură. Îi iau mâna și i-o sărut cât de tandru pot. Nu vreau să vorbim despre lupte.

— Cum a fost azi? o întreb.

— Ah, bine, îmi răspunde încercând să zâmbească. Știu că Sarah și Laura te-au călcat pe nervi, însă cred c-o să se

obișnuiască și ele cu tine. Tuturor ne e greu. Amândouă au avut morți în familie. Părinții lui Sarah au fost uciși, Laura și-a pierdut sora...

Și iar mă gândesc că e cazul să-i zic de Kieran. Însă deja îmi povestește ce-au făcut, cum s-au ocupat de provizii spre a acoperi nevoia de alimente.

— Ți place să te ocupi de așa ceva? Eu mai degrabă te vedeam în grupul Tămăduitorilor.

— Ha! Nu sunt în stare să pregătesc nici măcar un leac simplu. Nu, Celia m-a repartizat bine la Capturi și Provizii. Mă pricep la munca de organizare, spre deosebire de mulți dintre vrăjitorii de aici, și trebuie să profităm de orice atu pe care-l avem. Dacă toți rebelii or să vină aici, ne trebuie mai multă mâncare, instalații sanitare și corturi. Chestii din astea plictisitoare, dar esențiale. Și îmi dau seama că, dacă luptele se extind, o să fugă și mai multă lume. S-ar putea să fie nevoie să punem la punct o școală. E complicat.

Încep să-mi dau seama că e mult mai simplu să fii luptător.

— Încă nu l-am văzut pe Marcus, însă toată lumea spune că a sosit în tabără, spune Annalise după un răstimp în care rămânem tăcuți.

— În tabăra asta se bârfește, nu glumă.

— Îmi pare rău, parc-aș fi Sarah, nu?

— În niciun caz, îi spun sărutând-o.

Marcus m-a urmărit cum mă bat cu Celia, însă a plecat imediat după.

— Nu e prea sociabil, spun. Îi place să stea singur.

Mă uit spre pădure, unde m-am întâlnit cu el acum câteva ore, când îmi căutam un loc unde să-mi fac culcușul. Mi-a zis c-o să stea la distanță de lume.

— Prea se holbează toată lumea la mine.

— Cred că e mai bine să stea la distanță, spun acum.

— Nu mi-ai povestit cum a fost când te-ai întâlnit cu el. N-am crezut c-o să stai atâta. Mi-am închipuit c-o să vorbești câteva minute și gata.

— Și eu.

— Și ce-ai făcut toată săptămâna?

— Chiar că începi să semeni cu Sarah, o tachinez. E tatăl meu, Annalise. Am stat cu el. Cred că ne-a făcut bine. Nu e deloc cum mi l-am închipuit.

— Nu? Însă pare periculos. L-a atacat pe Gus? Caroline, o tămađuitoare, mi-a zis că i-a tăiat urechea lui Gus.

N-apuc să spun nimic, că spune:

— Tu nu-i semeni deloc. El e un Vărăjitor Negru tipic, atât de violent.

— Poate fi foarte violent, îi răspund. Violent și impulsiv. Toată lumea știe cum e, și Gus știa foarte bine. E o tâmpenie să-l zgândărești. Însă oamenii fac tâmpenii și gata. Marcus n-o să se schimbe deloc. Însă măcar e de partea noastră.

— N-ai decât să i-o spui lui Gus.

Cred că aș face bine să-l evit pe Gus o vreme. Nu-i spun lui Annalise că Marcus l-a atacat pe Gus pentru că și el m-a atacat pe mine. Și nu prea știu dacă eu sunt altfel decât tata.

— Ei, cred c-am bârfit destul pe seara asta, spun.

— Ei, mai am să-ți dau o veste, spune ea zâmbind larg. Ghici ce?

Ridic din umeri.

— Toate fetele sunt topite după Gabriel.

— Vai, nuuuuu!

Ridic pătura peste cap și o trag spre mine.

— Te rog, nu începe și tu.

— De la păr i se trage, continuă ea râzând. Ore în șir au vorbit despre asta, cum și-l dă după ureche, cum îi cade pe frunte, ce cârlionți are. Le mai plac și ochii, buzele, nasul, umerii și picioarele. Însă părul e în top.

— Și nu le zice nimeni că-și pierde vremea de pomană cu el?

— Își pierde vremea pentru că-i plac doar băieții? Sau doar un băiat anume? mă întreabă ea punându-mi degetul în piept.

Îmi amintesc când l-am sărutat și mi-am trecut mâna prin părul lui.

- Annalise, suntem prieteni, spun însă.
 - Știu, spune sărutându-mă încet pe buze.
- O sărut și eu.

Ceva mai târziu îmi adoarme în brațe și eu rămân treaz, simțindu-i căldura trupului lipit de al meu.

Știu că o să trebuiască să plec curând. Peste câteva ore o să mă lupt, o să fie rău, și totuși acum o țin pe Annalise în brațe. Pare ireal.

- Ce-ai pățit? mă întreabă ea trezită din somn.

- Nimic, sunt bine.

- Mă ții prea strâns, de-abia pot să respir.

— N-am vrut să te trezesc, însă mai e un pic și trebuie să plec. Nu am voie să zic nimic, însă... mă întorc repede.

Mă strânge tare, cuprinzându-mă cu picioarele.

— Când eram la Tigva Roșie, în Basel, mi-ai zis... ceva, îmi spune după o vreme.

— Și țin minte că și tu mi-ai zis ceva, îi răspund în șoaptă.

Trag pătura peste noi, până se face întuneric. Vreau să-mi adun curajul și s-o zic primul. Îmi lipsesc buzele de urechea ei și îi șoptesc:

- Annalise, te iub...

— Tre' s-o luăm din loc, partenere! face Nesbitt dând la o parte pătura de pe noi. Ah, îmi pare rău că te-am întrerupt, amice. Credeam că dormi.

primul atac

Nesbitt mă duce la scurtătură, situată câțiva pași mai încolo în pădure, la două minute de Annalise, care a rămas locului. Ne-am luat rămas-bun repede. Părea să-și facă griji pentru mine, ceea ce mi-a plăcut și nu mi-a plăcut. I-am zis că n-o să pătesc nimic, însă de fapt habar n-am ce-o să fie. Nu știu decât că Marcus luptă cu noi, ceea ce ajută.

M-am gândit dacă să-mi folosesc darul și să mă preschimb în animal în timpul luptei, însă știu că nu-i o idee bună. Ar funcționa în alt gen de confruntări. Cea de acum se bazează mai mult pe tactică, pe chestii omenști, pentru care m-a instruit Celia. L-am întrebat pe Marcus și a fost de acord cu mine. După ce-am stat o săptămână cu el, știu că pot să-mi controlez latura aia, Darul, și pot să mă preschimb la fel de repede ca Marcus, însă Darul meu nu-mi folosește la război.

— Se pare că a venit taică-tu să vadă ce faci, îmi spune Nesbitt când ajungem la scurtătură arătându-mi ceva printre copacii din depărtare.

Marcus stă acolo, la adăpost, cu mâna ridicată în semn de „noroc” sau „pe curând”, sau ceva. Ridic și eu mâna.

Îl apuc de încheietură pe Nesbitt, care își vâra mâna în scurtătură și pornim la drum. Când ajungem la capăt reușesc să rămân în picioare – mă aplec în față, însă nu cad. Nesbitt se redresează într-o clipă și o ia la goană – sau ce consideră el a fi goană.

Mă iau după el. E întuneric și vântul nu bate deloc, chiar dacă nu văd la fel de bine ca el, simt cărarea sub picioare, așa că îl urmăresc fără niciun efort. De-abia dacă m-am încălzit când ajungem la aerodrom. E întuneric, așa că nu deslușesc decât conturul palid a trei hangare situate în șir, la vreo sută de metri de noi. O luăm pe lângă gard, până

când hangarele se înșiră la dreapta noastră. Nesbitt se oprește și scoate niște clești din geacă și se pune pe treabă. Eu trebuie să țin de gard ca să nu zornăie sau să se scuture. Când a tăiat destul cât să se strecoare pe-acolo, îmi face semn să aștept cât cercetează el terenul, încuviințez din cap.

Se duce în fugă la hangare, aplecat de spate, și dispare în spatele lor. Paznicii de rond sunt lângă gardul din partea cealaltă. Cred că le ia douăzeci de minute să dea ocol bazei, însă Nesbitt a spus că nu par să aibă asemenea planuri.

După vreo zece minute, Nesbitt apare din spatele celui mai îndepărtat hangar și dă fuga până la hangarul din mijloc, apoi la cel mai apropiat și, într-un final, o ia spre mine. Mă uit după paznici, însă nici nu se simt, parc-ar dormi tun.

Nesbitt rămâne de cealaltă parte a gardului, culcat la pământ, ca mine.

— Ei? îi șoptesc.

— Nu se vede nimic înăuntru. Au astupat toate crăpăturile din pereți și nu-i nicio lumină aprinsă. Am auzit glasuri într-un hangar care era gol ieri-noapte.

— Deci s-ar putea să fi venit încă o trupă de Vânători?

— Sau de recruți noi, sau poate i-au mutat din alt hangar. Nu știu.

— Rahat!

— Ce crezi?

— Cred că mai bine te mai duci o dată să te uiți mai bine.

— Deja m-am uitat bine, îmi răspunde el cu o înjurătură.

— Păi, n-ai decât să-i zici tu Căliei, spun clătinând din cap.

După vreo încă jumătate de oră, Nesbitt are plăcerea să-i dea raportul Căliei, care vine în fugă spre noi, sprintenă și ușoară în ciuda staturii sale – mereu a fost surprinzător de agilă. După ea vin Claudia, Gabriel, Sameen, Greatorex și Olivia. Marcus e în coada coloanei.

Gabriel se lasă la pământ în stânga mea și Celia în

dreapta.

— Ei? mă-ntreabă.

— A survenit o schimbare. O să te pună Nesbitt la curent.

Vorbește cu el prin gard – atât de încet, că nici nu știu ce spun.

O văd pe Celia săltând capul și uitându-se în jur și pe Nesbitt luând-o iar în fugă spre hangare.

— E ceva schimbat, îi șoptesc lui Gabriel. Nu știu dacă e de bine sau de rău.

— Ești îngrijorat?

Clatin din cap. Însă cumva sunt neliniștit. Chiar dacă-l avem pe Marcus, tot se poate să te nimerească vreun glonț rătăcit sau să te împuște careva la plesneală, sau să fie vreun Vânător cu cine știe ce Dar deosebit pe-aici, sau mai știu eu ce.

Nesbitt a dispărut după hangarul din capăt. În cel de lângă noi se aprinde o lumină, care se strecoară pe sub ușa de la capătul dinspre noi. Se crapă de ziuă în curând și încep să se trezească Vânătorii. Ar fi bine să dăm atacul cât de curând, însă nu suntem gata încă, și în stilul ăsta, o să-l prindă pe Nesbitt. S-a ales praful de misiunea asta simplă, de început.

Nu scap din ochi hangarul de unde mă aștept să reapară Nesbitt, însă tot nu se vede.

— Tu și Gabriel atacați primul hangar, îmi spune Celia întorcându-se spre mine. Marcus o să se ocupe de paznici și apoi o să vină după mine până la ultimul hangar. Creatorex îl ia în primire pe cel din mijloc.

Marcus pătrunde primul prin gard, apoi se face nevăzut. Restul ne strecurăm după el, iar eu, Gabriel și Sameen o luăm repede la picior.

Ajung primul la ușă și îi trag un picior cu atâta forță, că aproape îmi ricoșează în nas. Mă cutremur când văd ce-i înăuntru. Hangarul nu e gol, înăuntru sunt trei șiruri de paturi suprapuse, dintr-un capăt în celălalt. Pot să cazeze o sută de oameni aici. Toate paturile sunt goale, sau așa par, trebuie să verificăm. Mă las la pământ și mă uit sub ele.

Sunt noi-nouțe, nu e nimic sub ele. Însă nu văd până în capătul hangarului, ar fi fost bine dacă ar fi fost Nesbitt cu noi.

— Sameen, rămâi aici, îi spune Gabriel. Stai de pază la ușă. Eu verific șirul din dreapta, tu, Nathan, pe cel din stânga.

O ia în fugă pe lângă mine, la dreapta, spre capătul hangarului, strigând:

— Gol. Gol. Gol. Gol.

Mă ridic și o iau ceva mai încet la stânga. Nu văd pe nimeni, n-au niciun ungher în care să se ascundă. La capăt mă întâlnesc cu Gabriel și o luăm împreună la fugă înapoi, uitându-ne încă o dată. Când ajungem lângă Sameen din alt hangar izbucnesc focuri de armă.

Cinci Vânători au luat-o în fugă spre poartă de la hangarul din mijloc. Mă iau după ei, încercând s-o prind mai întâi pe cea mai rapidă. Mă azvârl asupra ei cu cuțitul în mână și-i retez beregata dintr-o mișcare. Era novice, nici nu s-a luptat. Fata din spate m-a depășit, însă o ajung din urmă și o pocnesc bine – și-a pierdut cunoștința. Când mă uit în jur, văd că Gabriel a împușcat un Vânător sau doi, pentru că n-a mai rămas în picioare decât unu – o femeie pe care a prins-o Sameen, însă s-a ales cu o lovitură și i-a dat drumul.

Vânătoarea o ia la fugă, însă îi ies în cale, o prind, o trag spre mine și-i înfig cuțitul în stomac, trăgând de el în sus. Când o las să se prăbușească fără suflare, îl văd pe Marcus venind spre noi dinspre poartă. Când trece pe lângă Vânătoarea pe care am lăsat-o leșinată, a doua, fata începe să geamă.

Marcus se duce și-i rupe gâtul.

Dinspre hangare vin alte focuri de armă. Marcus o ia spre ultimul, eu dau fuga la cel din mijloc, cu Gabriel și Sameen.

Olivia e la ușă, pare îngrozită.

— Au împușcat-o pe Greatorrex, nu mai poate să iasă, spune ea.

Greatorrex e înăuntru, prăbușită la podea, înconjurată de

cadavrele recruților. Încă trăiește pentru că e ascunsă sub un cadavru. Din celălalt capăt al hangarului se aud iar focuri de armă.

— Eu mă strecor înăuntru s-o iau pe Greateorex, le zic lui Gabriel și Sameen. Voi doi va trebui să ne trageți de-acolo.

Gabriel începe să tragă și el spre capătul hangarului, iar eu mă târăsc pe podea, cât mai jos, adăpostit de cadavrele din jurul lui Greateorex. O apuc de încheieturi – sunt mai subțiri și mai delicate decât mă așteptam. E o femeie slăbuță.

— Trageți! strig.

Gabriel și Sameen ne trag afară, cu tot cu cadavrul Vânătorului. Alunecăm pe ușă afară, până pe iarbă, unde ne întoarcem pe-o parte.

Greateorex e rănită în picior. Olivia îi taie cracul ca să-i vadă rana.

— Câți sunt înăuntru? o întreb.

— Vreo patru, cred, îmi răspunde ea.

Pare gata să-și piardă cunoștința.

— Ce vrei să facem? mă întreabă Gabriel.

— Să nu ne omorâm cu zile, spun. Hai să-l așteptăm pe Marcus.

În hangarul vecin s-a lăsat liniștea, nu avem prea mult de așteptat.

Celia, Claudia și Marcus vin și ei.

— Ați terminat aici? întreabă Celia.

— Nu, îi răspunde Gabriel. Mai sunt patru înăuntru, în fundul hangarului. Bine înarmați.

— Nu intrați câteva minute, ne spune Marcus, apoi se face nevăzut și așteptăm.

Deodată răsună un trăsnet și la capătul hangarului izbucnesc flăcările, apoi se-aude o rafală de arme, și încă una, și încă una.

Până la urmă se lasă liniștea. Deschidem ușa hangarului ca să vedem ce se întâmplă. Înăuntru nu mai mișcă decât flăcările și fumul.

Marcus își face apariția lângă mine.

— Au fost cinci, spune.

— Du-te acum să faci o numărătoare, îi spune Celia lui Gabriel. Ai grijă să nu greșești. Dacă a mai rămas cineva în viață, nu-l omorî. Vreau să vorbesc cu el.

Gabriel și Sameen se fac nevăzuți, iar Celia se duce să vadă cum se simte Greateorex.

Nesbitt vine șchiopătând și se lasă la pământ lângă mine. Are vânătăi pe față și un ochi umflat, închis.

— Pe unde-ai fost, partener?

— A ieșit o Vânătoare și m-a zărit când eram în recunoaștere. Era expert în kung-fu sau ceva, pe bune. Mi-a luat o veșnicie să scap de ea. Ce-am pierdut?

Sunt tentat să aduc vorba de morți, însă sunt prea obosit.

— Greateorex a încasat un glonț în picior. Avem noroc că n-a murit niciunul dintre noi, îi spun.

Gabriel și Sameen se întorc în fugă, lăsându-se în viteză la pământ lângă noi.

— Douăzeci și doi, spune Gabriel. Patru Vânători care par mai în vârstă - instructorii, bănuiesc - și încă optșpe tineri. Toți morți.

— Au fost mai mult de zece recruți și doi Vânători, spun.

Însă nu-i vina lui Nesbitt. Sunt mai degrabă supărat pe Celia că a riscat. Dacă n-ar fi fost Marcus cu noi, ar fi fost sigur mult mai greu. Ar fi murit câțiva dintre noi.

— Trebuie s-o ducem pe Greateorex înapoi la bază, spune Celia. Luați ce ne trebuie, în zece minute plecăm.

blondine

Șase zile mai târziu mai facem o incursiune în Franța, unde dăm piept cu paisprezece Vânători. Merge fără probleme – nimeni nu e rănit. Greatorex se vindecă bine, însă nu ia parte la a doua incursiune și nici la a treia, minoră. Diferența e că, spre nemulțumirea mea, în a treia incursiune vin și Annalise, Sarah și încă două persoane de la Capturi ca să ajute cu transportul prăzii. Rămân pe tușă și vin doar când le cheamă un recrut după ce lupta s-a încheiat, însă nu-mi place ca ea să mă vadă așa. Ceilalți trag cu arma, așa că nu se murdăresc deloc, însă eu mă lupt cu cuțitul, așa că la final par desprins dintr-un film de groază. Vreau să mă spăl undeva, însă mai întâi hotărâsc să acopăr cadavrele înainte să vină cei de la Capturi. De obicei nu ne sinchisim.

Sunt zece cadavre cu totul și mă apuc să le acopăr cu păturile pe care le-am găsit într-un cort. Când acopăr cu pătura un cadavru de la capăt, observ că are ochii închiși și n-are nicio rană vizibilă. Cred că face pe moarta. Nu știu dacă n-are cumva vreun pistol în geacă, însă o acopăr cu pătura. Mă uit la ceilalți, însă nu-mi dau nicio atenție – sunt prinși cu treburile.

Îmi scot cuțitul, dau pătura deoparte și îi zic:

— Deschide ochii.

Nu știu dacă vorbește engleza, însă probabil că tot înțelege câte ceva, așa că îi zic iar:

— Deschide ochii sau acuma ți-l scot pe stângul!

Deschide ochii. Sunt căprui, cu scânteii argintii. Scânteii de Vrajitoare Albă.

Îi chem și pe ceilalți. Încă nu știu dacă nu cumva e înarmată. Marcus vine și el în câteva clipe, urmat de Gabriel.

Se pare că n-are niciun pistol, ci două cuțite. E franțuzoaică. O cheamă Blondine, mai mult nu spune. Atunci vine Celia și dau s-o las și să mă duc să mă spăl când Celia îmi spune:

— Nathan, e prizoniera ta. Stai cu ea până suntem gata de plecare.

Îl caut din ochi pe Nesbitt, în continuare partenerul meu, ca să-l pun s-o păzească până termin eu cu spălatul, însă firește că Nesbitt nu e niciodată prin zonă când ai nevoie de el.

N-am mai ținut pe nimeni prizonier - mi s-a tot întâmplat să fiu eu capturat, însă nu înseamnă că știu ce-i de făcut. Ceilalți pleacă pe la treburile lor și o văd pe Annalise cum se uită la mine.

Numai Marcus n-are nimic de făcut, așa că rămâne cu mine. Se tot uită la Blondine cam urât. Mă postez în fața lui ca s-o apăr.

— Mai bine-ai omorî-o pe loc. Merită să moară, toți merită.

Blondine scoate un scâncet.

— Nu, e prizoniera mea, spun și o prind de braț - mă tem c-o s-o ia la fugă.

O simt cum tremură ca varga.

— Nu pleca de lângă mine, îi zic fetei.

Ar fi mai în siguranță dacă ne întoarcem în mijlocul taberei Vânătorilor.

— Mergem unde sunt ceilalți, îi spun. Stai lângă mine și ține-ți gura.

Mai că se împleticește pe picioare - aproape s-a lipit de mine - și s-a pus pe plâns, gemând încetișor.

Vine și Marcus cu noi, fără să-și ia ochii de la ea. Sunt doar vreo sută de metri, însă parc-ar fi kilometri. Am impresia că Marcus o să se repeadă la ea să-i facă felul dintr-o clipă în alta.

O iau spre locul unde s-a strâns lumea. Se pare că plecăm peste câteva minute. Mă opresc. Blondine se oprește și ea, cu brațul lipit de al meu. Marcus se dă și mai aproape, știu că dacă nu-l iau de-acolo, o s-o ucidă.

Nesbitt își pune în spate un rucsac imens cu ce-a adunat din tabără.

— Stai un pic cu ea, îi zic. E prizonieră. Să faci ce-ți zice el, îi spun lui Blondine arătându-i-l pe Nesbitt.

Apoi mă întorc spre Marcus, însă nici n-apuc să deschid gura, că mi-o taie:

— Vânătorii l-au prins pe tatăl meu, bunicul tău, și l-au chinuit până l-au omorât. Pe tatăl meu. Și pe tatăl tatălui meu. Și tot așa. Ce ne-ar face ei nouă dacă ne-ar prinde?

— Nu înseamnă că trebuie să facem și noi la fel.

Trec pe lângă el, sperând să mă urmeze. Trebuie să-l iau de lângă ea.

— Să nu-i faci nimic, îi spun întorcându-mă puțin. Te rog. Nu ți-am cerut mare lucru până acum.

Când pornesc mai departe mă întreabă:

— De ce?

Însă am impresia că vine după mine. Merg mai departe. E lângă mine.

— De ce? mă întreabă iar.

Suntem la o fermă, așa că deschid o poartă și o iau pe câmpul vecin. Când ajung la capăt mă opresc.

— Ar fi floare la ureche să mă-ntorc și s-o ucid, îmi spune uitându-se la mine.

— Știu, îi răspund dând din umeri. Însă dacă n-o ai în fata ochilor, nu cred c-o s-o omori.

— Crezi c-o să uit de ea?

— Cam așa ceva.

— De ce nu vrei s-o omori?

— Nu vreau să ucid prizoniere.

— Când mă uit la ea nu văd o prizonieră, văd un Vânător. Văd un dușman, spune el. Fiecare vede altceva. E prima oară când îți văd cealaltă jumătate.

— Jumătatea Albă?

— Jumătatea moștenită de la mama ta. Nu te gândești c-a fost Vrăjitoare Albă, eu n-o consider asta. O consider un om bun, ceea ce nu e valabil în cazul multor Vrăjitori Albi. Multor oameni în general.

Când mă uit la el și eu îl văd altfel. Nu ca pe un mare

Vrăjitor Negru, ci ca pe un om. Un om al cărui tată a fost ucis în chinuri, a cărui mamă, Saba, a fost hăituită și ucisă de Vânători. Un bărbat care n-a putut să trăiască alături de femeia pe care o iubea și al cărui fiu a fost ținut în cușcă.

— Nu crezi că ai fi putut să fii un om bun? Dacă lucrurile ar fi stat altfel, adică.

— Ești bun doar dacă rămâi bun la greu, nu când îți vine ușor, râde el. Mama ta a fost un om bun.

Ne întoarcem toți în tabără, cărând tot ce putem lua cu noi. Blondine are fața acoperită cu un sac și mâinile legate la spate. Nesbitt stă cu ea, iar eu stau cu Marcus. Când ajungem în tabără, Celia o preia pe Blondine și mă întreb dacă o să-i pregătească o cușcă, ceva. Însă de fapt nici nu-mi pasă. Mă bucur doar că n-a ucis-o Marcus.

Toți suntem morți de foame, așa că mă duc cu ceilalți la cantină. E deja prânzul și o mulțime de oameni au venit să mănânce. Când îmi iau porția de tocană, toată lumea se plânge de una-alta. Tocănița e prea apoasă. N-avem pâine. N-avem niciun fruct. N-avem aia, n-avem ailaltă.

Nesbitt vine lângă mine.

— Se cred în vacanță sau ce? spune.

— Dacă află c-a terminat Blondine pâinea, o să facă moarte de om, glumește Gabriel.

— Dacă-i pe-așa, o omor cu mâna mea, spune Nesbitt.

Când mă uit în jur văd că noi, luptătorii și cercetașii, suntem singurul grup amestecat. Restul s-au împărțit pe categorii: Albii cu Albii, Negrii cu Negrii și Semipurii cu Semipurii. Un grup de Albi de la masa vecină discută despre „prizonieră” - unii vor să i se facă proces și să fie executată, alții vor să fie executată fără proces.

— Fata e belea, spune Nesbitt. Iar dacă o să mai aducem prizonieri în tabără, o să fie și mai mare belea. Trebuie să le dai de mâncare, să-i păzești. E mai ușor să-i omori, spune terminându-și tocănița.

— Cred că Celia are de gând s-o interogheze și s-o trimită înapoi, spune Gabriel.

— Ce? exclamăm eu și Nesbitt într-un glas holbându-ne la el.

— E logic. Cum ziceai, e prea mare bătaie de cap să ții prizonieri. Dacă-i dă drumul, Alianța o să pară că face ce trebuie și după ce se termină războiul oamenii o să țină minte. E important să ierți.

— E important și să te porți cu cap. O să-i pună un pistol în mână și o s-o trimită înapoi în luptă, spun.

— Crezi? spune Gabriel. Eu nu sunt așa de sigur și Celia știe foarte bine cum gândesc Vânătorii. Vânătorii îi omoară pe dezertori, urăsc trădarea, iar dacă ești luat prizonier, tot trădare înseamnă - au datoria să cadă în luptă. Cu siguranță n-o să-i facă cine știe ce primire triumfală. S-ar putea s-o execute chiar. Îmi închipui că Blondine ar prefera să-și încerce norocul cu noi, în loc să se întoarcă printre Vânători.

Chiar are noimă ce spune el, însă nu știu dacă Marcus o să gândească la fel.

Până seara nu apuc să rămân între patru ochi cu Annalise. Seara vine întotdeauna în culcușul meu de lângă copac după ce își termină sarcinile și rămâne cu mine peste noapte.

De data asta vreau să vorbim. Trebuie să-i spun de Kieran, am așteptat destul, Annalise trebuie să știe ce s-a întâmplat cu fratele ei. Însă, ca de obicei, mi-e greu să aduc vorba.

— De ce nu mă săruți și tu? spune ea.

— Mă gândesc.

— La ce?

— Cum aș putea să-ți spun ceva. Ceva serios.

Se dă mai în spate.

— Ar fi trebuit să-ți spun cu săptămâni în urmă. Însă nu ți-am spus. Am tot amânat, am așteptat momentul potrivit și aiureli din astea. Însă n-o să se ivească niciun moment potrivit, așa că trebuie să-ți spun acum.

Mă privește în față, așa că o privesc și eu în ochi spunându-i:

— E vorba de Kieran.

Așteaptă. Cred că deja bănuiește ce vreau să-i zic.

— Ce-i cu el?

— Știi că ți-am povestit că am ucis un Vânător în Elveția? Când îl așteptam pe Gabriel, doi Vânători care stăteau la cabana lui Mercury mi-au luat urma. M-au găsit și ne-au atacat pe mine și pe Nesbitt. Nesbitt l-a ucis pe unul – partenerul lui Kieran.

Annalise așteaptă să continui.

— Iar celălalt era Kieran.

Se uită în ochii mei și îi dau lacrimile.

— L-ai ucis?

— Ar fi trebuit să-ți spun. Îmi pare rău că n-am făcut-o.

— Îți pare rău că l-ai omorât?

Nu pot să mint, așa că nu răspund.

Annalise se ridică și mă ridic și eu. Cred că vrea să plece.

— Am avut ocazia să-lucid înainte și n-am făcut-o. Dacă el și partenerul lui nu m-ar fi atacat, ar fi încă în viață.

— Ar fi trebuit să-mi zici, spune ea așezându-se la loc. A fost o brută, un Vânător. Însă a fost fratele meu.

Se șterge la ochi spunând:

— Ce bine-ar fi fost dacă lumea ar fi fost altfel. Dacă și el era altfel.

Și începe iar să plângă. O iau în brațe și o țin în timp ce plânge, iar într-un târziu se oprește și rămâne nemișcată, respirând egal. Stau întins lângă ea privind-o și o sărut pe obraz cât de tandru pot și îi șoptesc că o iubesc și că nu vreau să sufere din cauza mea. Adorm ținând-o în brațe.

Mă trezesc. E rece. Annalise s-a ridicat în capul oaselor. Dau s-o iau de mână, însă și-o retrace spunându-mi:

— Kieran era un luptător foarte bun. Cel mai bun, din câte spuneau toți. Tata zicea că n-avea cum să-lucidă nimeni, doar era dăruit. Cum de-ai reușit să-l învingi?

I-am zis de Darul meu, însă nu i-am explicat ce anume se întâmplă. Când mă întreabă schimb subiectul. Nu i-am zis cum e și că am ucis oameni și animale după ce m-am preschimbat.

— Spune-mi, Nathan.

— E greu de explicat.

— Încearcă.

— M-am preschimbat în animal. L-am auzit pe Kieran. L-am simțit chiar dacă era nevăzut. Ne-am luptat. M-a înjunghiat.

— Și ce i-ai făcut?

— Annalise, te rog, nu mă întreba.

Annalise începe iar să plângă.

— Tata mi-a povestit odată că Marcus se preschimbă ca să omoare vrăjitori. Să le fure Darurile. Darul invizibilității l-a furat de la un alt Vrajitor Alb. E un Dar util.

— Nu i-am furat Darul, Annalise.

Când mă privește în ochi, văd că nu mă crede.

— Chiar mi-ai zice dacă l-ai fi furat?

— Da! Nu te-aș minți.

— Dar mi-ai ascuns adevărul săptămâni la rând.

— Annalise, mi-am cerut scuze. Îmi cer scuze încă o dată. Ar fi trebuit să-ți zic mai devreme de Kieran.

— Da, ar fi trebuit. Și ar fi trebuit să-mi zici de Darul tău. E cel mai important atribut al unui Vrajitor, doar am zis mereu că reflectă firea omului, numai că tu nu vorbești niciodată despre el. Nici acum nu mi-ai zis mare lucru. Pe zi ce trece, semeni din ce în ce mai mult cu tatăl tău.

Se ridică.

— Trebuie să fiu singură un timp, trebuie să mă gândesc, îmi spune și pleacă.

Mă ridic, aprind focul și aștept cu ochii la el să se întoarcă Annalise, însă nu se întoarce.

la plimbare

A doua zi Gabriel și Celia lipsesc de la instrucția de dimineață. În timpul pauzei de prânz Celia vine la mine și mă cheamă la o plimbare cu ea și Gabriel. Îmi închipui că e ceva legat de Annalise.

Când ne depărtăm destul, luând-o printre copaci, Celia îmi spune:

— L-am rugat pe Gabriel să vină pentru că m-am gândit că el ar trebui să-ți spună.

Mă uit la el. A rămas mai în spate și, după expresia care i se citește pe față, îmi dau seama despre ce e vorba. Nu are nicio legătură cu Annalise, ci cu Arran sau Deborah.

Mi se face greață.

Gabriel vine la mine - măcar are de gând să-mi spună imediat.

— E vorba despre Deborah.

Și atunci știu că a murit.

— Au executat-o acum două zile. Au împușcat-o pentru spionaj. I-au ucis și soțul, pentru că a ajutat-o.

Nu e deloc drept. Deloc. Era atât de deșteaptă și de bună, o Vrajitoare Albă minunată. Și știu că au interogat-o, au torturat-o. Și că a fost rău. Sunt atât de furios, că-mi vine să dau cu pumnii, însă Gabriel mă ține în brațe. Nu știu ce să fac, însă oricum nu pot să schimb situația, să schimb ceva. E prea târziu, nu mai pot să fac nimic pentru Deborah, vreau s-o mai văd o dată și n-am cum s-o mai văd niciodată, și nici măcar nu pot să mi-o închipui când era fericită, și îi urăsc pentru ce i-au făcut, îi urăsc.

cu arran

Nu mi-am mai văzut fratele de doi ani, însă îl recunosc fără probleme. E înalt, chipeș, așa cum te aștepti să arate un Vrăjitor Alb. Vine în tabără într-un grup de Vrăjitori Albi și Semipuri. Par toți obosiți, însă ușurați că au ajuns la destinație. Arran nu pare deloc ușurat. Am aflat de Deborah acum câteva zile. Mi s-a spus că Arran știe.

Cum stau și mă uit de sub copaci, mă mut un pic mai la stânga ca să mă vadă. Mi-am dorit atât de mult să-l văd, să fim iar împreună, însă nu voiam să se întâmple așa. Probabil că e mai afectat ca mine de pierderea lui Deborah.

Mai trece un pic până se uită spre mine și atunci înlemnește. Îl văd că-mi rostește numele cu un zâmbet și cred că și eu îi zâmbesc când se apropie de mine. Ne îmbrățișăm. E mai slab decât îl știam și nu mai pare atât de înalt, deși încă mă depășește în înălțime.

Tot spune că i-a fost dor de mine și poate că și eu spun ceva, nu știu. Îmi spune că Deborah a făcut ce credea că e bine să facă și plânge mult, plâng și eu cu el. Și îmi amintesc cum era când locuiam în aceeași casă și ne băteam pe baie dimineața ca să ne spălăm pe dinți și cum se pieptăna ea dimineața în prag și ne asculta pe mine și pe Arran vorbind, și apoi îmi amintesc cum stăteam toți cu bunica dimineața la masă. Asta se-ntâmpla acum trei ani, nu mai mult. Mă simt atât de bătrân, și totuși Deborah era atât de tânără, nu e deloc drept și nimic nu are vreo noimă.

În următoarele zile totul e altfel. Arran lucrează cu Van la infirmerie, însă în rest stă numai cu mine. Sunt doi ani de când m-au ridicat de acasă, așa că vrea să afle tot ce-

am făcut după ce ne-am despărțit. Nu pot să-i spun decât o parte, nu-mi place să-i povestesc despre chestiile rele care mi s-au întâmplat. Ellen i-a zis tot ce știe, adică nu mare lucru, așa că vrea să afle mai multe. Se uită la tatuajul de pe gât și la mâinile mele și îmi pipăie cicatricile de la încheietură. Îi zic să-l întrebe pe Gabriel dacă vrea mai multe detalii.

Apoi mă întreabă de Gabriel și-i dau același răspuns:

— Întreabă-l pe Gabriel dacă vrei mai multe detalii.

— O să-l întreb, îmi spune.

— Promite-mi că-mi spui și mie ce afli, îi zic zâmbind.

Chiar sunt curios să aflu.

— Mă bucur să te văd zâmbind, îmi spune Arran.

— Și eu.

Apoi îmi amintesc că voiam să-i zic ceva.

— Mai ții minte când m-am urcat în copac și te-ai suit după mine și eu m-am urcat tot mai spre vârf și tu voiai să cobor? Și când am coborât am stat unul lângă altul o groază călare pe craca aia și bălăbănindu-ne picioarele, iar tu te sprijineai de trunchi și eu de tine?

Încuviințează din cap.

— Mă gândesc mult la asta. Când am nevoie să mă concentrez pe ceva bun.

Ochii i se umplu de lacrimi și mă îmbrățișează și eu îl îmbrățișez.

Stau iar de vorbă cu Celia.

— Înainte s-o aresteze, Deborah a mai apucat să ne furnizeze o informație, îmi spune Celia. Probabil că de-asta au prins-o, însă i s-a părut atât de important, că și-a pus viața în joc. Wallend a făcut experimente pe Vrăjitori Negri, pe cei care au fost capturați lângă Paris acum câteva săptămâni. A creat un soi de tatuaj, îi tatuează pe pielea de deasupra inimii. Deși experimentele sunt pe Vrăjitori Negri, credem că vrea să creeze un tatuaj pentru Vânători.

— De ce? o întreb. La ce e bun tatuajul ăla?

— Deborah n-a reușit să afle. Ai văzut vreun Vânător cu vreun tatuaj bizar pe piept?

— Nu m-am uitat.

— De-acum înainte trebuie să ne uităm, spune și șovăie apoi, cu ochii la mine. Dacă ești gata de o nouă misiune.

— De ce să nu fiu gata?

— Vreau doar să mă asigur că poți să te controlezi. E greu să-ți pierzi sora. Știu foarte bine.

— N-am pierdut-o. Ei m-au smuls de lângă ea cu ani în urmă și acum au executat-o.

Celia își răsfrânge buza de jos.

— Bine, zic oftând. N-ai decât să mă scoți pe tușă. Însă atunci îți sugerez să-l scoți și pe Marcus, pentru că el s-ar putea să facă ravagii mult mai rău decât mine.

— N-am apucat să-ți mulțumesc, încuviințează Celia. Te-ai ocupat foarte bine de Blondine atunci și ai reușit să-l ții pe Marcus în frâu.

— Ce s-a întâmplat cu Blondine?

— Am trimis-o înapoi. I-am văzut numele pe ultima listă cu persoanele executate pe care ne-a trimis-o Deborah. A

fost executată pentru dezertare, scria.

— Știi că așa o să facă.

— N-am știut sigur. Însă chiar a dezertat. Trebuia să nu se lase, să lupte.

— Dacă ar fi ucis-o Marcus, toată lumea ar fi zis că e un animal. Dar dac-o trimiți înapoi, nimeni nu se sinchisește.

Celia nu răspunde.

— Blondine n-ar fi suferit atâta dacă-l lăsam pe Marcus s-o ucidă.

Urmează o incursiune minoră. Printre altele, Deborah ne-a trimis și o listă cu bazele Vânătorilor din nordul Franței, inclusiv câți Vânători se află în fiecare. Dacă n-am fi avut-o, n-am fi putut să organizăm nicio incursiune și n-am fi avut deloc succes. Îi datorăm atât de mult. Celia e prinsă în tot felul de întruniri cu rebelii proaspăt sosiți. De la o vreme se ocupă mai mult de aspectele administrative, n-am mai văzut-o de zile bune la instrucție.

Așadar Greatorex conduce atacul, ceea ce nu mă deranjează deloc, e un comandant bun. E serioasă și profesionistă, cum e și Celia, cum sunt toți Vânătorii, însă pare mai omenoasă, pare să înțeleagă că luptătorii sunt indivizi cu personalități diferite, așa că ne vorbește fiecăruia altfel. Cu mine glumește, râde pe seama mea. Cu Nesbitt e dură, însă niciodată foarte critică. Cu Gabriel își ia un ton profesional. Pe Sameen o încurajează tot timpul. O respect mult, ca toți ceilalți.

Nesbitt se ciondănește tot timpul cu ea pe tema numelui ei. Greatorex e numele de familie, nimeni nu-i cunoaște numele mic. Cred că se jenează. Nu vrea să spună cum o cheamă, în niciun caz când o întreabă Nesbitt.

— Nesbitt, cum ziceai că te mai cheamă? îl întreb eu. Cumva e un nume de care ți-e rușine?

Atunci mă înjură și mă apucă să enumer tot felul de nume.

— Gerald? Arthur? Nu cumva te cheamă... Gabrielle?

De-atunci n-o mai bate chiar tot timpul la cap pe Greatorex să-i spună cum o cheamă.

Greatorex trece iar în revistă planul de luptă. O să fie opt Vânători. O să dăm atacul în zori, luptând în perechi, cu excepția lui Marcus, care o să se ocupe de etapa inițială a atacului, cea mai periculoasă, profitând de Darul său de a se face invizibil. Eu pot să mă mișc foarte rapid, așa că o să mă iau după fugari. Dacă vreun Vânător încearcă s-o șteargă, sarcina mea este să-l prind din urmă. Nesbitt se pricepe la luat urme, așa că poate să mă ajute dacă e cazul, însă până acum nimeni nu mi-a scăpat. M-am specializat în prins fugari.

Pare să fie un atac de rutină.

Numai că niciodată nu e. Când omori oameni, tot timpul se întâmplă ceva nasol sau mai rău decât te așteptai, ceva oribil. Urăsc Vânătorii. N-am niciun strop de înțelegere pentru ei. Nu știu ce simt pentru Blondine, însă nu înțelegere. Sunt furios pe ea, cred. Cum spune Gabriel, aproape totul mă înfurie. Mă înfurie că Blondine a făcut prostia să se alăture Vânătorilor. Mă înfurie că Wallend face experimente pe oameni. Că Soul mi-a omorât sora. Că lumea e de rahat. A, da, și că Annalise nu are deloc înțelegere, pentru că de-abia dacă mai vorbește cu mine și de când i-am zis de Kieran, am făcut sex doar o dată și n-a fost deloc ca pe vremuri; cumva am simțit că a făcut-o pentru că a murit Deborah, și nu-mi vine să cred că i-am zis iar că o iubesc. Iar. Și de data asta nu mi-a răspuns.

Atacul are loc conform planului. Sunt opt Vânători. Marcus merge primul și îi omoară aproape pe toți. Un singur Vânător încearcă să fugă - un băiat care nici măcar nu poate să alerge repede. Mă iau după el. Îl prind fără probleme. Îi tai beregata. Mereu mă asigur că sunt morți. Nu mai vreau niciun prizonier. Mă întorc în tabăra Vânătorilor cu mâinile pline de sânge.

Când mă duc lângă ceilalți îi văd că s-au strâns în jurul lui Gabriel, care stă ingenuncheat lângă un Vânător. E o femeie împușcată în stomac. E pe moarte, nimeni nu poate s-o salveze. Nu putem s-o luăm nici prizonieră, însă mai e vreo oră până rămâne fără puteri.

Îmi șterg mâinile și cuțitul de sânge pe hainele unui Vânător care zace mort la picioarele mele.

Gabriel vorbește cu Vânătoarea care trage să moară, o întreabă dacă are vreun tatuaj. Ea îl înjură. Gabriel îi spune c-o să se uite să vadă dacă are tatuaje. Mă mir că se uită – îi taie geaca și tricoul, însă nu are niciun tatuaj.

Mă uit la cadavrul de la picioarele mele și-i tai geaca și tricoul, dezvelindu-i sânii. Nimic. Nu-mi vine să cred că trebuie să fac așa ceva.

— La ce sunt bune tatuajele? Vă ajută să vă vindecați? Vă dau forță? Un alt Dar?

— Vă blindează împotriva gloanțelor? Vă parfumează bășinile, de mirosiți a trandafiri?

Îmi amintesc că am uitat să verific dacă băiatul pe care l-am ucis avea vreun tatuaj. Dau să mă duc la el. Annalise e chiar în spatele meu. A urmărit ce facem, a tras cu urechea. Nu știu cât a auzit, însă îmi închipui că multe. E palidă la față.

— N-am putea să chemăm un tămăduitor s-o ajute?

Nu cu mine vorbește, nu s-a adresat cuiva anume, mai mult gândește cu voce tare.

— E împușcată în burtă, spun. N-ai ce să faci.

— Doar să râzi, poate, spune uitându-se la mine.

Nu mi-am dat seama c-am râs la gluma lui Nesbitt, însă poate că am râs. Totul pare o glumă proastă.

Atunci vine Greatorex și ne zice să ne vedem de treburi.

— Și tu, Gabriel. Las-o.

Vânătoarea blestemă, ne spune c-o să murim toți, că asta merităm, suntem gunoaie. Are o voce surprinzător de puternică. Atunci se duce Marcus la ea, ingenunchează și-i vâra Fairbornul în beregată. Sângele gâlgâie din rană, și femeia zvâcnește o dată și moare fără să mai scoată un sunet. Marcus își șterge cuțitul de hainele Vânătoarei și pleacă spunând:

— Trebuia să se ocupe cineva de ea acum zece minute. Mă uit la Annalise. Se uită cu ochi mari la femeia ucisă. Sarah e lângă ea. Știu că nu mă vrea în preajmă.

Mă întorc cu Marcus în tabără, mă spăl în pârlul din

pădure și rămân acolo cu Marcus toată ziua.

A doua zi dimineată o văd pe Annalise la masă. Stă cu Sarah, cum a prins obiceiul de la o vreme. Le întreb dacă pot să mă așez lângă ele. Annalise încuviințează din cap. Mă așez în fața ei, nu lângă ea.

— Crezi că e vina mea că a murit Vânătoarea aia ieri? o întreb.

— Nu, îmi răspunde, însă apoi mă privește în ochi și continuă: Numai că ai râs, Nathan. Ea era pe moarte și tu făceai glume cu Nesbitt.

— Știi câți oameni am ucis, Annalise? Cu cei de ieri se fac douăzeci și trei. Crezi că e ceva amuzant în asta?

— Nu prea.

— Exact. E de rahat. Cei mai mulți Vânători cu care avem de-a face sunt ca ăia de ieri. Elevi, puști cu caș la gură. Însă pot să ne ucidă pe toți. Așa că-i ucidem noi. Însă poate că mâine o să aibă ei noroc. Nu știu. Data următoare unul dintre noi s-ar putea să nu se mai întoarcă. Așa că nu mă judeca, nu ne judeca pentru faptele noastre. Încercăm să facem față situației. Atâta tot.

Mă ridic și plec, tot sperând c-o să vină în fugă după mine și o să ne împăcăm. Când ajung lângă copaci mă întorc să arunc o privire și atunci le văd, pe ea și Sarah, care o cuprinde cu brațul, intrând într-unul din corturile îngrămădite unul lângă altul în poiana unde la început nu fusese decât barul.

A doua zi îi spun lui Arran ce s-a întâmplat între mine și Annalise. Îi povestesc despre Darul meu și despre Kieran.

— Nu ești deloc un om rău, Nathan, îmi spune el. Nu ești un sălbatic și nu ești nici tatăl tău. Vorbește cu Annalise, fii sincer cu ea. E tot ce poți să faci.

— Acum nu mai ai nicio problemă cu relația noastră?

— Nici înainte n-aveam vreo problemă, doar că mi se părea prea periculos. Însă acum... asta nu mai e deloc o problemă, măcar atât.

O caut pe Annalise, ferm hotărât să vorbesc cu ea fără să mă enervez, deși habar n-am încă ce-o să-i spun. O caut

în cortul cu provizii, însă e gol. Atunci intră Sarah. Cumva mă aștept să fie și Annalise cu ea, doar au ajuns aproape nedespărțite.

— Nu-i aici, îmi spune Sarah.

Când o iau spre ieșire, Sarah se ferește din calea mea.

— Nu vrea să te vadă, îmi spune când trec pe lângă ea.

Mă opresc.

Știu că trebuie să-mi păstrez calmul.

— Păi, eu aș vrea s-o văd, așa că..., spun după ce respir adânc.

— Mai bine o lași în pace. N-are nevoie de tine.

— De cine-are nevoie, de tine?

— Are nevoie de oameni de treabă.

— Adică de Vrăjitori Albi de treabă, îmi închipui, nu?

— Tu ai spus-o.

— Ei bine, nu mă interesează deloc ce crezi tu. Și oricum, te-nșeli.

Mă duc la Sarah și-i spun printre dinți:

— Să-ți zic o chestie. Vrăjitorii ăia Albi de treabă au încuiat-o pe Annalise fără probleme în camera ei și ar fi lăsat-o să moară fără probleme în mâinile lui Mercury. Niciunul dintre Vrăjitorii ăia Albi de treabă n-a fost dispus să-și pună viața-n joc ca s-o ajute. Așa c-a trebuit s-o facă Vrăjitorii non-Albi și nu chiar așa de cumsecade.

— Mi-a zis ce-ai făcut. Sigur, ai avut mare curaj. Însă fi sincer, îți place.

— Ce?

— Pe mine nu mă protesti cu prefăcătorie ta - vai, cât de groaznic e să omori oameni. Nimeni nu pune botul la așa ceva, toată lumea știe că-ți place la nebunie.

— Și cum de știe „toată lumea” ce-mi place mie?

— Se știe foarte bine că în atacuri nu lupți cu nicio armă de foc, ci îi înjunghii pe Vânători, le tai beregata și le despici burțile. Lumea spune că la un moment dat o să începi să-i mănânci.

Clatin din cap, minunându-mă.

— Așa face taică-tu - se preschimbă în animal și mănâncă oameni. Așa o să faci și tu, dacă n-ai făcut-o deja.

— Te-aș scuipa în față, dar nu meriți nici atâta lucru, îi spun aplecându-mă spre ea.

Se dă înapoi cu un aer speriat, însă îmi spune:

— Am dreptate, așa-i?

Îi întorc spatele și plec.

— N-ar trebui să fii cu ea, strigă după mine. Dacă ții la ea, las-o în pace.

întrunirea

Peste patru zile, Celia ne cheamă pe toți în cortul ei - nimic neobișnuit, doar acolo ne întâlnim ca să punem la punct atacurile și ca să dăm raportul după aceea. Când mă duc într-acolo, le văd pe Annalise și pe Sarah. N-am apucat să vorbesc între patru ochi cu Annalise de la confruntarea cu Sarah, deși am încercat. M-am întâlnit cu Annalise de două ori la cantină, însă când m-am dus la ea să vorbim, s-a ridicat de la masă și a plecat.

Aștept un pic, să văd dacă Annalise și Sarah o iau spre depozite, însă le văd intrând în cortul Celiei. Atunci rămân locului nehotărât, întrebându-mă dacă nu cumva e vreo greșeală la mijloc. Apoi sosește un cuplu care lucrează la cantină și intră în cort. Vine și Gabriel, mă vede și vine la mijloc.

— Știi ce se-ntâmplă? îl întreb.

— Se zvonește că s-a întors Van.

Înăuntru s-au instalat mai multe rânduri de scaune, iar Celia și Van stau așezate în față. N-am mai văzut-o pe Van de câteva zile - Arran mi-a zis că a fost plecată să convingă mai mulți Vrajitori Negri să se alătore rebelilor. Nesbitt stă în picioare mai în față, parcă gata să țopăie de entuziasm. Tocmai s-a întors din recunoaștere. Eu și Gabriel rămânem în picioare în spate. Cortul se umple de luptători și cercetași, la care se adaugă și oameni din alte grupuri: Tămăduitori, Bucătărie și Tabără, plus câțiva de la Capturi și Provizii, între care e și Annalise.

Marcus sosește la urmă și vine lângă mine. Practic toată lumea din cort profită de ocazie ca să se întoarcă și să se zgâiască la el.

— Știu că majoritatea nu-l prea văd prin zonă, însă se uită la el ca la circ.

Gabriel se întoarce spre mine și parcă și el se cam zgâiește.

— Nu-i numai asta, Nathan, îmi spune. Când stai lângă tatăl tău sare în ochi cât de mult semănați.

Atunci observ că Annalise se uită și ea la noi, însă când îmi întâlnește privirea se întoarce iar cu spatele.

— Nu-ți dorești uneori să vină un val și să-i măture pe toți? mă întreabă Marcus.

Uitându-mă la oamenii din încăpere, trebuie să recunosc că de unii nu mi-ar fi dor deloc, însă de alții da. Nu vreau s-o ia niciun val pe Annalise, vreau să vină să stea lângă mine.

Nu Celia, ci Van ia cuvântul. Spune că în tabără s-au creat anumite probleme. Suntem aproape două sute de oameni cu totul, însă puțini știu să lupte și toată lumea trebuie să mănânce. Practic, sunt o groază de oameni și prea puține resurse. Problema hranei și a apei e bine cunoscută, precum și problema serviciilor sanitare. N-avem destule corturi și pături. Nici măcar lanterne și căni.

— Cei de la Capturi și Provizii o să facă rost de cele necesare în următoarele zile. Le vor cumpăra de la magazinele supușilor ca până acum, însă au mai sosit încă douăzeci de oameni noi și trebuie să avem mare grijă ce facem în afara taberei.

Atunci lumea pare destul de mulțumită, numai că un om se plânge de mâncare – n-avem fructe, alimentația nu e deloc variată, n-avem destulă carne, destule legume și tot așa. Iar atunci începe să curgă cu plângeri. De ce nu se-ntâmplă nimic? Cum de Soul e încă la putere? De ce durează atâta? De ce nu sărim în ajutorul Vrăjitorilor Albi din celulele lui Soul? Atunci îmi dau seama că o altă problemă ar fi că mai toți oamenii ăștia n-au ce face toată ziua și de-asta se smiorcăie și se plâng atâta și stau la bârfă.

Van nu vrea să răspundă.

— Nu ăsta e scopul întâlnirii, spune ea.

Atunci Greatorex se-apucă să explice că luptătorii nu au destule arme, mai ales gloanțe de Vânător.

— Însă ne descurcăm, adaugă ea.

Și îi sunt recunoscător că nu se uită la Marcus atunci. Vrea să spună că fără Marcus n-am fi ieșit victorioși din incursiunile noastre, cel puțin nu fără pierderi din rândul nostru.

Atunci ia Celia cuvântul. Ne spune că am aflat unde se găsește un post secret foarte important de-al Vânătorilor, unde se găsesc arme, echipament și alimente. Așa vom putea să ne îmbunătățim mult condițiile și să-i destabilizăm pe Vânători.

— Doar șaisprezece Vânători păzesc postul. Șase par cu experiență și restul sunt noi recruți. Greatorex o să conducă atacul în zori. Toți cei de la Capturi și oricine e în stare să care obiecte trebuie să fie gata să meargă să ajute cu transportul de cum se termină lupta. Toată lumea din tabără trebuie să participe.

Annalise o să facă parte din echipa de Capturi, iar dacă pe vremuri am sperat că n-o să fie martoră la lupte, acum cumva îmi spun: *N-are decât să vadă cu ochii ei toate ororile astea și să se convingă.* Celia n-are decât să susțină că rebelii sunt mai nobili decât ceilalți, însă războiul n-are nimic nobil. Totul e de rahat și atât.

Greatorrex o ia prima pe scurtătură. Sunt ușurat să scap de toți oamenii ăia și de nemulțumirile lor și să mă aflu aici, în liniștea pădurii. Când ajungem de partea cealaltă ne-apucăm imediat să fugim printre copaci. Până la tabăra Vânătorilor facem două ore, tot într-o fugă. Cei de la Capturi și restul vin și ei din urmă, numai că ei o iau la pas, așa că o să ajungă de-abia după ce s-a terminat lupta.

Când mai avem puțin până la tabără, încetinem. E la capătul unui drum forestier. În față sunt parcate două camioane și mai sunt câteva corturi mici, unde pare că dorm Vânătorii. Mai e și un cort mare cenușiu, un soi de pavilion, în fața căruia sunt două lăzi mari de lemn puse una peste alta.

Se crapă de ziuă. Doi Vânători stau de pază, însă mai vine încă unul, ieșind dintr-un cort.

Greatorrex analizează rapid situația și dă comenzi. Sunt șaișpe Vânători, iar noi suntem tot șaișpe. Suntem o unitate de luptă bine pregătită. Avem câțiva recruți noi, toți buni, serioși. Sameen, Claudia și Olivia sunt luptătoare foarte bune. Ne împrăștiem imediat – știm ce avem de făcut. Eu și Nesbitt suntem încă parteneri. Însă acum ne cunoaștem și facem treabă bună.

Marcus se face nevăzut și atacă primul.

Eu mă uit după fugari. Văd doi. Mă iau mai întâi după cel mai rapid și când îl prind pe-al doilea deja s-a sfârșit lupta. Mă uit după tatuaje, însă nu găsesc și dau să mă întorc când devin conștient că se aude un șuierat. De obicei nu mă concentrez pe asta, pentru că toți Vânătorii poartă mobil. Însă acum se aude un zgomot puternic, ca și cum mai multe telefoane ar șuiera la unison.

O iau înapoi spre tabăra Vânătorilor, așteptându-mă ca

sunetul să se amplifice. Cred că sursa e acolo, poate că una dintre cutiile alea e plină de telefoane.

Însă când mă întorc, îmi dau seama că șuieratul se aude la fel. Nu înțeleg ce se întâmplă. Sunt destule telefoane aici, însă dacă toți Vânătorii au telefon, sunt șaișpe cu totul. Șuieratul din țeasă se aude mult mai puternic. Vreau să-l întreb pe Marcus, dar nu-l văd nicăieri. Îl întreb pe Nesbitt unde e.

— Nu știi, amice. Da' uite ce pradă grasă avem.

Mai că dă ture ȝopăind de fericire în jurul celor două lăzi deschise, pline amândouă cu arme. „Iar înăuntru sunt și mai multe”, spune el intrând în cortul cel mare și cenușiu.

— Du-te după Capturi și ceilalți! Zi-le să se grăbească, îi strigă Greatorex lui Sophie, o luptătoare nouă, încă în instructaj.

Marcus nu-i nicăieri. Vreau să mă concentrez asupra șuieratului, însă în zonă sunt cadavrele Vânătorilor, care au toți mobile la ei. Cât stau eu în mijlocul taberei, încercând să înțeleg, Nesbitt iese din cort cu o problemă nouă pe cap, împingând un prizonier de la spate.

— Uite pe cine-am găsit ascuns în fundul cortului.

Vânătorul își ține capul plecat, cu părul blond și drept acoperindu-i fața. Nesbitt îl forțază să se lase în genunchi și atunci tânărul ridică ochii.

Nu l-am mai văzut de când aveam treispe ani, însă l-aș recunoaște oriunde. Și el mă recunoaște.

— Nathan.

Nu mă gândesc atât la el, cât la Annalise. Știu că la Connor ține mai mult decât la ceilalți. Știu că a ajutat-o să fugă. Încerc să-l privesc cu ochi buni.

Însă apoi începe să-mi spună:

— Nathan, m-au silit, unchiul meu m-a obligat să mă înrolez la Vânători. Nu vreau deloc să fiu aici.

Și atunci mă apucă dracii. Eu calc pe cadavre și el se plânge că l-au silit să se înroleze. Tot un laș de toată jena a rămas. Mă duc și-l scuipe în față.

— Stai un pic, Nathan, îmi spune Nesbitt făcând pe vocea rațiunii. Să știi că nu minte. De-asta se ascundea în

spate, nu vrea deloc să fie aici.

Mă dau înapoi încercând să mă controlez când apare Gabriel și întreabă ce se întâmplă, iar atunci mă apuc să-l lămuresc:

— Ah, Gabriel, hai să-ți prezint un vechi prieten de-al meu. Jigodia asta e Connor. Connor O'Brien, fratele mai mic al lui Annalise. Am fost colegi de școală. E Vânător, însă nu-ți face griji, Gabriel, nu vrea deloc să fie așa ceva. Nu vrea să facă rău nimănui, asta dacă nu-l obligă, firește. Iar dacă îl obligă, atunci îi pare foarte, foarte rău, așa că nu-i nimic.

Îi întorc spatele, încercând să nu izbucnesc, însă nu reușesc, așa că mă întorc și-i trag un picior în stomac lui Connor urlând:

— Nu-i așa, Connor?

Connor se îndoaie de spate, gemând; stă în genunchi, cu fața la pământ.

— Vai, îmi pare rău, Connor, n-am vrut să-ți fac nimic. Așa mi se cere să fac, dar de fapt nu vreau.

Gabriel se pune între mine și Connor, deși nu e nevoie. Nu-mi mai vine să-l lovesc pe Connor, cu toate că nu mi-a trecut furia.

— N-am nimic, îi zic lui Gabriel. Mi-am ieșit un pic din fire.

Însă mă aplec spre Connor zicând:

— Connor mi-a turnat pulberea aia care-mi ardea pielea când mi-au făcut tăieturile pe spate. Nu pe N, doar pe A.

— Atunci o să-mi scriu *eu* numele pe spatele *lui*, spune Marcus venind întins spre noi.

Îl saltă pe Connor de păr și-i pune Fairbornul în gât. Connor se holbează la mine cu ochii cât cepele.

— Sau să-i retez capul și gata? mă întreabă Marcus. Da sau nu?

— Connor!

E Annalise, vine în fugă din capul coloanei de oameni ce se apropie printre copaci.

— Dă-i drumul! strigă.

Ia de jos pistolul scăpat de un Vânător în luptă și-l

îndreaptă spre Marcus.

Mă așez în fața lui Marcus, cu mâinile întinse.

— Annalise, lasă pistolul.

— Nu te apropia de mine, Nathan. Spune-i lui Marcus să-i dea drumul lui Connor.

M-am oprit locului, cu brațele încă întinse.

— Annalise, îi spun, încercând să-mi păstrez vocea joasă și calmă. Nu-i facem nimic lui Connor. Te rog să lași pistolul. Nu ajută deloc. Lasă pistolul. Te rog.

O văd cum tremură din tot corpul, însă răspunde:

— O să-l las când îi dați drumul fratelui meu.

Mă întorc spre Marcus și-i spun cât pot de autoritar:

— E prizonierul nostru, îl lăsăm în seama Celiei, o să dorească să-l interogheze. E problema ei.

Apoi mă întorc iar spre Annalise.

— Te rog, lasă pistolul.

— Promite-mi, îmi spune ea. Promite-mi că nu-i faceți nimic.

— Da, îți promit. E prizonierul nostru.

Atunci coboară pistolul.

Mă întorc spre tata și îi spun:

— Îl lăsăm în seama Celiei.

— O să-mi scriu numele pe spinarea lui când termină cu el, spune, însă îi dă drumul la păr și Connor se prăbușește în față.

Și în clipa aia se aude un foc de armă din stânga și un om de la Capturi de lângă mine se prăbușește la pământ. Un alt foc de armă, un țipăt și un alt om se prăbușește.

— Vânători! Vânători! strigă cineva și alții se apucă și ei să țipe.

Oamenii de la Capturi dau fuga înapoi, pe unde au venit, însă în fața lor deslușesc siluetele negre ale Vânătorilor. De-acolo venea șuieratul. Au stat ascunși în copaci de la bun început. Nevăzuți. Însă acum, că și-au făcut apariția, ne-au înconjurat. A fost o capcană.

Gabriel trage în Vânători, însă apar și mai mulți.

— Toată lumea la pământ! strigă Greateorex. Păzea!

Însă glasul îi e aproape înecat în strigăte și focuri de

armă.

Annalise e încă în picioare, la adăpostul copacului din dreapta. Eu m-am lăsat pe vine. În jur, gloanțele se înfig în pământ.

— Annalise, lasă-te la pământ, îi strig.

Nu mă aude sau nu mă ascultă – tot în picioare rămâne. Dau să mai strig o dată când Annalise ridică pistolul, iar atunci mă întorc, crezând că o atacă vreun Vânător. Însă e și mai rău.

Connor se târăște spre lada cu arme.

— Nu, Connor. Nu!

Însă e prea târziu. Marcus e prea turbat. Îl înșfacă pe Connor de păr, îl întoarce cu fața la mine și îl înjunghie în gât cu ochii la mine.

Annalise trage o dată și încă o dată.

Marcus se clatină.

Al doilea glonț nimerește cu câțiva centimetri mai sus de primul, tot în piept. Pe cămașă i se întind pete roșii și cade în genunchi. Încremenesc cu ochii la el.

Tata a fost împușcat.

Mă întorc spre Annalise, care încă ține pistolul îndreptat spre Marcus.

Mă vâr între ei ca să-l apăr, îndreptându-mă de spate.

— Mi-ai promis! Mi-ai promis! urlă la mine.

Atunci se aud împușcături în jur și Gabriel sare și mă trage la pământ, întinzându-se peste mine, să mă apere. Când îmi ridic privirea, Annalise nu mai e.

încetinește timpul

Dau fuga până la Marcus, aplecat bine de spate ca să mă feresc. Trebuie să-l trag după lăzi. E rănit grav, însă nu mortal. Doar e Marcus – e foarte puternic, se vindecă, o să fie bine.

— Poți să rezisti până ne-ntoarcem la Van, îi spun.

— Nu prea știu cum o să mă duci până acolo, spune el tușind. Sau în altă parte.

Are dreptate – cei mai mulți membri ai Alianței au fugit, însă dacă se-ntoarce vreunul la scurtătură și Vânătorii o găsesc, suntem toți pierduți. Pe jos zac patru, cinci rebeli morți și în depărtare văd cum se prăbușește unul, rămas la urmă. Atunci îmi dau seama că totul a fost orchestrat foarte bine. Vânătorii au fost pe fază și au reperat probabil scurtătura – poate deja au pus stăpânire pe tabăra noastră.

Nesbitt ni se alătură și el târâș.

— Cei mai mulți Vânători s-au luat după oamenii de la Capturi, însă suntem încă înconjurați, ne spune.

Gabriel îl ajută să mute niște lăzi ca să clădească o baricadă într-o parte. La picioarele noastre sunt cutiile cu arme. Gabriel le verifică, încearcă să tragă. Niciuna nu merge. Toate sunt defecte.

Am picat în capcană.

Greatorrex, Claudia și Sameen sunt în preajmă, ascunse după alte lăzi. Lângă ele zace cadavrul Oliviei. Ceilalți au fugit.

Nesbitt îi întinde plosca lui Marcus.

— E doar apă, îi spune.

Marcus o ia, însă îi tremură mâna.

— Are cineva vreo idee genială? Întreabă Nesbitt.

— Trebuie să plecăm cât mai repede, spune Gabriel. În jur am numărat șaispe Vânători. Însă o să vină înapoi și

restul.

— S-ar putea să mai fie, spun. Cred că ei sunt cei tatuați de Wallend. Cred că pot să se facă nevăzuți.

— La dracu'! pufnește Nesbitt.

— Da, încuviințează Marcus. La dracu'!

— Poți să alergi, Marcus? îl întreabă Gabriel.

— Nu cred...

Din colțul gurii i se prelinge sânge și începe să tușească. Văd că se vindecă, și se vindecă repede, însă n-o să reziste mult.

— Deocamdată nu mă simt în stare nici să mă ridic. Gloanțele astea sunt date dracului, așa-i?

— Nu putem să le scoatem? Cum l-ai scos pe al meu?

— Unul e în plămâni, dacă mi-l scoți, oricum o să mor.

Se aud iar împușcături și știi că Marcus n-are cum să fugă de Vânători. Mă uit în jur. Nici eu nu știu dacă pot să fug.

Nesbitt și Gabriel s-au dat mai încolo și fac schimb de focuri cu un grup de patru Vânători care s-au furișat lângă noi.

— Nu prea mai am cine știe ce forță, însă cred că pot să vă ajut să fugiți. Pot să încetinesc timpul destul. Poate n-o să dureze decât vreun minut, poate nici atât. Însă așa o să puteți să treceți de Vânătorii din jur.

— Și tu ce faci?

— Eu rămân aici.

— O să te sprijin eu, îi spun clatinând din cap. O să te scoatem de-aici.

— Nu, nu facem deloc așa. O să mă mișc prea încet. Trebuie să fugi.

— Nu.

— N-am cum să mă vindec. Sunt pe moarte, Nathan. Trebuie să îndeplinești profeția. Știi doar, nu? Asta am văzut atunci.

— Nu, nu pot, clatin eu din cap.

— Ba poți. O să te ajute Fairbornul. O să vrea să mă taie. Desfă-mi coastele și mănâncă-mi inima. Cât ești om. Așa s-a petrecut totul în viziunea mea. Ia-mi Darurile. Ia-le și

folosește-le.

Am impresia că viața m-a condus exact spre momentul ăsta, numai că nu vreau deloc să se întâmple.

— Doar așa ai o șansă, Nathan.

— Nu pot.

Însă văd că Marcus e foarte hotărât și ține neapărat să fac asta.

Când Gabriel se târăște înapoi la noi, Marcus îi spune:

— Să-ți spun care-i planul. Vreau să te asigur că Nathan se ține de el și scapă de aici. Cred că încă mai pot să opresc timpul cam treizeci de secunde, poate mai mult. Așa puteți să fugiți. Omorâți câți Vânători apucați și întâlniți-vă apoi acolo, departe.

Și arată în direcția opusă scurtăturii.

— Nathan rămâne cu mine. Când e gata s-o ia din loc, tu trebuie să-l acoperi. Dacă mai e vreun Vânător viu, atrage-l departe de Nathan.

Eu clatin din cap, însă Gabriel spune:

— Da. O să mă asigur că scapă teafăr. Le zic și celorlalți.

Și se târăște spre Greatorex și Nesbitt.

Marcus îmi pune mâna pe umăr.

— Nathan, mă bucur că te-am cunoscut măcar puțin. Poate prea puțin și prea târziu. Mi-aș fi dorit să avem mai mult timp.

Apoi își ia mâna și scoate Fairbornul din geacă.

— Nathan, mor. Însă nu vreau să mor degeaba. Vreau să-ți dau ție Darurile mele.

Clatin din cap. Nu pot să-l omor în ruptul capului, d-apoi să-i mănânc inima.

— Ești puternic. Poți. Omoară-mă, apoi omoară-i pe Soul și pe restul. Omoară-i pe toți.

Îmi pune Fairbornul în palmă.

— Nu vrei s-o faci de dragul meu, Nathan?

Când mă uit în ochii lui, triumghiurile negre se mișcă lent, prea lent. Știu că n-am cum să-l salvez. Trebuie să fac ce-mi cere.

Scot Fairbornul din teacă și simt că vrea să-l omoare pe tata.

— O să-i omor pe toți.

— Să nu uiți că eu am vrut s-o faci. Sunt mândru de tine. Apoi tușește iar.

— O să mă obosească mult farmecul. De cum o ia timpul iar din loc o să fiu foarte slăbit și n-o să mai pot să mă vindec. Atunci va trebui să mânuiești Fairbornul.

Începe să-și frece palmele în cerc, din ce în ce mai repede, în cercuri din ce în ce mai mici. Se oprește, trage aer în piept și o ia de la capăt. Apoi iar se oprește și iar începe. De data asta se oprește, ducându-și mâinile la tâmpile. Apoi se uită la mine și văd că farmecul funcționează și tata se concentrează asupra lui, însă se chinuie. Îl sleiește de energie. Îi tremură mâinile.

— Zi-le s-o ia la fugă, îmi spune.

Mă uit la Gabriel. Nimic nu mai mișcă, îmi dau seama că timpul s-a oprit.

— Fugiți! îi strig, deși nu mai știu ce se întâmplă.

Gabriel, Nesbitt și ceilalți o iau la goană. Se aud câteva focuri de armă. Văd cum se prăbușește un Vânător, apoi altul. Apoi, mult prea repede, lumea se repune în mișcare.

Urmează grozăvia.

Dacă n-ar fi profeția, n-aș fi în stare, dacă nu mă îndemna el, fără să-și ia ochii de la mine.

— Te iubesc, Nathan, îmi spune el. Întotdeauna te-am iubit.

Ochii îi sunt negri, iar triumghiurile goale se răsucesc tot mai încet și se opresc.

Trec la treabă, fără să-mi iau privirea de la ochii tatălui meu. Fairbornul de-abia așteaptă să se înfigă și să spintece tot. Mă ajută. Desfac pieptul tatei și mănânc din el, în timp ce triumghiurile i se șterg din ochi, îi înghit inima, simțindu-i gustul pe limbă.

o văd pe jessica

Nu prea știu ce se întâmplă după ce-l omor pe tata. Știu că încă mai sunt Vânători în zonă, însă acum Greatorex și ceilalți au trecut la atac. Schimbarea de poziție i-a buimăcit pe Vânători și așa reușesc să fug. Las în urmă trupul neînsuflețit al tatei – e greu, însă după ce o iau din loc picioarele parcă mi se mișcă de la sine.

Îl văd pe Gabriel mai în față și fug până la el. Însă de fapt nu-l văd decât pe tata cum se uită la mine, ochii lui ficși, triumphiurile care se tocesc. Îi simt în gură gustul inimii. Sunt gata să vărs, însă mă abțin cât pot.

— Nathan, uită-te la mine, îmi spune Gabriel. Îmi dau seama că m-a înșăfăcat de brațe.

— Uită-te la mine!

Îi dau ascultare. Însă nu prea știu ce văd. Nu pot să mă concentrez.

Îmi tot vorbește. Nu știu ce-mi spune. Îmi amintesc când mi-a spus tata că mă iubește. Nici n-am apucat să-l cunosc. Și acum l-am ucis. A curs atâta sânge, atâta sânge. Simt că-mi cedează genunchii, Gabriel mă trage în sus și urlă la mine.

— Nathan!

Nesbitt vine în fugă, mă vede și se oprește locului, exclamând:

— Fir-ar să fie!

Nu știa ce am de gând.

Sosesc Greatorex și ceilalți și se holbează cu toții la mine. Știu că sunt plin de sânge peste tot – pe față, pe piept, pe mâini.

— Trebuie să mergem, spune Greatorex. Vin și mai mulți Vânători.

Gabriel mă trage după el, apucându-mă de braț.

Greatorex și Sameen sunt în față, Claudia e la dreapta și Gabriel e lângă mine, la stânga.

Mă ajută să fug. Îmi mai vin în fire. Însă nu ne mișcăm destul de repede. Vânătorii s-au luat după noi. Gonim mai departe, și cu cât alerg mai mult, cu atât mă simt mai bine, mai puternic. Acum sunt în frunte. Se aude iar un foc de armă, apoi un țipăt, și când mă întorc, o văd pe Sameen căzând. N-a murit. Gabriel încetinește, apoi se oprește și mă duc la el. Sameen e la douăzeci de pași de noi.

— Nu te opri, îi zic. Rămâi cu Nesbitt, o să vă ajung din urmă.

— Nu, spune el clătinând din cap, e partenera mea. I-am zis tatălui tău...

— Nu! Eu sunt mai rapid decât tine. Pot să scap. Du-te. Dacă nu te-ajung din urmă în câteva minute, ne vedem la locul nostru de întâlnire. Însă dacă mai zăbovești pe-aici, mă pui în pericol.

Mă amenință cu degetul - știe că am nevoie să fiu singur.

— Ne vedem la locul de întâlnire.

— Da. Fugi.

O ia din loc.

Mă întorc la Sameen. Încă țin Fairbornul în mână.

Îngenunchez lângă ea. Au împușcat-o în spate, însă din gură și nas îi curge sânge.

— Îmi pare rău, Sameen, îi spun.

Nu răspunde, doar se uită la mine. Îi tai beregata.

Iar sânge, sânge unde vezi cu ochii. Îmi picură de pe mâini.

Mă ridic și mă uit în spate, la Vânători, să mă vadă ca lumea. Atunci unul dintre ei îmi atrage privirea - e aproape în frunte. Apuc s-o zăresc doar o clipă. Însă știu că ea e. Sora mea Jessica. Ea ne-a întins capcana.

Știu că pot să alerg mai repede decât ei. Sunt în stare de șoc, însă în putere, sunt mai puternic ca oricând. Când alerg nu trebuie să gândesc. Nici nu vreau să gândesc. Alerg și atât. O iau la stânga, gonind cât mă țin picioarele departe de Nesbitt, Gabriel și Greatorex, cu Vânătorii după

mine.

Nu poți să stai și să numeri la nesfârșit câți oameni au murit. Sunt o groază. Tot mai apare câte unul. Nu poți să stai și să te gândești la nimic prea mult. Trebuie să mergi mai departe. Însă de câte ori ai impresia că n-o să mai dai de niciun cadavru, mai zărești unul. O femeie, un bărbat, toți membri ai Alianței, toți morți, împușcați de obicei în spate.

Ai ajuns într-o vale domoală, câțiva rebeli au fugit înapoi. Cadavrele zac în grămezi, de parcă s-au predat, însă apoi au fost împușcați, unii în cap – executați.

Îi numeri. Atâta poți să faci. Nouă cu totul.

Dacă Marcus ar fi fost în viață, dacă nu l-ar fi împușcat Annalise, cei mai mulți ar trăi încă. Marcus ar fi putut să le țină piept măcar o vreme, să ucidă destui. Toți oamenii aștia au căzut din vina lui Annalise.

Însă trebuie să lași valea în urmă, altfel o să mori și tu. Vânătorii o să vină să verifice dacă a mai rămas cineva în viață din greșală.

Când începi să urci coasta văii și apoi cobori versantul abrupt, în valea următoare, printre copacii bătrâni începe să plouă. Între copaci sunt pietre mari rotunde, îmbrăcate în mușchi, iar din pământ cresc ferigi dese – e un colț de lume bogat, verde și frumos. Te așezi pe jos, prea obosit ca să mai înaintezi. Ferigile se înalță deasupra ta și ploaia răpăie. Îți freci fața cu degetele și simți că arzi pe dinăuntru. Inima lui Marcus ți-a încredințat deja Darurile ei, însă te-a sleit de puteri și cine știe ce-ți mai face.

Îți pleci capul și ploaia se prelinge de pe tine în șiroaie roșii, care se pierd în noroiul și în sângele din jur.

Vrei să dormi, însă când închizi ochii vezi iar tot ce s-a întâmplat: cum l-a amenințat Annalise cu pistolul pe

Marcus, cum s-a înfipt Fairbornul în Marcus, cum i-a spintecat carnea, cum i-ai desfăcut coastele și tot sângele, și tot ce a trebuit să faci.

N-ar fi fost nevoie să-l ucizi pe Marcus, n-ar fi fost nevoie să faci toate astea dacă n-ar fi fost Annalise.

Zaci acolo, în ploaie. Tot revezi în minte ce s-a întâmplat. Azi n-ai nimic altceva de făcut. Însă mâine o să fie altfel. Mâine te duci după ea.

mulțumiri

Jumătatea Sălbatică e a doua mea carte de pe piață și procesul scrierii (și rescrierii, și rescrierii) a fost cu totul altfel decât în cazul primului meu roman, *Jumătatea Rea*. Data viitoare trebuie neapărat să-mi concep intriga mult mai bine înainte să încep. Le sunt extrem de recunoscătoare tuturor membrilor echipelor fenomenale de la Puffin și Viking pentru că m-au ajutat să transplantez această poveste din minte pe rafturi – nu doar pe rafturile din Marea Britanie și Statele Unite, ci din toată lumea (chiar și din țări pe care le-am căutat pe Google pentru că nu știam unde sunt). Ca întotdeauna, Claire Wilson, agenta mea, a fost o adevărată stea.

Dacă doriți să știți, citatul „văd războaie, năprasnice războaie, și Tibrul în spume rostogolind valuri de sânge” e un citat în traducere din *Eneida* lui Vergilius, „*bella, horrida bella, et Thybrim multo spumantem sanguine cerno*”, peste care am dat după ce am citit discursul „Râurilor de sânge” al lui Enoch Powell și apoi am căutat (cu ajutorul lui Google) citatul la care face referință. Cred că se potrivește mult mai bine în *Jumătatea Sălbatică* decât în discursul lui Powell, care l-a folosit eronat (vezi <http://edithorial.blogspot.co.uk/2013/04/how-enoch-powell-got-vergil-wrong.html>).

Când sosește la casa de lângă lacul Geneva, Nesbitt cântă minunatul cântec „Ain't Nobody Here But Us Chickens”, scris de Joan Whitney și Alex Kramer, pe care el unul (ca și mine) l-a auzit pentru prima dată în *The Muppet Show*.

E minunat să călătorești prin Europa și chiar am sperat să fac un pic de cercetare pe teren când am scris *Jumătatea Sălbatică*. Din păcate, timpul mi-a fost potrivnic, prin urmare, când a venit vorba de anumite locuri (Spania, Basel, lacul cu aisbergul din Norvegia), a trebuit să fac

apel la memorie, la Google și la hărțile rutiere de pe site-ul www.theaa.com pentru a stabili rutele și orele.

Le mulțumesc de asemenea minunaților și prietenoșilor fani ai romanului *Jumătatea Rea*, precum și celor care mă urmăresc pe Twitter, în special celor care m-au ajutat să le dau nume Vrăjitorilor Albi din carte. M-au ajutat cu idei următorii: Lisa Gelinas@Inkdmomof3; Jan P.@janhpa; Caitlin@caitlingss; Charli@Charli_TAW; Artifact#1@themefrompinata; Daniel Rowland @danielii; Fiction Fascination @F_Fascination; Oswaldo Reyes @readers WRITER; Emily Ringborg @Ringemily; Colleen Conway @colleenaconway; Damien Glynn @damog7; Finlay și Ivor @tmbriggs; Jo Porter @joanneporter_l; Caroline Pomfret @Cazpom.

Până la urmă am ales următoarele nume:

Sameen - (decedată) la sugestia lui MSA @ MsaMsa85;

Olivia - (din păcate, decedată și ea) la sugestia lui Renee Dechert @sreneed;

Claudia - (deocamdată trăiește) la sugestia lui Jayd Amber @dragonslibrary.

Sper că n-am omis pe nimeni, îmi cer scuze dacă am uitat să te trec.